

מאיר המשפּט זולק א'

הלכות עדות		
139	כיצד מאיימין העדים, ואין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין	כח
153	שלא יוכלו העדים לחזור	כט
157	אין עדי ממונות צריכין דרישה וחקירה, וצריך להיות עדות שלם	ל
167	דין הרבה כתי עדיות	לא
169	המודה בפני עדים, שיאמרו דברים כהוייתן, ואם אמר: משטה אני כך	לב
171	פסולי עדות מחמת קורבה, ואשה ועבד	לג
178	עדים הפסולים מחמת עבירה	לד
198	פסול סומא וחרש, שוטה וקטן	לה
202	רבים שהעידו, ונמצא אחד מהם קרוב או פסול	לו
208	הפסולים מחמת הנאה	לז
222	קצת דיני הזמה	לח
הלכות הלואה		
225	כותבין שטר ללוה בלא מלוה, ועל איזה הודאה כותבין	לט
240	דין המחייב עצמו לחבירו	מ
242	דין מי שנמחק או אבד שטר חובו	מא
248	שכותבין השטר בכל לשון, ודין אם אין המטבע מפורש בו	מב
264	שצריך לכתוב זמן בשטר, וכל דיני האיחור והקדימה בפרטות	מג
278	דין חזרת השטר בשטה אחרונה, וכיצד מקיימים המחק והתלוי	מד
282	שהעדים צריכים לקרות מקודם השטר, ודין שטר הבא על הנייר ועדיו על המחק	מה
	מלואים	
295	דברי הרמ"א ונו"כ בענין רב שהורה	א.
295	ש"ך יו"ד סי' רמב בהנהגת הוראת באיסור והיתר	ב.
297	יו"ד סי' רלב סי"ב – נדרי אונסים, יו"ד סי' קסט סב"ג-כ"ד	ג.
299	ישראל שאמר לעובד כוכבים: הילך שכרך והלוה מעותי ברבית	ד.
299	כללי קים לי לכנה"ג	ה.

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

כלל דיני תפיסה לסמ"ע

ספק בכור שתקפו כהן, מוציאין אותו מידו, דתפיסה לא מהני אלא כשטוען ברי, אבל הכהן הזה אפילו אחר שתפס אין לו אלא שמא, הילכך מוציאים ממנו שמעמידים אותו בחזקת בעלים הראשונים. אמנם למענת ברי מהני תפיסה, דכיון שהוא טוען ברי ומוחזק בה אין לנו כח להוציא מידו.

היכא דספיקא דממונא אתי מחמת טענות של בעלי דבר שהם מכחישיין זה את זה ולא נתברר לנו האמת, בכה"ג אי תפס שלא בעדים מהני ליה תפיסה במינו דאי בעי אמר להד"ם, אבל היכא שהספק מחמת הדין עצמו לא מהני תפיסה אפילו שלא בעדים, דהא ליכא למימר מגו. והיינו דווקא היכא דאיכא ספיקא דהוי קולא לנתבע וחומרא לתובע, אבל ספיקא דממונא שאין אחד מהם מוחזק יותר מחבירו אם תפס אחד מהן אין מוציאין מידו, ואפילו במקום שאחד מוחזק יותר יש ב' חלוקים, הא' כשהספק הוא מחמת הדין בעצמו כגון כור בלמ"ד סאה בסלע וספק בכור וכיוצא בהם. הב' כשהספק מחמת טענותיהם כגון זה אומר שלי הוא וזה אומר שלי הוא, כשהספק הוא מחמת הדין בעצמו ותובע תפס מפקינן מיניה, חוץ ממילתא דלא עבידא לגלווי, ושלא יהא תרי ותרי, ושלא יהא תפיסה ברשות, ושיהיה מטלטלים, אבל בקרקע אפילו ברשות מפקינן מיניה. ובכל אלה אין חילוק בין אי תפס בעדים לתפס שלא בעדים.

Commented [YL146]
ה דעת הנ"ל אבל נ"ל
שזה עיקר לדעת
הסמ"ע
ושאר הסמ"ע לתרץ
סתירות בטור, האם
להביא, ואולי לצרפו
לדיני תפיסה של
הנתה"מ שזה דיני
ספיקא דדינא כל כך
כמו ספיקות בתפיסה,
אמנם הסמ"ע עצמו
מציין לזה בס' כה
סק"כז, ואולי רק לשם
פיסקא זו כהערה קס.

הלכות עדות

סימן כח – כיצד מאיימין העדים, ואין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין, ובו כ"ו סעיפים.
(א) ⁴³⁹כל מי שיודע עדות(א)(ב) לחבירו וראוי להעידו(ג), ויש לחבירו תועלת בעדותו(ד), חייב להעיד(ה), אם יתבענו(ו) שיעיד לו (7'33'247)²⁴⁷, בין שיש עד אחד עמו(ח) בין שהוא לבדו(ט), ואם כבש עדותו(י), פטור מדיני אדם(יא) וחייב בדיני שמים(יב). הגה: ⁴⁴¹ועד אחד לא יעיד אלא בדבר ממנו שמציא אחד לידי שבעה, או בדבר אסור ואפרכוסי מאיסורא(יג), אצל אס כזר נעשה האסור, לא יעיד, דאינו אלא כמוציא קס רע על חבירו. ואסור לאדם להעיד בדבר שאינו יודע, אף על פי שאמר לו אדם שיודע צו שאינו משקר. ⁴⁴²ואפילו אמר לו: צא ועמוד עם עד אחד שיש לי ולא תעיד, רק שיפחוד(יד) צעל חובי ויסכור שיש לי שני עדים ויודה לי, לא יסמוע לו.

(א) כל מי שיודע עדות כו' - אם עד אומר שאין רשאי להעיד מחמת שקיבל עליו בסוד שלא לגלות הדבר, אז בעל דין יתיר לו פי' אותו בעל דין שאמר לו בסוד שלא לגלות הוא עצמו יתיר לו, (סמ"ע), ועיין סמ"ע לקמן (סי' רסז ס"ג?) כיצא בזה [ז"ל: ויש אנשים שאומרים שנמסר להם הדבר בסוד, יש לנדות מי שישתדל לבטל תקנת רבינו גרשום, ואפילו אם נשבע שלא לגלות לא יועיל] (ש"ך), עי' סמ"ע וצ"ע דהא אפילו התרה אין צריך, עי' רמ"א (יו"ד סי' רכח סל"ג) [ז"ל: ואפילו נשבע על איזה דבר שלא לגלותו, ואחר כך נתנו עליו חרם, חייב להגיד] (ט"ז), עד אחד אינו עובר מדאורייתא רק מדרבנן. ונפקא מינה למי שנשבע שלא יעיד, דבמקום שמחוייבין מדאורייתא אין השבועה חלה דהוי נשבע לבטל המצוה, אבל מדרבנן חייל, ונראה דבעדות ששניהם ראו דבר שקרה, אבל לא היו יחד, ולכל לא כל א' יודע מהשני, גם כן אין הראשון עובר מדאורייתא כיון דאינו יודע מעדות השני, רק השני אחר שכבר הגיד הראשון עובר מדאורייתא. ונראה דדוקא בעד אחד דאין מחייב רק שבועה, אינו חייב מדאורייתא להעיד, אבל במקום שמחייב ממון, כגון בהכשירו לקרוב כשני עדים, נהי דאינו עובר ב"אם לא יגיד", מכל מקום חייב להעיד מדאורייתא משום השבת אבידה לבעלים, ואם כן הוא הדין בלא תבעו ובכל מקום דאינו חייב משום "אם לא יגיד", מכל מקום חייב משום השבת אבדה (נתה"מ).

²⁴⁷ החיוב חל עליו כשיתבענו אחד מהבע"ד שילך ויעיד או שהב"ד שלחו אחריו ולפעמים אף אם הבע"ד או הב"ד לא תבעוהו שיעיד כגון שאין יודעים שיודע בעדות זה מ"מ כשיודע שהבע"ד דנים בעסק זה בב"ד חל עליו החיוב שילך ויעיד בב"ד וכל זמן שהבע"ד אין דנים בב"ד אין החיוב חל עליו, ונראה שאם יודע העד שבמשך זמן ידונו זה עם זה והוא לא יהיה אז בביתו שמצוה עליו לבא לב"ד ולספר מה שיודע ואולי ישלחו הב"ד אחרי הבע"ד לקבל העדות דהא מצוה להציל ממון חבירו (ערה"ש אות ג).

במאיר ה'משפט זולק א'

- (ב) עדות לחבירו - לאפוקי לגוי²⁴⁸ וכמ"ש בסמוך בסעיף ג' (סמ"ע).
- (ג) וראוי להעידו - לאפוקי קרוב או פסול. ואפילו למ"ד שאם הב"ד הטילו חרם, הוא חל על הקרובים, מ"מ כל זמן שלא נתנו חרם אינו בכלל נשיאות עון, כיון דאף אם יעיד אינו מחייבו ממון²⁴⁹ (סמ"ע), אבל חרם חלה על קרוב או פסול שיודע עדות שמא מחמת דבריו תתברר איזה ראייה כשרה (ט"ז), י"א דאפילו קיבל עליו קרוב או פסול לעד והכשירהו אינו מחויב להגיד כיון שאינו ראוי להעיד משעת ראייה. ויש חולקים דחייב להגיד, כיון שהכשירהו מיקרי ראוי להעיד, והוא ג"כ בעונש אם לא יגיד כיון שגרים להפסיד ממונו (פ"ת), קיבל עליו קרוב או פסול אינו מחייב קרבן שבועה, ואינו בדין הזמה או מלקות, דמ"מ לאו שם עדות עלה. אבל קיבל עליו עד א' להיות כב' כיון דשם עד עליו חייב בכל אלה, וי"א שפטור (פ"ת * רע"א), וה"ה אשה אין לה שם עדות עליה כלל (פ"ת * דרך מצותיך).
- (ד) ויש לחבירו תועלת בו - לאפוקי אם לא ראו ההלואה אלא שהלוה הודה בפניהן שחייב לזה ולא אמר אתם עדי, דאין תועלת בעדותן, דיכול הלה לומר שלא להשביע את עצמי כוונתי, כמו שכתבתי בסמוך (סקל"ט?, סי' לב סק"א?, סי' פא סקכ"ט?). ואפילו אם שמעו שהודה לו ע"פ תביעתו, נראה דאין צריכין להעיד כדי דע"י עדותן יצטרך לישבע שלהשטות נתכוין, דגם בלא עדותן אם יאמר זה הלא הודית לפני פלוני ופלוני צריך לישבע שלהשטות נתכוין, אם לא שיטעון להד"ס, ובזה אף אם יעידו העדים ויטעון להד"מ יהיה פטור מהשבועה (סמ"ע), ויש שחייב שבועה (ט"ז), ת"ח אחד שהיה בחזקת עני, והיו בעלי בתים מהנים אותו בממון, ושמעון הוציא עליו קול שיש לו ממון שמלוה אותו בריבית שיכול להסתפק בו די והותר, ועי"ז נמנעו הבעלי בתים לההנותו והקהל ביקשו שישא בעול, וביקש זה התלמיד חכם משכינו הרגיל אצלו, שיגיד בתורת עדות באם לא יגיד ונשא עונו אם יודע שום אדם שחייב לו. או אם שמעון כיחש שלא הוציא עליו קול זה, ומבקש ממנו שיגיד באם לא יגיד ונשא עונו. וצ"ע אם מחויב שכן התלמיד חכם או שמעון עצמו להגיד, כי אף על פי שאינו עסק ממון מ"מ יש לו תועלת בעדותו (פ"ת).
- (ה) חייב להעיד - אם נשבע על איזה דבר שלא לגלותו ואח"כ נתנו עליו חרם חייב להגיד, אבל אם תבעו להעיד בכלל ב' עדים, חייב להגיד אף בלא חרם. ואם הוא עד אחד, אזי חלה שבועה וצריך חרטה והתרה, אבל בנשבע שלא לומר לשום אדם ואף לבית דין להעיד, א"כ הרי כאן כולל, דמיגו דחל לאמירה לשאר אדם חל נמי על אמירה לבית דין, תלוי במחלוקת, [מה שכתוב לעיל בסמ"ע סק"א] צריך הבע"ד להתיר לו, כי חיישינן שמא לא תהיה תועלת בעדותו, ונמצא שלא היתה הגדתו חיוב מן התורה, ועבר בחנם על השבועה, לכך כייפינן לבעל דין להתיר לו שבועתו, ועיין מש"כ לקמן (סי' לד סק"יח) בענין אם עבר העד והעיד בב"ד קודם שהתיר לו הבע"ד מה דינו (פ"ת).
- (ו) אם יתבענו - אבל בלא תביעה אינו חייב (סמ"ע), צ"ע, שהרי גם בלא תבעו יש בו משום "לא תעמוד על דם רעך", כל שיודע לו זכות והוא מפסיד ע"י מניעתו להעיד, וגם יש בזה משום השבת אבידה כו', ולולא דברי הסמ"ע אפשר לומר והוא שיתבענו שיעיד לו, היינו לאפוקי כשאדם יודע עדות לחבירו והבעלי דינים עדיין אין דנין זה עם זה, או שדנין זה עם זה אלא שאינו יודע אם הדבר תלוי בעדותו, אינו מחויב לילך לב"ד להעיד, משא"כ בדבר איסור או דיני נפשות מחויב לילך מעצמו כו', אבל פשיטא אף בדיני ממונות מחויב להעיד כשיודע שהבע"ד דנין ביחד והדבר תלוי בו (פ"ת), אפי' לצאת ידי שמים בעי שיתבענו בב"ד, ואין בו משום השבת אבידה או לא תעמוד על דם ריעך (פ"ת * העמק שאלה).
- (ז) בב"ד - עיין לקמן (סי' כט סק"יד) (סמ"ע).
- (ח) בין שיש עד אחר עמו - פירוש אפילו אותו עד אינו בכאן, ורוצה להמתין עד שיבוא ויעידו יחד ויחייבו ממון בעדותן, קמ"ל דלא, אלא חייב להעיד מיד (סמ"ע).
- (ט) בין שהוא לבדו - דעד אחד מביא לידי שבועה דאורייתא, ואולי ישלם ולא ישבע ונמצא מרויח זה בעדותו (סמ"ע).
- (י) ואם כבש עדותו כו' - ואפילו ב' עדים הן שכבשו פטורים בדיני אדם (סמ"ע), אף שחייב היסט מ"מ מפסיד דאפשר דימנע יותר דירא לשבע שמא יצטרף בעל דינו והעד ויפסלוהו לעדות או

²⁴⁸ צ"ע למה לא לרשע, כמש"כ & חבירו במצות.

²⁴⁹ זה תוכן דבריו של המד"א הנ"ל: כשגוזרים חרם סתם על כל בר ישראל להעיד החרם חל אפילו על קרובים, וה"ה אם משביע הב"ד לכל מי שיש לו עדות, חל עליו, וטעם הדבר שכן ימנעו פעמים הבע"ד מלישבע אחרי עדותן ויצא הדין לאמיתו.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

דאינו יעזי לשבע לשקר בפני העד. ומ"מ דוקא במטלטלים דהעד מחייב שבועה מן התורה אבל בקרקעות לא, כיון שאין עדותו פועל כלום בשום התחייבות דבלא"ה חייב שבועה דרבנן לא מקרי עליו שם עדות ולא מחייב במה שאינו מפחיד לחבירו (רע"א).

(יא) פטור מדיני אדם - פירוש, אף אם אחר שכבשו עדותן וזה כבר פרע, כגון שתבעו התובע בשטר והן ידעו שהוא פרוע, וכבשו עדותן מתחילה, וחוזרים ומודים שידעו לו עדות שאינו חייב לו, אינם נאמנים דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, פי' כיון שאמרו שלא ידוע עדות, כשתבעו אותם, אינם נאמנים לומר שידועים עדות, ואינם נאמנים אפילו לחייב עצמן מדיני דגרמי דגרמו היזק לחבירו, וכמ"ש לקמן (סי' כט ס"ב, וסי' מו סל"ז) (סמ"ע). מ"מ כופין אותו בתחילה ככל מצות עשה שכופין לקיימה (פ"ת).

(יב) וחייב בדיני שמים - אע"פ שכתוב "כל היכא דאמרין חייב בדיני שמים אי תפס מפקין מיניה", במקום קים ליה בדרכה מיניה, כמו שחילל שבת וקרע כסותו, אי תפס לא מפקין מיניה, דהא סוף סוף חייב הוא, אבל במקום גרמא בנזיקין שאין בו חיוב מן הדין אלא לצאת ידי שמים, פשיטא אי תפס מפקין מיניה, ואין על הב"ד לדחוקו בדברים לשלם לצאת ידי שמים (ש"ך)²⁵⁰, ואין צד קים לי נגד דברי הש"ך (רע"א * חו"י, פ"ת * שמן ורוקח), וי"א דבמקום דחייב מדינא של תורה לצאת ידי שמים כגון שני עדים שכבשו עדותן דהם בעונש אם לא יגיד ונשא עונו, אי תפס לא מפקין, אבל לא אבק רבית או גרמא דנזיקין (רע"א * שבו"י, פ"ת), יש חולקים וס"ל דיכול לומר קים לי כמד"א שעדים שכובשין עדותן דחייבין בדיני אדם לשלם (רע"א, ופ"ת * משאת משה), היכי דחייב לצאת ידי שמים לא מהני תפיסה כיון דעצם התפיסה בספק (רע"א * מל"מ), בספק ספיקא לתועלת התופס מהני תפיסה [היינו ספק אם הלכה כזו או כזו, ואפילו אם ת"ל כזו, יש ספק בכוננת פלוני] (רע"א * תומים), נהי דאם תפס אין הבית דין מוציאין מידו, מכל מקום אסור לו לתפוס, דהא הטעם דתפיסה מהני כתב הש"ך (סי' כה סק"ב?) דהוא משום דעביד איניש דין לנפשיה, וכיון דהבית דין אסורין לעשות דין להוציא מידו, כמו כן הוא בעצמו אסור לעשות דין (נתה"מ), וי"א דבכל החיובים בדיני שמים לא מהני תפיסה, זולת בקים ליה בדרכה מיניה מהני תפיסה (פ"ת), זה שלא מהני תפיסה במי שחייב לצאת ידי שמים, היינו אפילו אם התובע ודאי, והנתבע שמא (פ"ת * ב"ש אחרון).

(יג) לאפרושי מאיסורא - היינו אפילו אם יש ספק אם יאמינו דבריו (פ"ת).

(יד) ולא תעיד רק שיפחד כו' - וזה אסור משום מדבר שקר תרחק, ור"ל שמא ע"י פחד זה ישווה עמו הנתבע שלא כדין שלא היה חייב לו (סמ"ע).

(ב) אדם רשאי להחרים בבית הכנסת על כל מי שיודע לו עדות שיבא ויעיד. הגה: אצל לא יוכל להשבעין (טו) אלא אם לא יגיד ונשא עונו (ויקרא ה' א).⁴⁴³ מיהו אם נראה לז"ל לרדך שעה(טו) להשבעין שיגידו האמת, הרשות בידן. וע"ל סימן ע"ז סעיף ג' ולקמן סימן ע"א סעיף ז' ח'.⁴⁴⁵ א"א כשנתנים חרם בעדות, אף הקרובים נריכים להעידו(ז), ואפילו בעל דבר בעלמנו(ח) לרדך להעיד.⁴⁴⁶ ויש חולקים(יט), וכן עיקר(כ). ועיין צ"ד סי' רל"ב ע"ר שמה לתת חרם בעדות.

(טו) אבל לא יוכל להשביען - פירוש, להשביען בב"ד בפני עצמן להזקיקן שיאמרו הרי אנו מקבלין עלינו באלה ובשבועה שאין אנו יודעים לו עדות, או שיאמרו אמן על השבועה שמטיל עליהן. ונראה לי דה"ה דחרם בכה"ג ג"כ אין צריכין לקבל עליהן בענין זה, דשבועה וחרם ענין אחד הוא. ודוקא בבית הכנסת יכול להטיל חרם או שבועה על הכלל דהיינו לומר כל מי מכס שיודע, או על יחידים בפרט. וי"א כשבאו להעיד על דבר עבירה שיש לחוש שמיראתן לא יגידו, יכול להשביען (סמ"ע וש"ך), בשבועת העדים אם אמרו אין אנו מקבלין עלינו שבועה זו י"א דהוי שבועה וי"א דלא הוי שבועה אבל אם שתקו הוי כהודאה וקבלה (ש"ך). מדברי הש"ך דווקא שתיקה הוי

Commented [O147]:
י"ש שמביא שיטת
הש"ך שמועיל
תפיסה במח'
הפוסקים או
באיבעיא דלא
אפשיטא, והתומים
חולק

²⁵⁰ כל מי שהוא חייב בידי שמים אין כופין לו לשלם כדי לצאת ידי שמים, אמנם צריך להודיעו דרך תוכחה ומוסר ועצה טובה בינו לבינו שיצא ידי חובה, אם יקבל מוטב ואם לאו יאמר הדיין איך שרוצים עליו להכריז בבית הכנסת על ידי שליח צבור בלשון זה, "שמעוני רבותי פלוני חייב בידי שמים מחמת שגרם הפסד ממון לפלוני", לכן צריך לפ' שיסיר מעליו חיוב זה ועונש מדיני שמים וירצה לפלוני מחמת שגרם לו הזק (כנה"ג הגה"ט אות כג). יש אומרים שמותר לקרותו רשע, כל זמן שלא יצא ידי שמים, ויכולים להכריז עליו שהוא חייב לצאת ידי שמים (פעמוני זהב ש"ך סק"ב).
מותר להכריח אדם לפשרה אף על גב שמן הדין היה חייב לו הכל, ה"ה איפכא יכול לגלגל עמו בדברים עד שיפטר עמו לפוטרו מדיני שמים, וזה אפילו אם הרג נפש אף על גב דחייב מיתה משלם דמיו ליורשיו ואי תפסי לא מפקין מיניה (ש"ת מהר"י מברונא סימן רמא).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

הודאה, ומדברי הסמ"ע משמע דיכול להשביען בעל כרחן מושבע ע"י אחרים, אלא להשביען שבועת עצמן דהיינו שיאמרו אמן זה אינו יכול, ועיין מ"ש לקמן (סי' צו סק"ג?) (קצה"ח).

(טז) צורך שעה - כגון שרואין שהעם מקילין בעדות שקר ואינם מקילים בשבועת שקר (סמ"ע), זה דוקא אם הבית דין מסופקים בהעדים, אבל אם הבית דין אינם מסופקים, לא יכול הנטען לומר אינם נאמנים עלי עד שישבעו. ועי' סמ"ע לקמן (סי' צב סקי"ט?) (פ"ת).

(יז) אף הקרובים צריכין להעיד - אין החרם שנותנין אחר עדות חל אקרובין, ואפילו אמר על הרחוק ועל הקרוב אין חייב להגיד, שהרי אמר על דעת המקום ואין זה דעת המקום שקרוב יעיד, ויש חולקים וסובר דשבועה חייל עליהן, ונקרא עבריין, דלב ב"ד מתנה כך כדי לחקור אחר האמת. ומיהו ממונא לא מפקינן אלא בכשרים להעיד, וצ"ע למה כתב כאן אדעת החולקים עליו שכן עיקר (סמ"ע).

(יח) ואפי' בע"ד בעצמו - ואם נגנב דבר להשותפין והם הטילו חרם על כל מי שיודע, כיון דהם המשביעי' הם אינם בכלל ואם אחד מהשותפין ידע ולא הגיד לא עבר חרם (רע"א).

(יט) ויש חולקין - עיין לעיל סימן ט"ז סקי"ב? (סמ"ע).

(כ) וכן עיקר - ואף על פי דלעיל (סי' טז ס"ג) סתם המחבר וכתב דאפילו אם הזכות של העדות והראיה יודע בהן זה שכנגדו, חייב להעיד, ושם לא כתב הרמ"א עליו כלום, משמע דהסכים עמו. הרי כתבתי שם דשם איירי דשכנגדו יודע מי הן עדיו או אצל מי ימצא ראיתו, ולא איירי שם בעדות שיעיד לו בע"פ, ועיין מה שכתבתי עוד שם (סמ"ע), קצת דיינין נוהגין כשמקבלין בעלי דינין עליהם קרוב או פסול לעד אז שואלים את העד בעונש אם לא יגיד ונשא עונו (ויקרא ה' א), ונותנין טעם לדבריהם כיון דמקבלין עליהם לעד הרי הוא עד. וטעות הוא בידם, דאין עליו שם עד, מיהו נראה דאע"ג דאינו חייב משום לא יגיד אפ"ה מצוה איכא להעיד ומשום השבת אבידה (קצה"ח).

(ג) ⁴⁴⁷אם עובר כוכבים תובע לישראל, ויש ישראל יודע עדות לעובר כוכבים (כא) נגד ישראל, ואין עד אלא הוא, והעובר כוכבים תובעו שיעיד לו במקום שדיני העוברי כוכבים לחייב ממון ע"פ עד אחד, אסור להעיד לו, ואם העיד, משמתין אותו (כב). הגה: ⁴⁴⁸אכל אינו חייב לשלם (כג). דיכול לומר: אמת העלתי (כד). אכל אם יש לזכר שקר העיד, חייב לשלם (כה). ואם צעל דבר מודה שאמת העיד, אין משמתין אותו (כו). ⁴⁴⁹ואם מתחלה יחדו העובר כוכבים (כז) לישראל להיות עד, איכא חילול ה' אם לא יעיד לו (יעיד לו (כח)).

(כא) ויש ישראל יודע עדות לגוי - הכלל בזה, דכל היכא שאינו גורם בעדותו שיתחייב הישראל בדין הגוים טפי מאילו היה מעיד עליו בדין ישראל, הרי זה מותר להעיד לו הן אחד והן שנים, ואם מתחייב על ידי עדותו טפי אזי אסור (סמ"ע).

(כב) משמתין אותו - ל' יום. ואם רוצה לשלם מתירין לו להעיד, וה"ה דלא משמתין ליה (ש"ך), וכל זה אפילו שהעיד העיד כדי להציל את נפשו או ממונו, ככל המציל עצמו בממון חברו (ש"ך) * רמ"א.

(כג) אבל אין חייב לשלם - עי' שו"ע יו"ד סימן של"ד סמ"ג, כ"ד דברים שמנדין אותן עליהם, וכתבו שם ז"ל, התשיעי, המעיד על ישראל בערכאות של גויים והוציאו ממנו ממון שלא כדין, מנדין אותו עד שישלם, וקשה (סמ"ע), [לתרץ את דברי הסמ"ע], מיירי באופן שאף אם האמת כדבריו אפשר שאינו חייב להגוי, כגון שהוא טוען פרעתי, והעד מעיד שלוה, ובמקום שבדיניהם אינו נאמן לטעון פרעתי, דאז מזיקו אף אם האמת כדבריו. ובזה נראה שהדין עמו דמשמתין אותו עד דמסלק הזיקו. אבל אם רוצה להשביעו להעד וטוען עליו ששקר העיד והזיקו, נראה דאינו יכול להשביעו, כמו שאינו יכול להשביע כל שני עדים, או עד אחד במקום שמשלם על פיו, דכל זמן שלא נשבע להכחיש העד הרי הוא כשנים, ועוד כיון דאם היה העד מעיד בפני בית דין של ישראל היה מחויב לישבע שבועה דאורייתא להכחישו, אם כן לא מיקרי מזיק ממון רק גורם לממון, דמי יימר דמשתבע, כמו שכתב הש"ך סימן כ"ב סק"כ?, אבל קרוב או פסול שהעיד לפני גויים והוציאו ממון על פיו, ודאי דיכול להשביעו, ואפשר דחייב לשלם, כמו שכתב בקצות החושן [סק"ד]?, דהא ודאי אם ראובן תפס משל שמעון ונתן ללוי באמרו של לוי, ואי אפשר להחזירו שהלך לוי למדינת הים, חייב ראובן לשלם, ואינו נאמן לומר אמת הגדתי שהוא של לוי, מטעם חזקה, וה"נ כשהעיד לפני גויים שחפץ שביד ראובן הוא של שמעון, והזיקו, אינו נאמן לומר שכך היא האמת להוציא מחזקה דכל מה שתחת יד אדם הוא שלו, רק שבקצות החושן חילק דבעד שם עד עליו מה שאין כן בקרוב או פסול. ולפי עניות דעתי נראה החילוק שכתבתי נכון, דבעד כשר כיון שאפילו בדיני ישראל היה חייב שבועה ולא מיקרי ממון רק גורם לממון, מה שאין כן בקרוב

במאיר ה'משפט זולק א'

או פסול. ואם תפס מהעד ויש לו מיגו וטוען עליו ששקר העיד, אם נתחייב לשלם על פי העד בדיני ישראל, כגון שהיה משום שאינו יכול לישבע משלם, ודאי דאינו יכול לתפוס, דהא בכהאי גוונא העד הוי כשנים והוי כמיגו במקום עדים, אבל אם נתחייב על פיו בדיני אומות העולם יכול לתפוס, ונאמן במיגו לטעון ששקר העיד ונשבע נגדו להכחישו כנ"ל (נתה"מ). אם הבעל דין מודה שחייב להגוי, רק שאומר שרוצה להפקיע הלואתו, אין כאן שמתא כמו בשני עדים, ואם עד אחד רוצה להעיד שקר על חברו פשיטא שצריך לשלם נמי, אך הכא מיירי שהנתבע אומר שאינו חייב להגוי, ועד אחד אומר יודע אני שאתה חייב, והנה הב"ד ששומעים דבריהם לא מהימן ע"א נגד זה הנתבע, ע"כ הוי גבי דידן כאילו אין הישראל חייב להגוי וזה רוצה להעיד בו שקר, על כן אנו מתרין להעד שלא יעיד, ואם לא ישמע משמתין ליה על שהחציף נגד הבית דין, אבל לא נוכל להוציא ממונו ממנו, כי נגד ממון שהוא מוחזק הוא נאמן שהאמת אתו (פ"ת).

(כד) אמת העדתי - כל זה דווקא היכא דהוא עד כשר אעפ"י דעד אחד אינו נאמן כשנים, אבל אם אין עליו שם עד כלל כגון שהוא קרוב או פסול אינו נאמן לומר אמת העדתי, ואינו אלא מוסר בעלמא (קצה"ח).

(כה) אם יש לברר ששקר העיד ישלם - בישראל לישראל לא שייך זה, דבדיני ישראל אין מוציאין ממון על פי עד אחד, ובב' עדים אין שייך ברור, דתרי כמאה, ועיין לקמן (סי' לא ס"ו) (סמ"ע), מי שתבע לגוי בערכאות של גויים שחייב לו, והגוי כפר והביא עד אחד ישראל שאינו חייב לו ופטר על פיו, ואח"כ נתברר מפי אחרים ומפי עצמו ששקר העיד, אין לחייב העד בדיני אדם, דאין זה רק גרמא בניזקין דפטור (פ"ת).

(כו) אין משמתין אותו - היינו דוקא היכא דהודה על הלואה סתם וכפר על הרויח דאיכא חילול השם, לא משמתין ליה, אבל בהפקעת הלואה שלא יודע לגוי דליכא חילול השם, משמתין ליה (ש"ך), אע"ג דלא משמתין ליה, ומ"מ לא שרינן ליה לכתחלה להעד שהרי על עדותו יוצא ממנו ממון שלא כדין דהא לא הודה בפני ערכאותיהם ובב' עדים דקי"ל בסעיף ד' דיכולים להעיד היינו דוקא בהלואה סתם דאיכא חילול ה' אבל היכא דלא יודע להעכו"ם דליכא חילול ה' אינם רשאים להעיד כיון דזכה ישראל מדין הפקעת הלואתו ומ"מ לא משמתין להו והיכי דב' ישראל מריבים והלכו לדון בערכאות ובא יהודי אחד ומעיד ומוציא ממון אף שלא טוב עשה, שאסור ללכת לבית משפט שלהם, וראוי להענישו כפי ראות עיני הדיין לפי הענין והסיבה ואף ב' עדים לא יעידו בלתי רשות המורה וטובי העיר. ומ"מ לא משמתין לי' כן (רע"א), וי"א דוודאי משתמינן ליה (ט"ז סעיף ד'), ודוקא בדין שיש לגוי עם ישראל מותר להעיד היכי דדנין בדינינו כן אבל אם ישראל דן עם חברו אסור להעיד דמסייע ידי עוברי עבירה ואף על גב דלית בי' משום לפני עור מאחר דבלאו דידי' יוכל לעשות האיסור מ"מ אסור מדרבנן (רע"א), אם ב' עדים העידו בבית משפט והוציאו ממון שלא כדין, חייבים לשלם, וחייבים שמתא (רע"א * זרע אברהם).

(כז) ואם מתחלה יחדו הגוי - אם הם מרגישים שהישראל יודע בדבר ואיכא למיחש לביטול קיומם של יהודים, מעיד לכתחילה (ש"ך).

(כח) ויעיד לו - חיוב בן נח בדינים הוא לדון בדיני ישראל, וחייבים לעשות כן כשידינו תקיפה עליהם (ש"ך * רמ"א).

(ד) ⁴⁵⁰ישראל התובע לעובד כוכבים, וכופר, ויש לעובד כוכבים עד אחד, מותר להעיד לו אם יתבעהו(בט). הגה: ⁴⁵¹וכלל שכן שז' עדים יכולין להעיד(ג), שהרי גם דנין ישראל יחייב על פיהם. וכן במקום שאין מוליאין ממון על פי עד אחד, יכולים להעיד(ג). ⁴⁵²צ' קרובים הרי הם כעד אחד, להרי צדינו אין לנו מוליאין ממון על פי עד אחד(ג).

(כט) מותר להעיד לו אם יתבעהו - אפילו אם הוא במקום שנותנין לו שבועה על הכפירה וע"י עד אחד דמסייע לו פוטרין אותו משבועה, ואילו לא העיד שמא היה משלם ולא היה נשבע, אפילו הכי מותר, דהרי גם בדיני ישראל עד אחד המסייעו פוטרו משבועת היסט (סמ"ע), כשישראל דן עם חברו אסור להעיד אף על פי שהוא כדין, משום דמסייע לעוברי עבירה, אבל ישראל התובע מעכו"ם מותר להעיד במקום שהוא כדין על פי דיני ישראל (ש"ך), כל זה דווקא שאינו יכול להישמט וגם אינו נוגע בדבר, וכן אסור להוסיף מילה ²⁵¹ (רע"א * מהר"ם מינץ), אם הגוי מודה במקצת אף על גב דבדין הוי הגוי מחוייב שבועה ואינו יכול לשבע אפ"ה מותר להעיד כיון דבדינינו עד המסייע פוטר, (רע"א), וכ"ז דוקא היכא שזה נתחייב ממון בלי שבועת התובע.

²⁵¹ עיי"ש שמשמע שהוא צריך לשלם על הזיקו כשהעיד כשהוא נוגע בדבר וכדומה.

במאיר ה'משפט זולק א'

משא"כ אם הנתבע חשוד דהדין שהכנגדו נשבע ונוטל עד המסייע פוטרו מלשלם ובשניהם חשודים צריך לשלם ממון גמור ואין עד המסייע פוטרו²⁵² (רע"א * רע"א).

(ל) וכ"ש שב' עדים יכולין להעיד - פירוש, כשהגוי התובע מוציא ממון על ידם (סמ"ע), במקום שאין היתר להפקיע הלואת גוי, ויש לחוש לחילול השם, מעידים לכתחילה, אבל במקום אחר, אסור לכתחילה, אבל אין משתמים אותו (ט"ז).

(לא) שאין מוציאין ממון על פי עד אחד יכול להעיד - כצ"ל. י"א דאפילו אדם חשוב דמוציאין ממון על פיו לבד, כיון דאדם חשוב הוא וקשה לו להשתמט מותר להעיד (סמ"ע), וי"א דמש"כ במקור דברי הסמ"ע טעות סופר הוא "ש. וצ"ל לא יעיד אלא ישלם מכיסו, ומ"מ אם העיד לא משמתין ליה (ש"ך), ונראה דדברי הסמ"ע היינו דוקא במקום שאם האמת כדבריו לא יתחייב יותר מאילו היו דנין בדין תורה, אבל במקום שיתחייב יותר, כגון שיש בו אסמכתא, דפטור בדין תורה ובדיניהם יתחייב, ודאי דאסור להעיד, ואם העיד חייב לשלם כדין מסור ומזיק (נתה"מ), [כהוספה על הש"ך] היינו דווקא באדם חשוב שהוא רק חשוב להשרים ולהם הוא מהימן כבי תרי, אבל לא לדין, אבל אם גם לדין מפורסם לצדיק ומהימן כבי תרי, נהי אי הוה אתו לקמן לדינא לא מפקינן ממונא אפומיה, מ"מ הוה מרענא שטרא אפומיה, ועיין בסמ"ע (סי' טו סק"ט? וש"ך שם סק"ו?), וא"כ כשהב"ד שומעין שהצדיק מכחיש איש ההמוני הזה ויודעים בודאי שהאמת אתו, הרי אין מפסידו, אלא מונע ממנו ריוח הפקעת הלואתו, וא"כ כשיצורף לזה חילול ה' בין העמים, כיון דאדם חשוב הוא, בודאי שילך ויעיד. ואם הצורך לישיבע כאשר הוא בדיניהם שצריך העד לישיבע, באמת ישבע ויאמר האמת, ואם אולי אח"כ יפסקו עליו יותר מהראוי, זה פשוט שצריך העד לשלם מביתו לשכנגדו, דהוה ליה מציל עצמו בממון חבירו שמתו, אלא שצריך לשלם לו הפסדו. אך אם ח"ו איכא למיחש לנזק פיזי ע"י העדות, בודאי מוטל על כל הציבור לפדות השבוי הנדרף הזה, ומכ"ש שיותר מחויבים להכניס עצמם בריש תיגרא שלא יבוא לידי כך (פ"ת).

(לב) דהרי בדינינו אין אנו מוציאין ממון "על ידן כעל" פי עד אחד - כן היא הגירסא הנכונה. ור"ל דכמו דע"א אסור להעיד במקום שמוציאין הגוים ממון ע"י עד אחד, מה"ט נמי אפילו במקום שאין מוציאין ממון ע"י עד אחד, מ"מ כיון שנוהגים להוציא ע"י ב' שהן קרובים זה לזה, אסור להן להעיד כיון שבדינינו אין מוציאין ע"י קרובים, והרי דינם כדין עד אחד הנ"ל שאסור להעיד (סמ"ע), אמנם י"א אפילו מוציא ממון על פי אדם חשוב, הוא יכול להעיד (סמ"ע * הגהות דו"פ).

(ה) ת"ח שיוודע עדות לישראל, ותבעו שיעיד לפני ב"ד קטן ממנו(לג), אם הוא עדות ממון, אינו חייב לילך להעיד(לד),⁴⁵⁴ אללא הס טולחין אליו, ומעיד(לה). אבל אם יש בו צד אפרושי מאיסורא(לו), חייב לילך ולהעיד,⁴⁵⁵ כל מי שיש לו ראייה בעדים, מטפל בהם להביאם לב"ד. ואם ידעו ב"ד שבעל דינו אלם, וטען התובע שהעדים מפחדים מבעל דינו לבא להעיד,⁴⁵⁶ ויטס הוכחה לנכריו(לז), הרי ב"ד כופין את בעל דינו שיביא הוא העדים(לח), וכן כל כיוצא בדברים אלו דנין בהם לאלם.⁴⁵⁷ צריכים העדים⁴⁵⁸ לכתחלה להעיד מעומד(לט),⁴⁵⁹ ואם העד ת"ח, מושיבין אותו(מ). (וע"ל סוף סימן זה).

(לג) לפני ב"ד קטן ממנו - אם אחד מהדיינים גדול ממנו והשאר פחותים ממנו מחויב לילך, והיכא דהבע"ד גדול אינו מחויב לילך להעיד (פ"ת).

(לד) אינו חייב לילך להעיד - אבל אם רוצה למחול וללכת ולהעיד מותר, דת"ח שמחל על כבודו מחול, ועי' לקמן (סי' רסג ס"ג) (רע"א, פ"ת), י"א היינו דוקא היכי דליכא שבועה כגון בתובע מיתומים ע"פ העדים אבל היכי דאיכא שבועה מקרי צד אפרושי מאסורי שלא ישבע בשקר, וצ"ע לדינא (רע"א).

(לה) אלא הם שולחין אליו - פירוש, שולחים אליו ג' אנשים דהוי בית דין וב"ד מוסר לב"ד וכמ"ש לקמן (סי' ל ס"א), אבל שנים לא דהוי כעד מפי עד, אם לא במקום שיש תקנה שהציבור תיקנו ביניהן ששלוהיהן יקבלו עדות דאז הולכין בתר התקנה, כמ"ש בסמוך בסכ"ג, ועיין מש"כ לקמן (שם סק"מט) (סמ"ע), וי"א שכל שהולך בשליחות ב"ד לא הוה עליו שם עד מפי עד, ומספיק אם ישלחו אדם א' (ט"ז).

(לו) צד אפרושי מאיסורא - לא מיבעיא אם הבית דין רוצים להתיר אשה שסוברים שמת בעלה, והוא יודע שחי, שצריך להעיד, אלא אפילו איפכא נמי, משום דגם כן יש בו צד אפרושי מאיסורא,

²⁵² מתוך שאינו יכול לישיבע משלם עד המסייע לא פוטרו (עי' סמ"ע סי' עב סקמ"ה?, וש"ך שם סקל"א? וסי' פז סקט"ז) (שמן רקח ח"א סי' פ).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

כגון אם לאחר שאסרוה הבית דין לאשה זאת בא אחר וקידשה, ואמרו לו הבריות שהיא נשואה כבר ואין קדושין תופסין בה, דאז ילך זה וישא אחרת או אחת מהנשים שאסורות לו מחמת קידושו הראשונים, והוא לא יחוש לקדושין הראשונים, והרי זה חומרא דאתא לידי קולא, וכן רבים כאלה (סמ"ע), אם יש חשש שהנתבע ישבע לשקר להכחיש עד השני שהביא התובע, אי מחויב התלמיד חכם לילך להעיד לפני ב"ד קטן ממנו. ומשמע מדבריו דיש בזה ג' חילוקים, מן הסתם אין צריך לילך כי רחוק הדבר שישבע כל דאיכא עד שני, משום דמירתת שמא אח"כ יבוא גם התלמיד חכם ויהא חייב לשלם ויענשוהו ויפסלוהו. ואם יש ספק שקול, שהנתבע ידע דודאי לא ילך הת"ח להרב שהוא מריב עמו, אז חייב התלמיד חכם להעיד אפילו שהוא ספק שישבע, אך לא החליט הדבר. ואם הוא קרוב לודאי שישבע חייב להעיד (פ"ת).

(לו) ויש הוכחה לדבריו - המחבר השמיט זה, שלשיטתו א"צ להוכחה, דכיון שהב"ד יודעין שבעל דין אלם דיינין הכי לכל האלמים, אבל האמת דלית בזה פלוגתא כלל, שלכולי עלמא בעינן הוכחה או רגלים לדבר שיראים העדים להעיד מפני אלמותו (סמ"ע), י"א דביש הוכחה לדבריו א"צ שידעו הב"ד שבע"ד אלם (רע"א), אם ידעי בית דין שהוא אלם אין צריך הוכחה שהעדים מפחדים, רק שאין צריך האלם להביא עדים שאינו אחיו, רק יביא אותן העדים שאומר שכנגדו, ומעידים בב"ד שאין יודעים כלום, ואם אין ידוע שהוא אלם או צריך הוכחה, וי"א דאף בידעי בב"ד שהוא אלם בעינן ג"כ הוכחה שהעדים מפחדים, אמנם כשיש הוכחה אין צריך לבית דין לידע שהוא אלם, דהא הוכחה שהעדים אומרים מה לנו לצרה להעיד עליו משוי ליה אלם, ולו יהא שאינו אלם סוף סוף העדים יראים ממנו, וא"כ עליו להביא ראיה כי לא סגי בלאו הכי (פ"ת). (לח) הרי בב"ד כופין את בעל דינו שיביא כו' - דכשיבואו מסתמא יעידו, דתרתיה לא עבדי שישתקו ולא יבואו להעיד וכשיבואו יכפרו לומר שלא ידענו עדות מפני יראתו דהאלם (סמ"ע). (לט) להעיד מעומד - עי' לקמן ס"ו? דכבר נהגו להושיב העדים והבעלי דינים כדי להסיר המחלוקת (סמ"ע).

(מ) ואם העד ת"ח כו' - דאת י"י אלהיך תירא כתיב לרבות תלמידי חכמים, והו"ל האי ועמדו עשה, והאי את ה' אלקיך תירא עשה, ועשה דכבוד תורה עדיף (סמ"ע).

(נו) צריכים הדיינים⁴⁶¹ לכתחלה להיות יושבים (מא) בשעת קבלת העדות. ⁴⁶²צריך שיבינו הדיינים לשון העדות, שלא ישמעו מפי המתורגמן (מב). ואם מבינים מה שהם אומרים, אפילו אם אינם יודעים להשיב, מותר להעמיד תורגמן ביניהם (וע"ל סימן י"ז סעיף ו').

(מא) צריכים הדיינים להיות יושבים וכו' - שלא במקום ישיבת הדיינים כגון בשוק או בדרך וכו"ג, כדיעבד מהני כשהדיינים עומדין, ועי' לקמן (סי' לט ס"ז) (ש"ך), וי"א שלא במקום ב"ד אפילו שהם יושבים מיקרי חוץ לב"ד, דקבלת עדות שלא במקום ב"ד לאו קבלה היא (פ"ת), יוצא לפי מקור דברי הש"ך שהמספר דרך שיחה בשוק שלא במקום ישיבת בית דין כלל מודה דזה לא הוי בית דין כלל, ואף אם יושבים חוץ לבית דין לא לשם בית דין ולא כנפינהו איהו לאו בית דין מקרי, רק באם כשהעידו העדים ישבו במתכווין הוי כקביעות בית דין ובית דין מיקרי, משא"כ כשהיו עומדין דלא ניכר שום קביעות בית דין כלל פשיטא דלא חשיב בית דין, אבל היכא דכנפינהו הבעלי דין לשם בית דין אפילו חוץ לבית דין ועומדים מ"מ חשיב בית דין (פ"ת * שעה"מ).

(מב) שלא ישמעו מפי המתורגמן - דכתיב ע"פ שנים עדים, דוקא על פיהם, ומשום דיש לחוש שישנה המתורגמן את דבריהן. וגם יוכל הדיין לחקור יותר על פי שמיעתו מפי העדים עצמם. ועי' לעיל (סי' יז סקי"ד?) לענין בע"ד, והוא הדין כאן לענין העדים (סמ"ע).

(ז) ⁴⁶³מאיימין (פי' מטילין אימה) על העדים בפני הכל, ומודיעים אותם כח עדות שקר (מג) ובושת המעיד בה בעולם הזה ובעולם הבא ושהוא בזוי בעיני שוכריו.

(מג) כח עדות שקר - דע"י עדות שקר בא רעב ודבר בעולם (סמ"ע).

(ח) ⁴⁶⁴אחר כך מוציאים את כל אדם לחוץ (מד), ומשיירים את הגדול שבעדים, ואומרים לו: אמור היאך אתה יודע שזה הייב [לזה] (מה). אם אמר: הוא אמר [לי] חייב אני לו (מו), או: איש פלוני שהוא כשר ונאמן אמר לי שהוא חייב לו, לא אמר כלום, עד שיאמר שהוא בעצמו ראה שהלוה לו, או שיאמר: בפני הודה לו שהוא חייב (מו).

(מד) אח"כ מוציאים את כל אדם לחוץ - האי "כל אדם" לאו דוקא הוא, דהא מסתמא הבעלי דין נשאר שם בשעה שהעידו לפני הבית דין (סמ"ע, ט"ז), ומוציאים אותם ובודקים כל א' לבדו (ט"ז).

מאיר ה"ג שזוה חייב לזה ואם אמר הוא אמר לי חייב כו' (סמ"ע), בזמן הזה לא נהוגים בזה, שזה רק

בדין שהוא חשש מרומה [שאם הוא ודאי מרומה אסור לדון אותו], ואז צריכים דרישה וחקירה²⁵³, אבל ללא זה, אין צורך להוציא אותם החוצה ולבדוק את העדים, אלא יכולים לקבל עדות שני עדים ביחד (ש"ך * אגודה, וא"א)²⁵⁴.

(מו) שהוא אמר לי חייב אני לו כו' - משום דטענינן ליה שלא להשביע נפשו אמר כן, כמו שכתבת לעיל [סק"ד?] ולקמן (סי' לב סק"א?) (סמ"ע).

(מז) או שיאמר בפני הודה לו - כל שמודה לו לפני עדים בהודאה גמורה הו"ל כאומר אתם עדי (סמ"ע).

(ט) אחר כך מכניסין (מה) העד השני, ובודקין אותו. אם העיד כמו חבירו, נושאים ונותנים בדבר וגומרים הדין.

(מח) אח"כ מכניסין - איתא דהעדים צריכין להעיד ביחד, שונה מכאן שכל א' אומר בפני עצמו (רע"א * מג"א), ויש לחלק בין דיני ממונות שכל א' מעיד לבד, לדיני נפשות שצריכים להעיד יחד, אמנם גם בדיני נפשות צ"ע אם צריכים להעיד יחד (רע"א * א"ר).

(י) אם העדים אומרים עדותן מכוונת בלשון א' ממש, יש לחוש שמשקרים ובעצה אחת כיוונו לשונם, וצריך לחקורם ולדרוש אותם. הגה: ⁴⁶⁷ואם העד האחד אמר עדותו, והשני אמר: אף אני כמוהו ידעתי, לא מהני, ⁴⁶⁸אלא אם כן הלך למדינת היס(מט) וא"ל לו להעיד בפירוט.

(מט) אח"כ הלך למדינת היס - משום דמן התורה כה"ג הוי עדות, אלא שחכמים הצריכו לומר עדותו בפירוש, ובכה"ג העמידוהו על דברי תורה (סמ"ע), אם בא לפנינו שטר מעשה בית דין שכתבו בו והשני העיד כמוהו, כשר, דאמרין זה לשון בית דין שרצו לקצר אבל העדים עצמן הם העידו בפירוש, ובשעת הדחק אפילו אם עד א' מעיד, והשני אומר רק "אני כמוהו" סומכים על זה (ט"ז).

(יא) ⁴⁶⁹העדים ששלחו(נ) עדותן בכתב לבית דין, אינו עדות, דכתיב: על פי שנים עדים (דברים יז ו) מפייהם, ולא מפי כתבם²⁵⁵. הגה: וכן נוהגין(נא), וללא ⁴⁷⁰כיש מכשיכין אם העדים לאוין להעיד ואינם אלמים.

(ג) העדים ששלחו - אם העדים מביאים כתבם לב"ד ואומרים מה שכתוב כאן אנו מעידים מהני (רע"א).

(גא) וכן נוהגין - וי"א דמותר לשלוח עדותו בכתב כל שזוכר העדות ויכול להעיד בפיו אם רצה, לאפוקי אילם דאין ראוי לקיים בו על פי שנים עדים כו', וכדי שלא להטריח ת"ח לכתחילה מותר לשלוח לכתוב עדותו בכתב ידו ולשלחו לב"ד (סמ"ע), היינו דווקא כשנחקר עדותו בב"ד על פי אותו הכתב, כגון ששלחו לב"ד מרחוק וגם העד יודע כמו שכתב בכתב. אבל קודם שנחקר העדות בב"ד יכול לחזור מעדותו (ש"ך * רמ"א), מכל מקום לא הוי כהגדה בבית דין עד שבא הכתב לבית דין, ויכול לחזור ולהגיד קודם שבא הכתב לבית דין, ולכן אם מת או נשתתק או שכח עדותו קודם שבא הכתב לבית דין, לכו"ע פסול, ואין העדים עוברין על לאו דלא תענה עד שבא הכתב לבית דין. ולפי זה אף במקום שאין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין, יכול לשלוח כתבו לבית דין לדעת ר"ת, וכן בתלמיד חכם אפילו לדידן, כיון דקריאת הכתב בבית דין חשיב אז להגדה ושם הוא בפני בעל דין (נתה"מ), אם נותן עדותו כתובה לב"ד, ואומר "מה שכתוב כאן אני מעיד", כשרה (פ"ת), אבל במקום שאין צריכים "עדות" אלא בירור, כל שידוע שזה כתב ידו, אפשר לסמוך על זה כמו במקום צואה וכדומה (פ"ת * גנת ורדים).

(יב) ⁴⁷¹חותכין דיני ממונות בעדות שבשטר(גב), אף על פי שאין העדים קיימין, כדי שלא תנעול דלת בפני לויין. (ועיי' לקמן סימן ס"א סעיף ז' איזה דבר מקרי שטר, גם לקמן סימן מ"ז סעיף י').

(גב) בעדות שבשטר - ודוקא שהוא שטר גמור התירו משום תיקון העולם, כדי שלא תנעול דלת שלא ילוו משום יראה שימותו העדים או ילכו למדינת היס, לאפוקי אם כתבו את דבריהם בפנקסיהן דלא מהני לכו"ע כשאין העדים לפנינו, דהו"ל כאלמים דאינן ראויין להעיד, ועי' לקמן (סי' מז ס"י, וסי' קמו ס"ה, ובסמ"ע סק"א?) (סמ"ע), אמנם אם הוא שכתב העדות, או שאינו בפנינו, לכו"ע אין סומכים על עדות בכתב (סמ"ע * הגהות דו"פ). מקור דברי המחבר וכו' הוא

²⁵³ עיי"ש עוד דכל מקום שצריכים דרישה וחקירה יכולים לחזור כל זמן שלא סיימו את הדרישה וחקירה.

²⁵⁴ עי' לקמן סי' ל ס"א.

²⁵⁵ עי' חת"ס חו"מ סי' עט שמביא דרך אגב שמפי כתבם אינו חסרון אם העדים עומדים בפני הבית דין.

במאיר ה'משפט זולק א'

שיטת הרמב"ם שאין עדות בשטר וכל עדות שבשטר אינו אלא מדברי סופרים ומן התורה אינו מועיל משום דהוי מפי כתבם, ואינו עיקר אלא מעיקר הדין יש עדות בשטר (ש"ך), בזה שחוחתין דיני ממונות בעדות שבשטר מצאנו ארבעה שיטות: שיטת רש"י ובעל המאור דכיון דאין כותבין השטר אלא מדעת המתחייב לא הוי מפי כתבם אלא מפי כתבו, והיינו מפי כתב המתחייב. שיטת הרמב"ן, דלא שייך בעדות שבשטר מפי כתבם דכיון דנכתב בנוסח שטר הו"ל כמי שנחקרה עדותן בב"ד, ולא שייך מפי כתבם אלא היכא דאינו בתורת שטר. שיטת תוס', דלא שייך מפי כתבם אלא במי שאינו ראוי להגיד בפה וכגון שהוא אלם, אבל במי שיכול להגיד בפה והוי ראוי לבילה אין בילה מעכבת בו. שיטת הרמב"ם, דעדות שבשטר אינו אלא מדברי סופרים ומן התורה אינו מועיל משום דהוי מפי כתבם (קצה"ח), הא דלא מהני עדות חוץ לבית דין הוא רק בדבר ערוה או בממון בגמר הדבר, כגון לומר נתגרשה, שבאין להוציאה מחזקת אשת איש, אבל קודם גמר הדבר, כגון להעיד בהכשירא דגט או בהכשר האיש שראוי לגרש, לא דמי לדבר שבערוה, כיון דבשעת הגדתן לא הגידו להתיר דבר שבערוה רק שאיש זה ראוי לגרש או לחלוץ, וכיון דנאמן והחזיק נאמנותו, אף שבא אחר כך לדבר שבערוה ולדיני נפשות, אין בכך כלום (נתה"מ).

(יג) ⁴⁷²כל זמן שזוכר האדם(נג), יכול להעיד לעולם, ואינו חושש שמא מתוך שנתיישן הדבר הרבה אינו זוכרו על בוריו²⁵⁶. ⁴⁷³אפילו אינו נזכר לעדות אלא מתוך הכתב, שכשמשורוהו לו כתבו בפנקסו ליזכרון דברים, ושכח הדבר ואינו נזכר אלא מתוך הכתב, יכול להעיד, והוא שאחר שראה הכתב נזכר לדבר (ועיין לקמן סי' מ"ו סעיף י').

(נג) כל זמן שזוכר האדם כו' - לא מיבעיא אם נעשה מתחילה עד בדבר דאז מתחילה רמיא אנפשיה ואינו שוכחו, אלא אפילו לא נעשה מתחילה עד בדבר, מכל מקום כשעתה רמיא אנפשיה לזוכרה מעיד לו (סמ"ע).

(יד) ⁴⁷⁴וכן אם נזכר לדבר על ידי אחר שהזכירו לו, יכול להעיד, אפילו היה המזכיר העד השני(נד). אבל אם הבעל דין בעצמו מזכירו ונזכר, לא יעיד, ואם העד תלמיד חכם(נה), אף אם הבעל דין בעצמו מזכירו, שפיר דמי, שודאי אי לא היה נזכר לא היה מעיד.

(נד) ואפילו אם היה המזכיר עד השני - אפילו אם העדים שניהן שכחו הדבר ואחר הזכירם (סמ"ע). (נה) ואם העד ת"ח כו' - ה"ה אם הבע"ד המביאן הוא תלמיד חכם (סמ"ע), מש"כ ה"ה אם הבעל דין היינו דווקא הנתבע, שהוא יודע שאין העד מעיד אצ"כ זכר ולא יחשוד לעד שאינו זוכר (ש"ך * כס"מ), וי"א שזה דווקא התובע ולא העד הוא הת"ח, שכן כאשר הבעל דין תלמיד חכם הוא חושש שמא העד סומך עליו אף על פי שאינו נזכר ואם כן יוציא ממון שלא כדין ולכן לא ינוח ולא ישקוט ויחקור וידרוש את העד עד שיוציא מפיו אם הוא סומך עליו אף על פי שאינו נזכר מעצמו או אם הוא נזכר מעצמו (ש"ך * ב"ח). גם בזה"ז דנין בזה דין ת"ח והך דינא דאם הבע"ד מזכירו ונזכר דלא יעיד (רע"א), זה דוקא בבע"ד עצמו אבל בקרובו בע"ד מותר, אמנם אשתו ובניו הוי כבע"ד עצמו (רע"א ופ"ת), בזה"ז ליכא תלמיד חכם לענין זה, ויש חולקים, אפילו העד כאן והבית דין חוקרים אותו, ואמר שלא נזכר כי אם מעצמו, מ"מ זולת ת"ח אסור, ואם הבעל דין שם דברים בפי בית דין או שליח בית דין להיות מזכיר להעד, אף דהדברים נובעים מבטן בעל דין שרי, דמ"מ מזכירו אחר (פ"ת).

(טו) ⁴⁷⁵אין מקבלים עדות שלא בפני בעל דין(נו), ואם קבלו, אין דנין על פיו(נז). הגה: ⁴⁷⁶וחזרין ומגידין(נה) צפניו. ואם שנו בעדותן צפעס שני ממה שהגידו צראשונה. ⁴⁷⁷הולכין אחר העדות השני שהגידו צפניו, אף על פי שהגידו צראשונה על פי החרס(נט), לכל שלל צפניו כחוץ לבית דין דמי, וחזרין ומגידין. ⁴⁷⁸ויש חולקין(ס) ואומרים דאם נתקבל העדות שלל צפניו, כשר דזיעבדנסא. ⁴⁷⁹ולכן אם הבעל דין הוא אלס(סב), והעדים יראים להגיד לפניו(סג), מקבלין העדות שלל צפניו, ודנין על פיו. מיהו אם אפשר לכוף האלס כדרך שנתבאר לעיל סי' זה סעיף ה', עדיף טפי. ⁴⁸⁰יש אומרים דלא אמרו אין מקבלין עדות אלס צפני בעל דין, היינו צדיני ממונות, אבל בקטנות ומריבות שיש לחוש שאם יעידו צפניהם יתקוטטו עם העדים, גם יתקוטטו זה עם זה, תקנו הגאונים שמקבלים העדות שלל צפניהם, גם לא יגלו מי הם העדים. ולי נראה דדוקא כשאין הצ"ד רואים לדון אחד מהם עפ"י הדין ולענוש, רק להשקיט(סד) הקטטה ולהורות כפי צורך המריבה, אבל כשרואים לענוש ולדון אחד מהם, אין לקבל העדות אלס צפניו, וכמו שנתבאר בצ"ח העזר סי' י"א סעיף ד'.

²⁵⁶ י"ג מ"ל זמן" עד כאן בסוף סעיף יב.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

(נו) אין מקבלין עדות שלא בפני בע"ד - עיין רמ"א לקמן (סי' קי ס"ט) שבדבר ברור מקבלין שלא בפניו. ועיין עוד מדין קבלת עדות שלא בפניו לקמן (סי' קמ ס"י) (סמ"ע), לדבר ברור כן מקבלין עדות שלא בפני בעל דין, כמו כתובת אשה [שכן היה ודאי שהיה הבעל חייב לפרוע לאשתו ואתחזק חוב הכתובה עד פטירת הבעל אלא שאנו רוצים להפסידה מטעם חששא דצררין ויתומים קטנים, שקטנים כשלא בפניו דמי, אבל תנאי בכתובה וכדומה, אין מקבלין שלא בפניו (ש"ך * רשד"ם), כל שאין בע"ד מצוי כאן מקבלין, שלא אמרו אין מקבלין אלא בזמן שהבעל דין כאן (ש"ך * מהריב"ל ורשד"ם), ולקבל עדות על נכסי מלוג או נכסי צאן ברזל בפני הבעל שלא בפני האשה, עיין ב"ש (אה"ע סי' פה סק"ח) [בנכסי מלוג הוי כמו שותפים, שכל שהיא בעיר אפשר לדון עם הבעל, ואם היא איננה, אי אפשר, וה"ה שאין הודאת הבעל מחייב לאשה, אבל בנכסי צאן ברזל בכל מקום אפשר לדון עם האיש ולקבל עדות רק בפניו, אבל לענין הודאה אין הודאתו מועיל]²⁵⁷. כשהעדים אינם מכירים לבעלי דינים, אף על פי שהבעל דין עומד שם, שלא בפניו מיקרי, ויש חולקים, וי"א שאפילו לצד הראשון, היינו דווקא שיכירו אותם לעתיד, ואז יש להמתין, אבל לולא זה לכו"ע מיקרי בפניו (פ"ת), היכא דא"א לקבל עדות בפניו מקבלין שלא בפניו, ואף אם בשעה שנגבה העדות עדיין לא היה עיכוב מלקבל עדות בפניו, מ"מ כיון שעכשיו אי אפשר לגבות בפניו, דנין ע"פ אותו מקבלין כבר (פ"ת * נוב"י).

(נז) ואם קבלו אין דנין על פיו - עדים המכחישים בע"ד לכו"ע אינו עדות שלא בפניו, אפילו בדיעבד, ואם אינו בעיר הוא ספק והמוציא מחבירו עליו הראיה (ש"ך * תורת אמת), כל שאין בעל דין בעיר, או שלחו לו ולא בא שמקבלין עדות שלא בפניו כל דאיכא חשש פסידא, כל שכן היכא שכבר העידו שיועיל עדותם, אבל לקבל עדות שלא בפני בעל דין בענין אישות, כשזה לטובת הנידון, לכתחילה אפשר לקבל שלא בפניו, ובכל ענין יכול לחזור ולהעיד בפני בעל הדין (רע"א * תורת חיים), י"א דאפשר אם כבר דנו על עדות זו לכולי עלמא אינו חוזר הדין (רע"א).

(נח) וחוזרים ומגידי - חוזרים ומגידי היינו שלא במקום חוב, אבל במקום שהוא חובא, אין יכולים לחזור ולהעיד (ש"ך * מהריב"ל). וי"א מאחר וזה מחלוקת יש לחשוש לשתי הצדדים, ואין להוציא ללא ראייה (ש"ך * ראנ"ח), י"א דאחר שהעידו שלא בפניו תו לא מהני בפניו, ועיקר שלא כדבריהם (ט"ז וקצה"ח).

(נט) אף על פי שהגידו בראשונה ע"פ החרם - פירוש, והוה אמינא השתא דמשנין בעדות נמצא דנשבעו לשקר ופסולים הן לעדות, קמ"ל דלא, שכל שלא בפניו אין מדקדיקין כל כך בעדותן. ה"ה אם הגידו בראשונה על פי השבועה (סמ"ע), אבל הב"י סובר שהמעיד על פי שבועה שלא בפני בעל דין, ואחר כך בפני בעל דין אומר אחרת, שני העדויות פסולות שנשבע לשקר (סמ"ע * ד"מ), פסול עדות בעינין עבירה שיש בו מלקות דאם אין בו מלקות לאו רשע הוא והתורה אמרה אל תשת רשע עד דוקא רשע שהוא למות או למלקות, אבל לענין שבועה ודאי פסול אפילו אין בו מלקות דהא חשיד הוא לשבועה [ולכן אם אמר מחוץ לב"ד בשבועה, לא יכול לשנות את דבריו]. אבל כל שאין עליו עדים אלא שהוא אומר שבראשונה שקר העיד ועתה חוזר ומגיד א"כ אינו נפסל ע"י עצמו ואמרינן בשוגג היה דאין אדם עושה עצמו רשע. אבל היכא דיש עדים שעבר עבירה לא אמרינן שוגג היה, ולמעשה אם יש עדים שאמר שלא בב"ד בשבועה או בחרם, לא יכול לשנות את דבריו (קצה"ח), לענין חשוד אזלינן בתר אומדנא, וכל שיש אומדנא דהוא רשע נפסל לשבועה, ולכן בשבועת העדות כל שעל פי אומדנא זכור הוא כגון שנעשה בזמן קרוב פסלינן אותו, ולכן בעובר על השבועה כגון בנשבע שלא אוכל ואכל, אפילו נעשה בזמן רחוק, מכל מקום כיון דהוי ליה למירמי אנפשיה בשעת עשיית איסור ולא רמי, איכא אומדנא דרשע הוא ונפסל, וכן כשהנתבע נשבע שאינו יודע אם הפקידו אצלו ובאו עדים שאינו ראוי לשכות, כגון שבזמן קרוב הפקיד אצלו, ודאי דנפסל לשבועה, דלענין לפוסלו לשבועה אזלינן בתר אומדנא, ולכן אפילו אם רק מפי עצמו שומעים שנשבע והגיד אחרת מחוץ לבת דין, כיון דאנן סהדי שעבר עבירה הוי כהוחזק בגולץ על פי עדים, אלא כל דברי הרמ"א כאן מיירי שהחרם או השבועה היה שיעידו האמת, ולכן לא נפסלו כשהעידו בשקר שלא בפני בעל דין, דזה לא נחשב עדות רק כסיפור דברים בעלמא, דלא עברו על השבועה (נתה"מ), היינו דוקא כשהבעל דין שלא נמצא שם אינו חפץ בעדות ראשון, אבל אם הוא אומר אף על פי שלא נמצאתי שם אותה עדות מקובלת עלי, עדות הראשון עדות, שלא אמרו אין מקבלין כו' אלא לתועלת המתחייב בעדות, אבל הזוכה בעדות מקבלין שלא בפניו כו' (פ"ת).

Commented [O149]:
לש

Commented [O150]:
ה מה שהסמ"ע רצה מהד"מ?

Commented [YL151]:
א הבאתי מדיני הקצה"ח לענין שכת, האם הוא עיקר ההלכה לכאן

²⁵⁷ עי' בזה לקמן סי' קכב ס"ח, ובדברי הקצה"ח שם.

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

(ס) ויש חולקין – וי"א אפילו בדיעבד, פסול העדות שהוגבה שלא בפני בעל דין (ש"ך, רע"א, פ"ת), ועי' לעיל סק"נו) בפ"ת בשם הנוב"י (פ"ת).

(סא) כשר בדיעבד - ולכן אין יכול לחזור ולהגיד אחרת (ש"ך).

(סב) ולכן אם הבע"ד כו' - פירוש, לכן כיון דאין מדקדקים בזה כ"כ מקילינן ג"כ בהא (סמ"ע).

(סג) יראים להגיד כו' – היינו רק לענין עדות ממון, משום הפקר בית דין, אבל אחרת פסול בדיעבד שלא בפני הבעל דין מן התורה (ש"ך * רמ"א), אבל אם יש חשש אלימות אז כשר לגבות העדות בדיעבד שלא בפני בעל דינו (ש"ך * רמ"א), ואם העיד שלא בפני הבעל דין, יכול לחזור ולהעיד בפני הבעל דין (ש"ך * רמ"א), קבלת עדות שלא בפני בעל דין שהכשירו במקום אונס ממילא דיעבד נמי כשר, דאין לך אונס גדול מזו דאי אפשר לחזור ולקבל העדות ובלא זו לא מקרי דיעבד (ש"ך * רמ"א).

(סד) רק להשקיט כו' – היינו בדיין שבא לישב ולדון דברי ריבות וקטטות בין איש לחבירו, או בין משפחה למשפחה, בענין ריב שאין בו דררא דממונא. וכ"ש שאין בו דברים האוסרים והפוסלים. אלא עניני חרופי וגדופי, ביתר ריב ומצה, חירחור הלשון. אז יכול הדיין לגבות העדות. כדי לראות מי הוא הפושע. וכדי שידע באיך ומה לפשר הענין. ומי שיחויב בדין יותר צריך יותר לבקש את חבירו ולפייסו, כדי להשקיט הריב (ש"ך * יש"ש²⁵⁸).

(טז) היה הבעל דין חולה, או שהיו העדים חולים (סח), מקבלים שלא בפניו (סו). ואם היו העדים מבקשים לילך למדינת הים, ושלחו לבעל דין ולא בא, ⁴⁸²או שאינו מצוי בעיר, הרי אלו מקבלים עדות שלא בפניו. הגה: ⁴⁸³אכל אס לא הודיעו אותו, ללא ⁴⁸⁴ודוקא שאין לחוש שהעדים ילכו קודם שיודיעו אותו, וכמו שיתבאר לקמן בסמוך. ⁴⁸⁵ואם היה הנתבע חולה (סז), אין מקבלין עדות שלא בפניו, אף על פי שיש לחוש שפלו הנכסים קמי יתמונסח) ולא יוכל לזון עמהם, כמו שיתבאר בסיומן ק"י. ⁴⁸⁶וי"א דכל ששחחונסו) אחריו ולא בא לז"ה, מהני, ומקבלין עדות שלא בפניו, אם פתחו ליה בדינא, ואיך לזון לפני אותו דיינים כדרך שנתבאר בסיומן י"ד. ⁴⁸⁸וכן אם היה זכר נחוש, ואי אפשר לקבל העדות אחר כך, כגון שהיו העדים חולים או הנתבע חולה ויש לחוש שימות, ⁴⁸⁹וכן אם העדים הולכים למדינת הים ואין יכולין להמתין עד שיודיעו אותו, מקבלין (ע"ה) אף על פי שלא שלחו אליו, וכן נראה ממה שפסק לקמן סימן ק"מ סעיף י'.

(סה) העדים חולים כו' – יש מח' אם מקבלים עדים חולים שלא בפניו רק אם שלחו לו ולא בא או לא (ש"ך * מהר"ם אלשקר).

(סו) שלא בפניו כו' - בזה לא כתב המחבר דבעי דשלחו אליו ולא בא. אבל כשאינו בעיר מסתמא לא ימתינו העדים מליילך למדינת הים עד שישלחו אחריו ויבוא. וז"ש המחבר "או שאינו מצוי בעיר כו" (סמ"ע), עיין לקמן (סי' קמ ס"י) [ז"ל: אפילו אם כבר פרע שכר למחזיק, אם יטעון המחזיק בבית דין קודם שיבא המערער יעידו השוכרים בפניכם שדרו בו ג' שנים, טענתו טענה ולא הוי נוגעים בעדות כיון דלא הוי מערער קמן. הגה: ואע"ג דאין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין כיון דהשתא כשרים ואם יעידו משיבא המערער יהיו נוגעין בעדות, מקבלין שלא בפניו]. (ש"ך), כדי לקבל עדות שלא בפניו י"א דבעינן שלחו לו ולא בא בהדי שהיו עדי חולים או שהיו מבקשים לילך למדינת הים, וי"א דבעינן שיהא הוא חולה או עדי חולים ופתחו ליה בדיניה וגם שלחו לו ולא בא, וי"א דדוקא מבקשים לילך למדינת הים הוא דאצטרין דשלחו לו ולא בא משום דיש שהות לשלוח בעדו ולהודיעו אבל אם היה חולה או עדי חולים אין אדם שליט ברוח ואין צריך להודיעו, וי"א או הוא חולה או העדים חולים או ששלחו ולא בא (ש"ך * מהריב"ל), עי' לקמן (סי' תח ס"א) [אין הנזקים משתלמים אלא בראיה ברורה ובעדים כשרים. ואין מקבלין העדות אלא בפני בעל דין, אפילו היה הוא ועדי חולים] (רע"א), ועי' מש"כ שם [וי"א דרק לענין להפוך את השור להיות מועד, דבזה קרא והועד כבעליו, אבל לענין התשלומים מה שכבר נגח, זה דומה לכל עדות דעלמא] (פ"ת).

²⁵⁸ אם אדם אחד מזמן חבירו לדין, יכול לדחותו, ולומר אין לי פנאי האינא. הקילו על הנתבע לדחותו עד יום ג' מנהג של הלכה הוא, ומ"מ אם עדי חולין, או התובע חולה, ושלחו אחריו ולא בא, פושע הוא. דלאו כל כמיניה למדחי, אין לי פנאי, ואין לך רמאות גדול מזו. אבל היכא שהקהל שלחו אחריו ולא בא. נראה דגובין שלא בפניו, דלאו כל כמיניה למדחיהו עד יום השלישי. שהוא יחיד נגד רבים. ואם הנתבע חולה. ואמר התובע לבית דין, שיקבלו העדות בחיי הנתבע שלא בפניו, כדי שיחזיקוהו בחיי הנתבע בנכסיו. שאם ימות יצטרך להמתין עד שיגדלו היתומים. אין שומעין לו לקבל העדות שלא בפניו, כדי שיגבה חובו, כי מזל ידיה גרם. ואין מקבלין עדות שלא בפניו לחוב ליתומים שלא כדין. ועוד היכא שהוחזק אדם למסור דמגבינן אף שלא בפניו (יש"ש ב"ק פ"י סי' ח).

:Commented [O152]
ה סתירה בדברי
הרמ"א??

:Commented [O153]
ה סתירה בדברי
הרמ"א??

:Commented [O154]
מקומו בהערה
או בסעיף קטן, או
בסעיף הבאה?

:Commented [O155]
ס שלחו לו והוא לא
בא אע"ג דאיהו לא
טעין אלא לבית דין
הגדול קא אזילנא
אנן טענינן ליה ולא
מקבלינן העדות
שלא בפני בעל דין
וכו' ואף על גב
דנראה דמאי
דכתבתי וכו' הוא
דחוק בלשון מ"מ
הוא פירוש מפולפל
ומחודד ותו לא מידי
(ש"ך * מהריב"ל).
יש להביאו??

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

(זו) ואם היה הנתבע חולה כו' - דדוקא בתובע שחולה הקילו משום שיאמר אני רוצה להזכיר העדים לכיון את העדות ואם אמות תשתכח העדות ויפסיד כל החוב. משא"כ בחולה הנתבע דאז יכול לגבות החוב כשיגדלו היתומים, וגם משום שבכאן לא פשע כמה שלא בא כיון שהוא חולה ולא היה יכול לבוא (סמ"ע), דוקא חלה התובע, אז מקבלין בדאיכא חשש הפסד, וגם ששלחו לו דאיכא פשיעת הנתבע. ולפי זה משמע דבחלה הנתבע, אף ששלחו אחריו ולא בא דאיכא פשיעת הנתבע, ואחר כך חלה הנתבע דאיכא נמי חשש הפסד, מכל מקום אין מקבלין, ואף דעיכוב פרעון הוי גם כן הפסד, ומכל מקום אין מקבלין כיון דעיקר קבלת העדות הוא משום היתומים, ואין מקבלין עדות שלא כדין לחוב ליתומים, וכיון דעיקר החוב הוא ליתומים והיתומים לא פשעו, פטור. והרמ"א סובר דבחלה מקבלין משום חשש הפסד אף דליכא פשיעת הנתבע, ועל כרחך צריך לומר דעיכוב פרעון לא חשוב הפסד (נתה"מ).

(סח) שיפלו הנכסים קמי יתומים - כי מזל רע ידידה גרם שחלה הנתבע. ואפילו יאמר התובע לדיינים לכל הפחות אם אינכם רוצים לקבל עדותו קחו הממון בידכם שלא יאכלוהו הקטנים, אין שומעין לו, דדוקא כשאדם ודאי חייב לחבירו ויש לחוש שיכלה ממנו קודם שיגיע זמן הפרעון אמרו דלוקחין הב"ד ממנו מידו, כדלקמן (סי' עג ס"י), ולא בכהאי גוונא דעדיין לא נתברר דחייבין לו (סמ"ע), דדוקא כשהנכסים כאן והבעל דין אינו לפנינו התם הוא דמעכבים הנכסים משום השבת אבדה וכו' אבל בקטן דהנכסים והממון הוא בידו ואנו דנין להוציא הממון מידו שלא יכלהו פשיטא דאין מוציאים דאף על פי דהקטן כמאן דליתיה בפנינו דמי הרי ודאי חשבינן ליה כאילו ליתיה עם הממון שבידו ואין כאן משום השבת אבדה וכו' כיון דהקטן אינו מעכב מלירד לדין אלא עיכובא דדינא הוא דרביע עלויה שאי אפשר לו לירד לדין ואפילו אם ממון הקטנים הוא ביד אחרים כגון ביד בית דין או אפוטרופסים חשוב הוא כאילו הוא ביד הקטנים ואין מוציאים הממון מידם ולא דמי לאחר דעיכוב הפרעון הוא מחמתו שאינו לפנינו מעכבים נכסיו שהן לפנינו משום השבת אבדה אי נמי משום להציל העשוק וכו' (ש"ך * ב"ח), [כהגה על הסמ"ע] וי"א דמש"כ לקמן (סי' עג ס"י) הוא תקנת חכמים נגד הדין משום הפסד ממנו של זה, וכאן דאף דמן הראוי לקבל עדות משום תקנה, מ"מ כאן אינו כן, כיון שדינו עם היתומים לא עבדינן תקנה לחוב ליתומים שלא כדין (ט"ז), י"א שבממון שעדיין לא בא ליד היתומים אין נותנים להם, ויש חולקים (רע"א).

(טז) וי"א דכל ששלחו כו' - דבריו כאן בנויים על דברי המחבר ריש סט"ו, ומש"כ ברמ"א בשם י"א אף על גב שזה גמ' בפירוש (ב"ק קיב ע"ב), עכ"ז מאחר והרמב"ם ורי"ף השמיטו ס"ל דאותה מימרא אינה מוסכמת היא אליבא דכו"ע, ולדבריהם אין מקבלין כי אם בחולה או בהולך למדינת הים, ומה"ט נמי השמיטו המחבר (סמ"ע), אם היה א' מהב"ד אוהב לבע"ד, אף דאם דנו דיניהם דין כנ"ל (סי' ז ס"ז), מ"מ טוב לו שלא ילך לפניהם, שהרי יכול לטעון אני רוצה ללכת לבית דין אחר, ובזה אם קבלו העדות שלא בפניו י"ל דלא מהני (רע"א).

(ע) אם פתחו ליה בדינא - פירוש, התחילו לטעון לפניהן, דאז אין יכולין לומר לא אדון לפניכם אלא בפני ג' אחרים שבעיר הזאת, וכמ"ש לעיל (סי' יג ס"ב) אבל אי לא פתחו יכולין לומר אין רצוני שתקבלו אתם עדותי אלא מי שידון אותי יקבלם ולא אדון לפניכם (סמ"ע), וי"א אם התחילו לטעון לפני הדיינים והביא עדים התובע ולא בא כששלחו בעבורו לקבל עדות מקבלין עדות שלא בפניו ואי לא פתחו בדיניה אין מקבלין אלא אם היה הוא חולה או עדי חולים ומצי למימר איני רוצה שתקבלו עדותו עד שאבא לדין ואין מקבלין אלא בפניו אפילו פתחו בדיניה ואם בית דין זה לקחו שטר מבית דין הגדול שיכופו אותו לדין שוב אינו יכול לומר לבית דין הגדול אזילנא ומקבלין שלא בפניו ומוכח משם שאם לקחו שטר מקבלין שלא בפניו אפילו לא פתחו ליה בדיניה מאחר ששלחו לו ולא בא (ש"ך * ר' ירוחם), אם כבר טענו לפני הדיינים, והביא התובע את עדי, ושלחו ב"ד לנתבע, שיבא וישמע עדים של התובע, ולא בא. אין לך פושע גדול מזה. ואפילו ליכא שום אונס בעולם מקבלין, מאחר שהתחיל לטעון, אין לו זכות לדחותו, וזה לא סותר למש"כ שאין מקבלין אלא דאיכא אונס כו', כי זה מדובר בדלא פתחו ליה בבי דינא. וה"ה אפילו לא טען, אלא אמר לב"ד אין לי פנאי, ואי אפשר האידנא, ודחה עד יום ג'. וביום ג' שלחו הב"ד אחריו לעמוד לדין, ולא בא. יכול התובע להביא עדותיו לב"ד, ויעידו שלא בפניו. והב"ד מקבלין אותם, ודנין על פיו. ומסיק, אבל לא פתחו בבי דינא. מצי א"ל אני אלך לבית דין הגדול, ולא תקבלו עדותי עד שאבא עמו שם ומש"כ ב"ד הגדול לאו היינו בית הוועד, הוא מקום קיבוץ ת"ח, וב"ד קבוע לשם.

:Commented [YL156]

עשות את הנתה"מ
עוד פעם, ששי
סתירה שהרי הכל
הוא הרא"ש ואחר"כ
מחלק בין הרא"ש
לרמ"א.

במאיר ה'משפט זולק א'

אבל ב"ד הגדול הוא הנשיא שבא"י. והאידנא החשוב שבדורו נקרא ב"ד, כל דור ודור לפי שהוא הגדול (ש"ך * יש"ש).

(עא) ואין יכולים להמתין עד שיודיעו אותו מקבלין - אפילו הוא אין צריך לדון לפני אותן דיינים, מקבליים, אף על פי שלא שלחו, משא"כ להמחבר יש לומר דוקא אם הדיינים הם בענין שצריך לדון לפנייהם, אז יכולים לקבל, אם הדבר נחוץ אפילו לא שלחו. ועוד יש לומר, דלהמחבר אם היה נחוץ, שהיו חולים או ביקשו לילך למדינת הים ולא היתה שהות לשלוח אחריו וקיבלו שלא בפניו, ואח"כ נתרפאו או לא הלכו העדים למדינת הים, י"ל דאין דנין על פי אותה קבלה אלא צריכים לחזור ולהגיד בפניו. ואפשר דאם שינו בעדותן הולכים אחר עדות הב' כנ"ל סעיף ט"ו, כיון דבשעת המשפט העדים כאן ויכולים להעיד בפניו, ומיהו בהיה התובע חולה לא משמע כן, ולרמ"א אם היה נחוץ ונתקבלו העדים שלא בפניו, אף שהעדים הם כאן, אין צריך לחזור ולהגיד בפניו, כמו בפתחו ליה בדינא ושלחו אחריו ולא בא, או שצריך לדון לפני אותן דיינים דדנין אותו אח"כ ע"פ אותה קבלה, אף שבא לבית דין והעדים כאן. ואפשר דס"ל כהיש חולקים דבסעיף ט"ו דאם נתקבל שלא בפניו כשר בדיעבד, ובזה מיושב מ"ש הסמ"ע סק"ס (פ"ת), וי"א למחבר אף אם היה דבר נחוץ דלא בעינן ושלחו לו, אמנם צריך לומר באופן דצריך לדון בפניהם, אבל לרמ"א הואיל והדבר נחוץ להציל העשוק הם מורשים מחז"ל לקבל עדות אף שיטעון הבעל דין לא אדון בפניהם, אבל בחולה בכל מקום מקבלין (פ"ת * תומים).

(יז) ⁴⁹⁰ראובן שתובע את שמעון ועידיו במקום אחר(עב), יאמרו בית דין לשמעון אם הפי' לילך במקום העדים ועידו בפניו, ואם לאו יקבלו ב"ד שבמקום העדים עדות שלא בפניו ויודיעו לב"ד שבמקום הבעלי דינין, וידונו על פי אותה קבלה⁴⁹¹. הנה: ⁴⁹²וכן אם מלא עדיו צעיר אחרת, ⁴⁹³ואין שות לסלוח אחריו, או שלא ימלא העדים אחר"כ, גובין בפני ב"ד שלא בפני בעל דין, ודנין על פי העדות ההוא. וכן המנהג פשוט במדינות אלו, אף ע"פ שיש חולקים(עג) ⁴⁹⁴וס"ל דאפילו במקום שיש לחוש שיפסיד העדות אם לא יקבלו שלא בפניו, אין מקבלין אלא א"כ שלחו לו תחלה, אין נוהגין כן, אלא כאשר נחבא.

(עב) ועידו במקום אחר - וה"ה לעדים שזה במקום רחוק וזה במקום רחוק וצריך לצרף עדותן (סמ"ע).

(עג) אף על פי שיש חולקין כו' - וכן עיקר (ש"ך).

(יד) ⁴⁹⁵לא אמרו אין מקבלין עדים שלא בפני בעל דין, אלא בתובע שמביא עדים על תביעתו. אבל המביא עדים לפטור את עצמו, מקבליים(עד).

(עד) אבל המביא עדים לפטור כו' - דדוקא במקום שבאין להוציא ממון על ידי עדים בעינן לפניו (סמ"ע). עיין לקמן (סי' קח סט"ז) יורש קטן שהיה שטר חוב לאביו ויצא עליו שובר אחר מיתת אביו, אין קורעין את השטר ואין מגבין בו עד שיגדלו היתומים וכו', ואפילו יש עדים שמעידים שזוכרים הפרעון אין עדותן עדות, לפי שאין מקבלין עדות שלא בפני בעל דין. ואף על גב שמביא עדים לפטור, שאני התם שנחשב כעדות להוציא, שהרי רוצה להוציא השטר ולקרעו, וי"א שדברים אלה אינם אלא היכא שבאים להוציא מהלוה שלא בפני המלוה, דלפטור עצמו מהתביעה יכול להביא עדים שלא בפני התובע, אבל כשאין המלוה תובעו ודאי שלא יקבלו העדות אלא בפניו (ש"ך). [לפרש דברי הי"א בש"ך] והיינו שלא אמרו מקבלין שלא בפניו לפטור אלא כדי לדחות תביעת התובע והוא הב"ד או האפוטרופוס, ומשום דממה נפשך אם הם תובעים, א"כ הרי לפנייהם העדות, ואם אינם במקום בע"ד, אין יכולין לתבוע כיון שיש לזה עדים, אבל לומר שמקבלין שלא בפני בע"ד לפטור זה ודאי לא אמרינן (קצה"ח). המחזיק בקרקע ומביא עדים על חזקתו דמי למביא עדים לפטור (נתה"מ).

(יט) ⁴⁹⁶אין מקבלין עדות על קטן(עה), אפילו בפניו, דכיון דקטן הוא, בפניו כשלא בפניו דמי(עו). ויתבארו פרטי דין זה בסימן ק"י.

(עה) אין מקבלין עדות על הקטן - אפילו אם הוא ידוע שהקטן הוציא לפלוני בעבדיו בחזקה מהשדה או מהבית, מכל מקום כיון שיש לו בו חזקת אבות אין מקבלין עדות של הדר בו שטוען שקנהו מאביו ושיש לו עדים שהחזיק בו ג' שנים, אלא ימתין עד שיגדיל. והיינו דוקא אם הקטן כבר הוציאו וזה שהוציא מידו בא לתובעו. אבל אם הקטן בא להוציאו בדין, אין שומעין לו להקטן, אלא מעמידין לו אפוטרופוס ומקבלין עדותו של זה הדר בו בפניו ודנין ביניהן, או ממתין

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

עד שיגדל ואז תובע לזה שדר בו. ועיין לקמן (סי' קמ"ט ס"כ ועוד סי' קי"ט) דבקטן בדבר ברור מקבלין, וכן בצואה (סמ"ע), עיין סמ"ע לקמן (סי' קי"ט ס"ה ד"ה וכן קטן) ²⁵⁹ (ש"ך).
(עו) כשלא בפניו דמי - י"א דגם בקטן אם היה הדבר נחוץ מקבלין על הקטן כמו בגדול שלא בפניו, אבל לא משמע כן מלקמן (סי' קח ס"ג), ע"ש סמ"ע (ד"ה ודהיתה) ²⁶⁰, וי"א דבקטן אפילו בדבר נחוץ אין מקבלין (פ"ת).

(כ) אין שנים ראויין לקבלת עדות(עו), ואם קבלו, לא עשו כלום.

(עז) אין שנים ראויין לקבלת עדות - דהו"ל כעד מפי עד וכמו שכתבתי לעיל סק"לה (סמ"ע).

(כא) ⁴⁹⁸קבלת עדות צריך ג' מומחים(עח) יודעים הלכות עדות כשר ופסול, וזהירין בקבלתן לכוין עדות כל אחד, כדתנן הוה זהיר בדבריך שמא מתוכן ילמדו לשקר, וכל המקבל עדות ואינו ראוי לדון, כאילו קבל עדות שקר, ואינו ראוי לדון על פי אותו שטר. (אלא סומכין על העדים עלמון).

(עח) ג' מומחין - עיין מ"ש לקמן (סי' ע"ט ס"ט ד"ה כפר בב"ד) (קצה"ח), בעינן במוחב תלתא כחדא, אבל אם קיבלו זה בפני עצמו וזה בפני עצמו לא מהני אף לדעה ב' לקמן (סי' מו סכ"ה), דזהו דוקא בקיום שטרות, ושם הקילו (רע"א), וי"א דיחיד מומחה שיכול לדון אפי' ביחיד, גם יכול לקבל עדות ג"כ ביחידי (רע"א). ואם א' גמיר וב' הדיוטים וקבלו עדות פסול (רע"א * תומים), וי"א סגי בא' דגמיר לכתחילה, וי"א דבדיעבד אפילו שלשתם לא גמירים הוי עדות, ואינו יכול לחזור ולהעיד (רע"א * מהרח"ש).

(כב) ⁴⁹⁹נכון למקבלי עדות לפרסם בשטר(עט) קבלת העדות מי הם העדים. (מיהו אס לא כתבו מי הם העדים, לא הפסידו).

(עט) נכון למקבלי עדות לפרסם בשטר כו' - פירוש, כשאינם דנים על פי העדות שהעידו לפניו אלא מקבלין עדותן ושולחין העדות לב"ד אחר לדון עליו, וכמ"ש לפני זה (סי"ז). ולקמן (סי' מו

²⁵⁹ ז"ל השו"ע: קטן שתקף בעבדיו וירד לתוך שדה חבירו וכבשה, אין אומרים: נמתין לו עד שיגדיל, אלא מוציאין אותה מידו, ולכשיגדיל, אם יש עדים, יביא עדיו וכו'.

זה תמצית דברי הסמ"ע והש"ך: יסוד ב' סעיפים אלה בנויים על זה: כשיש לקטנים ב' מעלות: האחד, שהיה לו לקטן חזקת אבות. והשני, שהיה גם עתה ביד הקטן, אז אין מקבלים עדות ואין מוציאין מידו עד שיגדיל. אבל אם לא היה להקטן חזקת אבות, מוציאין מיד הקטן, אף על גב שכבר נכנס בה הקטן ודר בה עתה וזה בא להוציא מידו. או שהיה לו חזקת אבות, אלא שלא דר בה עתה הקטן, ובא עתה לב"ד להוציא את הדר בו בחזקת אביו שלו, וזה הדר בו טוען שלקחה מאביו ושיש לו עדים שהחזיק בה ג' שנים, מקבלין עדותו של הדר בו, אף שזה הוא קטן, ואין מוציאין את הדר בו. אם כן כשכתוב במחבר "וכן קטן שתקף בעבדיו כו", אע"פ דכבר הוציאו הקטן ודר בהשדה וטוען שיש לו עדים שהיתה של אביו, והמערער בא להוציא מידו בקטנותו ואומר שלקחה מאביו ושיש לו עדים שהחזיק בה ג' שנים בפני אביו, מקבלים עדותו, שכן אין לקטן חזקת אבות. וגם לפי זה מובן "וכן" שזה אינו ק"ו מהדין הקודם, וקמ"ל דלא תימא דוקא בטוען המערער שיש עדים שהיתה גזולה ביד מורישיו דשומעין לו, אלא אפילו מודה המערער שהיתה של אביו הקטן אלא שלקחה מידו, וגם כבר הוציאו הקטן ודר בה עתה, והמערער בא להוציא, אפ"ה מקבלין עדות ומוציאין אותו. ובסעיף ו' איירי בענין שיש להקטן חזקת אבות וגם דר בה עתה לפניו, והמערער בא להוציא מידו, וכתב דבזה אין מקבלין עדותו להוציא מיד הקטן. אבל אם אינו עתה בחזקת הקטן שדר בה עתה בשעה שבאין לדין, אלא המערער דר בה, אף שיש להקטן חזקת אבות, מקבלין עדותו של זה הדר בה, שהחזיק בה ג' שנים בחיי אביו, בקטנותו של זה. ומש"כ הרמ"א "ודוקא שלא היה לו חזקה כו" בא ללמדנו, דלא נאמר אף שיש להקטן חזקת אבות וגם היא בידו עתה, מ"מ כיון שידענו שהשדה היתה ביד המערער והקטן הוציאו בכח בתקיפת עבדיו לפני כל, דה"ל כאילו עדיין לא הוציאו, קמ"ל, שלא מקבלים עדות אם הקטן דר שם.

²⁶⁰ ז"ל השו"ע (סי' קח ס"ג): אין נפרעים מיורשים קטנים בעודם קטנים שאינם בני י"ג שנה, שום הלואה מחוב אביהם, אפילו היה עליו שטר מקויים, ואפילו היה בו נאמנות, ואפילו היה בו כל תנאי שבעולם, שמא יש להם ראייה ששוכרים בה השטר, אלא א"כ היה במלוה זו אחד מג' דרכים הנזכרים לעיל בסמוך (בסעיף א), ואפילו היתה מלוה על פה, גובה מיתומים קטנים באחד מג' דרכים הנזכרים, ודהיתה תוך זמן, צריך שנתקבל העדות בחיי אביהם שהיא תוך זמן, שאם לא כן אין מקבלין עדות על קטן, אפילו בפניו וכו'. וזה תמצית דברי הסמ"ע: פירוש, אחד מהג' דרכים הוא במה שמת בתוך הזמן, וקאמר בדרך זה אינו גובה אא"כ נתקבל העדות בחיי אביהן. אבל באינך ב' דרכים הדבר ידוע ועומד, דהרי כשצוה אביהן הרי הדבר ידוע מפי מקבלי הצואה שעדיין חייב, ועיין לקמן (סי' קי"ט) דבכה"ג שהוא מבורר מקבלין העדות אפילו בפני הקטן [ועי"ש דבעינן שיצוה כן בפני ב"ד, או שיכתוב צואתו בכתבת ידו הניכרת להדיינים]. וכן כשהוא מת בתוך נידוי, הדבר ידוע. ובסעיף א' דאיירי ביורשים גדולים מקבלין עדות בתוך הזמן לפניו, משום הכי סתם שם להשוות הג' דרכים ביחד.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֶלְקָא

ס"ו) יתבאר הדין כן בדין עדי הקיום ע"ש, וסיים שם בטעמא כיון דבית דין בתר בית דין לא דייקי. ועיין לעיל (סי' יט סק"ב?) מה שכתבתי מזה (סמ"ע).

(כג) 500 א"ם רצו הצבור לתקן שהשני סופרים מקבלים עדות ומגבין על פיהם, 501 וכן אם רצו (פ) שאם יפטר העד שהוזמן להעיד עם הסופר שתעלה חתימת הסופר בשני עדים, תקנתם קיימת. הגה: כי ככל דברים כאלה נקטו לתקן נעוטים הטוב נעוטיהם.

(פ) וכן אם רצו כו' - הסופר צריך לכתוב בשטר שיודע שנמסרה העדות בתחילה לו עם עוד אחר ששמו פלוני בן פלוני, ושאותו פלוני נפטר לעולמו, ושהוא כתב וחתם השטר לבדו אחר פטירת העד חבירו כתקנת הקהל (סמ"ע).

(כד) 502 מי שמוען שיש לו שני כיתי עדים, ואמרו הכת האחת שאינם יודעים כלום, לא הפסיד זכותו (פא) ומביא כת שנייה. 503 אין מקבלין עדות אלא ביום (פב), ואם קבלוהו בלילה, אפילו היו עדי רדופים לילך למדינת הים, אין דנין על פי אותה קבלה (פג). הגה: 504 מיהו אם קבלו עליהם נעלי הדין לקבל העדות בלילה, מקבלים אפילו לכתחלה.

(פא) לא הפסיד זכותו כו' - וה"ה בכת אחר כת והוכחשו. ועיין לקמן (סי' לא ס"ו) & (סמ"ע).
(פב) אין מקבלין העדות אלא ביום כו' - משום דהוה ליה כדין. וגם בדין אם קיבלו הבעלי דין עליהם לדון בלילה מותר לדונם בלילה וכמ"ש לעיל (סי' ה סק"ז?) (סמ"ע).

(פג) אין דנין ע"פ אותה קבלה - ולא דמי למ"ש הרמ"א לעיל (סי' ה ס"ב) דיש אומרים דאם דנו בלילה דדיניהם דין. דהתם הו"ל דיעבד ממש, משא"כ הכא דרוצים לדון על העדות לכתחילה לא מיקרי דיעבד ממש (סמ"ע), מאחר ואין דנין על פי אותה קבלה, יכולין העדים לחזור בהן (ש"ך), עיין מ"ש לעיל (סי' ה סק"יב) (קצה"ח), קבלת עדות בלילה אינה עדות בכלל (רע"א * מהר"ם אלשקר), משמע מדברי הסמ"ע שאם כבר דנו על פי אותה הקבלה דינם דין, וי"ח על הסמ"ע אלא כל קבלת עדות בלילה היא כקיבלו שלא בפניו או שלא בב"ד דיכולים לחזור בהו כמו שכתב הש"ך, לכך אם דנו ע"פ אותה קבלה אין דינם דין, ועי' קצה"ח ונתה"מ לעיל (סי' ה סק"יב) (פ"ח).

(כה) 505 אין מקבלים עדות קודם ששייב הנתבע לתביעת התובע, לפי שאולי יודה הנתבע ולא יהא צריך עדים, ואטרוחי ב"ד לא מטריחין. @NO MB@

(כו) 506 א"ם קבלו עדים מעומד, מה שעשו עשוי. ואם היו נסמכים על העמוד (פד), אפילו לכתחלה מותר, דסמיכה כשייבה. ובסימן י"ז נתבאר שעכשיו נהגו להושיב העדים.

(פד) ואם היו נסמכים על העמוד כו' - עי' רמ"א לעיל (סי' יז ס"א) דעמידה ע"י סמיכה כזה הו"ל עמידה לענין עדים ובע"ד שצריכים לעמוד. ועי"ש דברי (סי' י) דהיינו טעמא, כיון דקרא אסמכתא בעלמא הוא אזלינן בתרווייהו לקולא. גם כתבתי שם דנראה, אם תרווייהו כחדא דהיינו שהעדים או הבעלי דינים נסמכין, וגם הדיינים הפוסקים אותו הדין נסמכין, דאינו מותר לכתחילה, דממ"נ אי מחשב שייבה גבי דיינים לא מחשב עמידה לגבי עדים (סמ"ע), ויש חולקים וס"ל דעמידה על ידי סמיכה קרוי עמידה וקרוי שייבה הילכך אפילו לכתחלה יכולין הדיינים והעדים לסמוך על העמוד ולגבי הדיין הו"ל שייבה ולגבי העדים הו"ל עמידה (ש"ך * ב"ח), עי' מש"כ לעיל (סי' יז סק"י) (פ"ח).

סימן כט - שלא יוכלו העדים לחזור, ובו ג' סעיפים.

(א) 507 אחר שהעיד העד בבית דין (א) (והוא ללחם כלי דכוננו) אינו יכול לחזור בו (ג). כיצד, אמר: מוטעה הייתי, שונג הייתי ונזכרתי שאין הדבר כן, לפחדו עשיתי (ד), אין שומעין לו (ה), 508 אפילו נתן טעם לדבריו. 509 וכן אינו יכול להוסיף בעדותו תנאים (ו) (וי"א ליכול להוסיף בתנאים). 511 אבל בדבר שמוכיחו שטעה, כגון שהזיקוהו בית דין (ח) להביא עדים שאינו רמאי, והלך והביאם, ואמרו להם הבית דין: יודעים אתם בו שהוא רמאי, ואמרו העדים: כן, ואמר להן הבעל דין: וכי אני רמאי, ואמרו: לא אמרנו אלא שאינך רמאי, שומעין לדבריהם האחרונים, משום דמסתמא אין אדם מביא עד להעיד חובתו, ובודאי טעו. 512 וכן בכל טעות (ט) שהעדים מצויים לטעות בו, נאמנים הם בעצמם, ואין בזה משום חזון ומגיד. 513 וכן אם אינו סותר עיקר דבריו הראשונים (י), כגון שהדברים סתומים וסובלים ביאור אחד משני ענייני משמעות, אחד קרוב ואחד רחוק, כל שאנו

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

יכולים לבזוין דברי העד כדי שלא תהא עדותו מוכחשת, יש לנו לבזוין דבריו(יא), כשם שיש לנו לתרין דברי⁵¹⁴ שני עדים הנראים מכחישים זה את זה(יב), כדי שתהא עדות מכוונת. הנה: ⁵¹⁵כשנותנים חרס צבית הכנסת, אחר עדות, שיעידו קודם שילאו מצית הכנסת, ולאחר שילאו צלו עדים להגיד, ואומרים: לא שמנו לבנו אז להעיד, ועתה זוכרין, יכולין לחזור ולהעיד, הואיל ושתקוניג) תחלה ולא אמרו: אין אנו יודעים(יד). ⁵¹⁶ואפילו אמרו: אין אנו יודעים, ונתנו אמתלא(טו) לדבריהם למה אמרו כך, חזרין ומגידין, הואיל ולא אמרו צהפן(טז) ממה שאומרים צאחרונה.

(א) אחר שהעיד העד בבית דין - ואפילו ללא שנחקרה עדותן בב"ד, שכן בכל דיני ממונות ובכל מה שדינין הבית דין בזמן הזה אין צריך דרישה וחקירה, וכמו שכתב בריש סימן שאחרי זה, וסגי להו בהשאלות והבדיקות שנתבארו בסימן שלפני זה בסעיף ח' ששואלין אותו, ועי' רמ"א לקמן (סי' מו סל"ח) דעד אחד בשטר יכול לחזור (סמ"ע), מוכח מדברי הסמ"ע דמידי דבעי דרישה וחקירה יכול לחזור בו קודם שנגמרו החקירות, וכיון שריבה רחמנא כשמכחיש עצמו בחקירות דיכול לבטל עדותו ואין בו משום חוזר ומגיד, מכל שכן כשמכחיש עצמו בגוף ההלואה בתוך החקירות, דהאיך יעלה על הדעת דאם יחזור ויגיד שלא היתה ההלואה באותו יום ויעיד שהיתה ההלואה ביום אחר, שתיבטל עדותו מכל וכל, ואם יחזור ויגיד שלא היתה ההלואה כלל לא באותו יום ולא ביום אחר, תתקיים עדותו. ועוד, הא נאמן לבטל עדותו במיגו דאי בעי היה מבטל עדותו על ידי שהיה חוזר ומגיד בהכחשת חקירות, שהיה אומר שלא היה באותו יום שאמרתי קודם. אמנם להיפך, אם כבר נתבטלה עדותן מחמת שהכחישו עצמן בחקירות, ודאי פשוט שאינו יכול לחזור ולהגיד אחר כדי דיבור לקיים עדותן (נתה"מ).

(ב) והוא לאחר כדי דבור - אבל בתוך כדי דיבור יכולין לחזור, ואפילו עד הראשון בתוך כדי דיבור של השני, כגון שבאו שנים לבית דין להעיד והעיד האחד ואח"כ השני, יכול הראשון לחזור בו תוך כדי דיבור של עדות השני, דחד עדות הוא, ואף אם הפסיקוהו בעלי דין וחזר ואמר שרוצה להשלים אלא שהפסיקוהו, יכול להשלים דבריו ונאמן, ובלבד שלא יסתור עדותו לגמרי (סמ"ע), ושיעור תוך כדי דיבור "שלום עליך רבי ומורי" ועי' יו"ד (סי' רמב ס' ט"ז) ומש"כ שם [שהוא שיעור "שלום עליך רבי"] (רע"א)²⁶¹.

(ג) אינו יכול לחזור בו - בשתי כיתי עדים המכחישים זה את זה, כגון שנים אומרים לזה או פרע ושנים מכחישים, וכת אחת חזרה מדבריה, לא מהני חזרה, והיינו דוקא היכא שהעדים שחזרו בהן אומרים ששקר דיברו מתחילה, לכך לא מהימנינן להו, שאין אדם משים את עצמו רשע אפילו שעה אחת כו', אבל היכא שכת אחת חוזרים בהם ואומרים מוטעים היינו, נאמנים לחזור בהן, כיון דחזינן דהיכא שמוכח שהעדים טועים, כגון שהביא הבעל דין חוב לנפשיה, חוזרים ומגידים, כמבואר בשו"ע כאן, א"כ כ"ש הכא כיון שיש שני עדים המכחישים אותם, אין לך ראייה גדולה מזו שטעו בתחילה כו' (פ"ת).

(ד) לפחדו עשיתי - פירוש, או שמודה שלא היה מוטעה ושוגג, אלא אומר שהוכרח מכת פחד להעיד שקר במזיד (סמ"ע).

(ה) אין שומעין לו - עדים שהעידו בב"ד וחזרו והעידו בחילוף, מלקין אותן ועדות הראשונה קיימת (סמ"ע).

(ו) ואינו יכול להוסיף בעדותו תנאי - דגם בזה סותר דבריו הראשונים שהעיד בראשונה סתם, דמשמע דבכל ענין הוה אותו הדבר, והיינו דוקא כשמעידין על פה לפני הב"ד, או בשטר וכתבת ידם ניכר ויכולין לקיים חתימתן זולתן, דאל"כ הוה ליה הפה שאסר הוא הפה שהתיר, ועיין לקמן (סי' מו סל"ז וסי' פב ס"ב) מדין עד אחד אומר תנאי היה בדבר ועד אחד אומר לא היה תנאי, וי"א דמעמידין עד נגד עד ונשבע הנתבע היסת (סמ"ע), אף על גב דלקמן (סי' מו סל"ז) פסק בעדות בשטר יכול לומר תנאי היו דברינו, שאני התם בשטר דאפשר שלא בא להודיע הכל מפורש בשטר, משא"כ בעדות על פה ששאלוהו בית דין, היה לו לפרש גם ההוספה (ט"ז).

(ז) וי"א דיכול להוסיף בתנאי - עיקר להלכה כמחבר, היינו דוקא כשאין כתב ידם יוצא ממקום אחר, אבל אם כתב ידם יוצא ממקום אחר, אין נאמנין, דהא בעל כרחך איירי כאן לאחר כדי דיבור וכמ"ש הרמ"א, וא"כ הוא הדין כשאמרו "כתב ידינו הוא זה" ואחר כדי דיבור אמרו תנאי, אין

:Commented [YL157]
בדוק את זה עוד
פעם, הוא למסקנה

:Commented [O158]
ה סתירה ברע"א

:Commented [YL159]
עבור עוד פעם

:Commented [YL160]
ור בשם הרא"ש
האם זה רמ"א או
נגד השו"ע?

²⁶¹ ועי' ש"ך (יו"ד סי' רי ס"ג) שהוא כשיעור "שלום עליך רבי", וכן הוא במ"ב (סי' רו סק"ב), ודלא כט"ז שפי' שהוא כשיעור "שלום עליך רבי ומורי", וכוונתו הגרע"א לציין ליו"ד ששם איתא ששאלת תלמיד לרב היא "שלום עליך רבי" ואם הרב הקדים לו שלום צ"ל "שלום עליך רבי ומורי".

במאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלְקָא

נאמנין, וכן הוא להדיא לקמן (סי' מו סל"ז) דאפי' כשאין כתב ידן יוצא ממקום אחר אין נאמנין אלא תוך כדי דיבור, ועי' מה שכתבתי שם (ד"ה ואם כתב ידם) [נאמנים אפילו לומר שבשעה שחתמו לא ידעו שהיה אמנה ואח"כ נתברר להם, אפילו יצא כת"י ממקום אחר] ושם (ד"ה בשום דבר) [שאם כתב ידם יוצא ממקום אחר אינם נאמנים להוסיף תנאי, ודלא כסמ"ע שם], ועוד (סי' פב סקל"ד?) (ש"ך), עיין מש"כ לקמן (סי' מו סל"ז ד"ה אין נאמנים בשום דבר) (נתה"מ), מ"מ אם כפי עדותם עדותן הראשונה לא היה ממש בעדותן, שהיה בלא קנין, ואחר כך הוסיפו שהיה בו קנין, לכולי עלמא לא מהני, וכעדות אחרת דמיא (רע"א), וכל זה דוקא היכא דעדיין יש פנאי לקיים התנאי, דלא נעקר עדותן לגמרי (רע"א), וי"א שכל שאמרו העדים שהיה תנאי כתוב בשטר אינם נאמנים [והוא המדובר בסי' מן], אבל לומר שהיה נתינת השטר על תנאי נאמנים [והוא המדובר בסי' פב] (פ"ת * תומים).

(ח) כגון שהזיקוהו בית דין כו' – אפילו אם העיד על עניני אישות, ואחר כך אמר שהעיד עדות שקר, שלא ידע חומר הענין, עכ"ז כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד (פ"ת * רשב"ש).
(ט) וכן בכל טעות כו' – כל זה דווקא בדבר שאין דרכו לדייק בו, אבל דווקא הדרך לדייק בו אין נאמנים, ועוד כל זה דווקא שהעדים עצמם אומרים שטעו, אבל שאנחנו נטעון את זה עבורם, לא (ש"ך * רמ"א), ועיין לקמן (סי' מג סק"כ) (ש"ך).

(י) וכן אם אינו סותר עיקר דבריו – וה"ה כשעדים מסבירים שטר, כל שהלשון סובלתו מאמינים להם, אבל הוספת תנאי לא בכלל זה (ש"ך * מהרי"ט).

(יא) יש לנו לכוין דבריו - פירוש, אפילו בביאור משמעות הרחוקה. וכן הוא בעד אחד שמעיד שהיה תנאי בע"פ בין החזן והקהל, ועדים אחרים מעידין שכל התנאים נכתבו בשטר אבל אמת שכל הדברים שנדברו בעל פה לא נכתבו בשטר, שזה לא מיקרי הכחשה לעד ההוא שאומר תנאי היה, דיש לומר שמא חשבו שהדברים שבע"פ אינם חשובים תנאי (סמ"ע), אם באו עדים ופרשו דבריו, כל מקום שאין העדים באים לסתור דברי השטר לגמרי אלא לפרשו שומעים אליהם, ואפי' אם היה אותו הפירוש רחוק ודחוק בלשון השטר דמתרצינן הלשון של השטר שיהיה מכוון לדברי העדים, כל שאנו יכולין לכוון העד שלא תהא עדותו מוכחשת (ש"ך * מהרי"ט), יכולין להעיד ע"פ על משמעות הרחוק ודחין למשמעות הקרוב משום דלא הוי סתירה ממש אלא גלויי ספיקא (ש"ך * אלשיך), היינו אם בתוך חצי שעה חזרו מעדותן. אמנם אם היום העידו באופן דהוי חובתא למביא העדים, ואחר יום או יומים חזרו העדים לבטל עדותן הראשון. יראה דלא כל כמנייהו ועדותן הראשון במקומו עומד, וכן א' הביא עדים שקידש אשה, והם העידו שנתן כסף ואמר הרי זה כסף קידושין, ולא אמר "להתקדש לי" שהוא ידים שאינם מוכיחות, לא נחשב כעדים שאין אדם מביא לחובתו (ש"ך * מהרש"ך).

(יב) דברי שני עדים הנראים מכחישים זה את זה - כגון אחד אומר בשני בחודש נעשה המעשה והשני אומר בשלישי בחודש, דאמרינן האי ידע בקביעא דירחא והאי לא ידע, וכמ"ש לקמן סי' ל ס"ז (סמ"ע).

(יג) הואיל ושתקו - ה"ה כשאמר תחילה "איני זוכר עתה", יכול לחזור ולומר "נתתי אל לבי וזכרתי". משא"כ כשאומר תחילה סתם "איני זוכר" דאינו חוזר ומגיד (סמ"ע), וי"א דעיקר החילוק בין אומר "לא נתתי מעולם לב לזה", שאז אינו נאמן אח"כ להגיד עדות, ובין אומר "איני זוכר עתה", רצה לומר שגילה דעתו שצריך להזכר בדבר. וגם אם אומר סתם "איני זוכר" הוא ג"כ דינא הכי, דהוא לשון מסופק, ומשמע דידע כבר אלא שאינו זוכרהו (ט"ז), ועיין מ"ש לקמן (סי' עה ס"ט סק"ז?). וי"א דאם העדים אמרו "אין אנו יודעין" ואחר כך חזרו ואמרו "יודעין אנו" לא הוי חוזר ומגיד (קצה"ח).

(יד) ולא אמרו אין אנו יודעים - דכשאומרים בב"ד "אין אנו יודעים" שוב אינו חוזר ומגיד, ועיין לעיל (סי' כח סק"ז) (סמ"ע), אחר שנתנו חרם בבהכ"נ שכל מי שיודע להעיד שיבא ויעיד ואלו העדים היו שם ולא העידו, נפסלו מעתה לעדות כדן העובר על החרם שפסול לעדות, ואין נאמנין לומר שלא שמעו מן החרם הואיל והיו בעיר (ש"ך * רמ"א), איש שהעיד שלא בפני בית דין שבעל של פלונית מת, כל שהגדה ראשונה לא היתה בב"ד ואעפ"י שידענו בברור שאמר כן לא חשיב הגדה דאין אדם חושש במה שאומר חוץ לבית דין ולעולם חוזר ומגיד ואף על פי שלענין התר אשה היה נראה לכאורה דלא שייך טעם זה דכל האומר בפני עדים שמת בעלה של פ' ידע אותו העד בודאי שיתירו את האשה ע"פ אותם דברים אף על פי שלא אמרם בב"ד וא"כ ה"ל כאלו העיד מתחלה בפני בית דין דשוב אינו חוזר ומגיד מכל מקום אפי' בדבר שאין צריך בית דין הגדה

Commented [O161]:

' לקמן סק"יש"ך * מהרי"ט וצ"ע אם לשים אותו כאן

במאיר המשפט זולק א'

דשלא בבית דין לא חשיבה הגדה ולעולם חוזר ומגיד. אמנם אם הביאו בחזק לבית דין, ואמר שאינו יודע שום עדות ואחר ב' וג' ימים בא בפני הבית דין ואמר שהאמת הוא שהוא ידע עדות בענין אבל מפני שהכעיסוהו היה כובש את עדותו שהיו רוצים להעיד להם בחזקה אין זה אמתלא, ואינו נאמן שוב (ש"ך * ראנ"ח), אפילו אם היה אונס ממון, זה לא מספיק שיכול להעיד אחרת, אמנם אונס נפשות כן (ש"ך * אלשיך), וי"א בדעת מקור דברי הרמ"א שאפילו אמרו בפירוש לא ידענו, כשנותנין טעם לדבריהם יכולין לחזור אם כן כשאומרים שמפני פחד לא העידו חשיב נתינת טעם שפיר ויכולין לחזור ולהעיד דהיכא שיש שבועה אין הפחד טענ' כל שלא היה בו כדי התר שבועה דנדרי אונסין (רע"א * מים עמוקים), כל שהוא באמתלא ונותן טעם למה לא העיד בתחילה, ודאי דיכול לחזור ולהגיד, כמו שכתב הרמ"א, וזה אפילו אם הכריזו בחרם (נתה"מ).

(טו) ונתנו אמתלא - כי אמר איני יודע מפני פחד או מפני טענה אחרת לא משוי נפשי רשיעא שהרי לא עבר שום עבירה, ואף על פי שעברו על "אם לא יגיד", מ"מ שב ואל תעשה הוא (פ"ת).

(טז) הואיל ולא אמרו בהיפך - ומ"ש המחבר בריש הסימן דאין שומעין לו אפילו נתן טעם לדבריו, שם איירי דאמר היפך דבריו הראשונים (סמ"ע), אם אמרו העדים מתחילה "פלוגי חייב לפלוגי" וחזרו לומר שכחנו שכבר פרעו, בכהאי גוונא לא מהימני, דהוה ליה חוזר ומגיד שכבר העידו שחייב, אבל אי אמרו בתחילה "פלוגי הלוח לפלוגי", מצו לומר אח"כ שכחנו שכבר פרע לו אותה ההלואה, כיון שבזה אינם סותרים דבריהם הראשונים (פ"ת).

(ב) ⁵¹⁷עדים שאמרו: שקר העדנו, נאמנים לגבי עצמם(יז), והייבים לשלם(יז) כל מה שגרמו להפסיד בעדותן.

(יז) נאמנים לגבי עצמן - אף על פי דאינן נאמנין לגבי תובע ונתבע מכל מקום לגבי נפשיהו מיהו נאמנין וחיובין לשלם לנתבע שגרמו לו היזק ודין ההוא לא שייך אלא לאחר ששילם הנתבע שאז הזיקו יודע וניכר אבל קודם לכן ליכא משום דינא דגרמי ואם יש להנתבע בינונית ולהעדים זיבורית התובע יכול לומר אין לי דין ודברים עם העדים והנתבע מחויב לשלם לו מיד ואין יכול לדחותו אצל העדים אף אם יש להם לשלם (סמ"ע * פרישה), וכן פסק לקמן (סי' מו סל"ז) (ט"ז), אם אין לעד זה לשלם חציו, אם השני צריך לשלם שני חלקים, הוא תלוי במחלוקת, ממילא פטור ומספק לא מוציאים כסף. עוד נראה אף הודה על עצמו ששקר העיד ואינו יודע בעדות הב' אם אמת אתו. והעד הב' עומד בדבריו שהעיד אמת מ"מ פטור הא' (רע"א).

(ג) ⁵¹⁸אף על גב דלא ראינו אינה ראייה, היכא דתרווייהו כי הדדי (נינהו), [ואמר] (כי אמר) האחד: לא ראיתי, הוה ליה כאומר לחבירו: לא ראית(יח), והוה ליה הכחשה. הגה: ⁵¹⁹אכל סס אומר העד שפלוגי היה עמו(יט), ואותו הפלוגי אומר שלל היה עמו, אין זה הכחשה, לאין עד מקלקל מי עמו צענת עדות.

(יח) ה"ג ואמר האחד לא ראיתי הוה ליה כאילו אומר לחבירו לא ראית (סמ"ע), אם יאמרו עדים אנו היינו שם ודייקנו ולא ראינו שום דבר הוה כאומר לחבירו לא ראית, אבל אם א' היה קרוב יותר והיה יכול לראות או שהוא דבר שמוטל עליו, ומדייק יותר, זה שונה, אמנם אנו משערים רק בדבר המצוי לכל אדם (רע"א * לחם רב) ²⁶², י"א כל שהעדים אומרי' "היינו שם במעמד ולא ראינו דבר" לא אמרינן בכה"ג לא ראינו אינה ראייה, וי"א צריך להוסיף בזה שהעדים המעידים כן, צריך שיהיו מזומנים לעסק ההוא ושיהיו עדים בו (רע"א * מים עמוקים), ובעדות על השמועה שא' אמר ששמע דברי' כאלו וא' אומר לא שמעתי אין זה הכחשה דעבידי אינשי דטעי בשמיעה ואינו דומה שמיעה לראיה (רע"א * שער אפרים).

(יט) אבל אם אומר העד שפלוגי היה עמו - עי' לקמן (סי' ל ס"ד) שהמחבר גם כן לומד כך (סמ"ע).

Commented [O162]
עי"ש שיש גרמא
דנזיקין, והרי זה
גרמי ???

²⁶² עי' מאיר המשפט (סי' תכ סקנ"ט) האומר לחבירו ממזר או עבד או רשע או נואף או פסול או נבל, לוקה, ואם קראו עובר על חרם, מלשין או גנב, הוה כקוראו רשע ויורד עמו לחייו, פי' דמותר להכנותו דעובר על לאו דלא תונו, אבל אם קראו טמא או כלב או שאר חירופין, אין בהן דין אלא צריך לפייס חבירו. אחד שחבל בחבירו יש להלקותו בבית הכנסת בין מנחה למערב דהמגביה ידו על חבירו נקרא רשע וחייב מלקות, וגם הוצרך לעשות מחילה, וגם צריך ליתן לו זקוק כסף [מנה] אם הוא עני, ואם הוא עשיר יתנו לעומלי תורה, וכן פסק גדול אחד על אחד שתלש שערו של חבירו ופסק ליתן לו זקוק כסף. אמנם אם יש מנהג בזה הכל לפי המנהג. ונ"ל דכל זה אינו אלא הוראת שעה לפי ראות עיני הבית דין שחטא המחבל, אבל מדינא אינו חייב מלקות וממון (סמ"ע), אינו מחייב נדוי אלא מכות והוא משום דניחא ליה דקיל הוא מזלזול נדוי, וכולי האי לא מזלזלינן אלא בקורא אותו עבד שהוציאו מכלל ישראל (ש"ך * האלשיך), אם הוא עז פנים מותר לקרותו רשע (רע"א).

מאיר המשפט זולק א'

סימן ל – אין עדי ממונות צריכין דרישה וחקירה, וצריך להיות עדות שלם, ובו י"ג סעיפים.
(א) עידי דיני ממונות, הוי"ז⁵²¹ מעידי חבלות, אינם צריכים דרישה וחקירה(א). כיצד, אמרו העדים: בפנינו הלוח זה את זה מנה בשנה פלונית, אף על פי שלא כיונו החדש(ב) ולא המקום שהלוח בו ולא המנה אם היה ממטבע פלונית או ממטבע פלונית, עדותן קיימת.⁵²² ואם נראה לדין שהדין מרומה(ג), צריך דרישה וחקירה להוציא הדין לאמתו. הגה: עיין לעיל סימן ט"ו(ד) ועלם המעידים על דבר איסור(ה), עיין באבן העזר סימן י"ז סעיף כ"א וסימן מ"ב סעיף ד' אס צעין לדיקה וחקירה(ו) וסימן י"א סעיף ד'.

(x) אינם צריכים דרישה וחקירה - אף על גב דכתיב "משפט אחד יהיה לכם", לדיני ממונות ולדיני נפשות, ובדיני נפשות כתיב "ודרשת וחקרת ושאלת היטב", מ"מ חכמים תיקנו משום שלא תנעול דלת בפני לוויין שלא ילוו, דיאמרו שמא יכפרו, ועדי הלואה יתכחו ע"י דרישה וחקירה. וגם כדי לנעול דלת בפני עושי עולה, שלא יסמכו עושי עולה לומר נעשה עול ולא יתעבד בנו דינא, כי העדים יתכחו ע"י דרישה וחקירה. או יאמרו על קצת דרישה שאינן יודעין, שגם בזה עדותן בטלה בדיני נפשות. משום הכי תיקנו דלא יצטרכו דרישה בדיני ממונות השכיחין. ובכלל דיני ממונות הוא ג"כ ירושות ומתנות וכל הני דקחשיב בריש סימן א' דדין אותן בזמן הזה דליכא מומחין משום נעילת דלת, כיון דהן שכיחין ואית בהו חסרון כס, מה"ט נמי תיקנו דלא בעינן דרישה וחקירה אפילו לדיינים מומחים ובזמן המקדש, אבל בעדי חבלות והדומה לו הנזכרים בסימן א' דלא שכיחין ולית בהו חסרון כס, הניחוחה על דין תורה לדרוש ולחקור העדים. וזה שהמחבר כתב חוץ מעדי חבלות, חדא מינייהו נקטי וה"ה כל דכוותיה (סמ"ע), ע"י מש"כ לקמן (סי' לג סק"ל(ב)), דאף אם הדין ירצה להחמיר לדרוש ולחקור בהשבע חקירות שהזמה תלויה בהן, לא יעשה כן (ש"ך).

(a) אעפ"י שלא כיוונו החודש - פירוש, בין אם אומר עד אחד בניסן היתה ההלואה והשני אומר באייר, והתובע תבע שני מנין. בין אם אמר האחד בניסן והשני אומר איני יודע אימת היתה, דאז מצרפין עדותן אף על גב דהתובע אינו תובע אלא מנה. ונראה דמזה דאומר השני איני יודע מיירי הטור והמחבר כאן, מדסתמי בטענות התובע, וגם דומיא מ"ש "ולא המנה אם היה ממטבע פלוני" כו', דפירושו דאומר איני יודע. וכן הוא ביאור דמ"ש "ולא המקום" (סמ"ע).

(a) שהדין מרומה - דין מרומה הוא כגון שבית דין מכירין בתובע זה שהוא רמאי או שמבינים טענת רמאות בדבריו צריכין לחקור לבטל רמאותו וכל שלא נעשית בהם דרישה וחקירה יש מח' הראשונים אם הם יכולין לחזור בהם להכחיש עדותן ואין כאן משום חוזר ומגיד (ש"ך * מהריב"ל), י"א דאע"פ דבעינן דרישה וחקירה בדין ממונות בדין מרומה, מ"מ אינו כדיני נפשות ממש שנפסול עדותן כשיאמר איני יודע על הדרישה וחקירה (ע"י רמ"א סי' טו ס"ג), וי"ח וס"ל דכל שלא נעשה בדרישה וחקירה היטב עדותן בטילה²⁶³ (קצה"ח ופ"ת).

(7) עיין לעיל סימן ט"ו - ושם סעיף ג' נמי נתבאר ברמ"א דדרישה וחקירה בדין מרומה אינה כדרישה בדיני נפשות (סמ"ע), בדין מרומה לא בעינן דרישה וחקירה כדיני נפשות ממש אלא שצריך הדין לחקור כל מה שאפשר (ש"ך * מהריב"ל), עידי קידושין אף על פי שעיקר עדותן להחזיקה בחזקת א"א מ"מ דוקא לענין שלא להצריכם דרישה וחקירה דאיכא בהו נעילת דלת משום כתובה אבל אי אתכחושו בהו עדותן בטלה כמו בדיני נפשות דדוקא בדיני ממונות דקילי הוא דאמרינן אף על פי שהוכחו עדותן קיימת משום דמעיקרא לא נתנו לבם לדקדק בהם כיון שהוא עדות של ממון עבידי אינשי דטעי בהו אבל בדיני נפשות דחמירי והוא הדין ערוה דחמירי מעיקרא מידק דייקי שיודעים חומר הדברים ועל כל פנים צריכים להעיד וסופן ליבדק בדרישה וחקירה וכי אתכחושו בהו הויא הכחשה גמורה (ש"ך * מהרי"ט).

(7) דבר איסור - אמנם בדין מרומה צריכים דרישה וחקירה, אפילו בשטר החתום, ואם הזימו זה את זה גם כן בטל העדות (ש"ך * אלשיך), אם יש דין של זנות, שיש איסור על בעלה, וגם דיני ממונות, צריך דרישה וחקירה מעיקר הדין כדיני נפשות, ואם אמר עד א' איני יודע, בטל העדות (ש"ך * תורת אמת)²⁶⁴, הנה בעדות גיטין וקידושין מבואר בשו"ע (אה"ע סי' יז סכ"א וסי' מב ס"ד) דא"צ דרישה וחקירה, ויש חולקים. היכא דבאו עדים לפני ב"ד והעידו היום לוח פלוני מנה

Commented [YL163]:
רי הוא סותר את
דברי עצמו?

²⁶³ ע"י לקמן סק"ל(ז).

²⁶⁴ ש"ך סק"ד מופיע בסעיף ב', אבל מתוכן הדברים העברתי לסעיף א'.

באיר המישפט זולק א'

מפלוני תו לא צריך למיבדק באיזה שבוע ובאיזו שנה ובאיזו חודש כיון שאומרים היום, ולכן עדות שבשטר נעשה כאומר בשעה זו (קצה"ח).

⁽¹⁾ וסימן י"א סעיף ד' אם בעיני דרישה וחקירה - כך צ"ל (סמ"ע).

(ב) ⁵²³ אעפ"י שאין עידי דיני ממונות צריכין דרישה וחקירה, אם הכחישו זה את זה בדרישות או בחקירות(ז), עדותן בטלה(ח), ואם הכחישו זה את זה בבדיקות, עדותן קיימת(ט). כיצד, אחד אומר: בניסן לוח ממנו, והשני אומר: לא כי אלא באייר(י), או שאמר האחד: בירושלים, והשני אומר: לא כי אלא בלוד, עדותן בטלה. ⁵²⁴ וכך אם אמר האחד: חבית של יין הלוהו(יא), והשני אומר: של שמן היתה(יב), עדותן בטלה(יג), שהרי הכחישו בדרישה(יד). אבל אם אמר האחד: מנה שחור(טו), שהמעות הושחרו מחמת יושני, והשני אומר: מנה לבן היה(טז), (וזה תוצעו שניהם), או זה אומר: בדיוטא העליונה היו כשהלוהו, והשני אומר: בדיוטא התחתונה היו(יח), עדותן קיימת (אם המקומות קרובים שפסקר לראות מזה לזה). אפילו אמר האחד: מנה הלוהו, והשני אומר: ר', הייב לשלם מנה, שיש בכלל ר' מנה. וכן אם אמר האחד: דמי חבית של יין יש לו בידו, וזה אומר: דמי חבית של שמן, (והוא תצעו שניהם), משלם בפחות שבדמים. וכן כל כיוצא בזה. ⁵²⁵ כל מקום שנוכל ליישב דברי העדים, שאין מכחיסין זה את זה, מיישבין דכיהס(כ), וכמו שנתבאר סי' כ"ט סעיף א'.

⁽¹⁾ ואם הכחישו זא"ז בבדיקות כו' - דרישות וחקירות הן ז' דברים שיכול לבוא בהן לידי הזמה, ואלו הן: באיזה שמיטה היה, באיזה שנה היה, באיזה חודש, בכמה בחודש, באיזה יום דימי השבוע, באיזה שעה ביום, באיזה מקום נעשה הענין. ושאר שאלות ששאלו להעדים בבדיקות מיקרי. אמנם דבר שגוף העדות תלוי בו כמו: מה נתחייב לו אם חבית יין או חבית שמן הוא בכלל "דרישות", ועיין מה שכתבתי עוד מזה בסמוך סק"י(ב) (סמ"ע), קשה על "דבר שגוף העדות לוי כו" שהרי אם אמר איני יודע יש הזמה, ואם כן למה העדות בטלה (ש"ך * כס"מ), ואפילו הוכחשו מאליהם שלא שאלו הב"ד דבר (ש"ך * תורת אמת), עי' מש"כ לקמן (סי' לג סקט"ז?), דה"ה אם אירע שחקר הדיין או בקנסות או בדין מרומה ואמר אחד מהן איני יודע עדותן בטילה, דהו"ל כעדות שאי אתה יכול להזימה, ודלא כשו"ע ²⁶⁵ (ש"ך), עדים שהעידו בניסן לפני בית דין שפלוני לוח מפלוני מנה, ואחר כך בתשרי חקרו אותן הבית דין באיזה זמן היתה הלואה שהעדתם, והכחישו עצמן בחקירות, נתבטלה העדות של ההלואה למפרע, כיון דמדאורייתא דיני ממונות שוה לדיני נפשות, רק שחכמים הקילו דלכתחילה לא יהיו צריכין דרישה וחקירה, אבל בדיעבד כשהיתה דרישה וחקירה, דיני ממונות שוה ממש לדיני נפשות ונפסלו למפרע. ועי' קצה"ח [לעיל סק"ה(ה)], ואין לדבריו שחר, דהא אפילו אם אמרו בבית דין סתם פלוני לוח מפלוני, לא הוי כאומר היום (נתה"מ).

⁽²⁾ עדותן בטלה - הא דדיני ממונות לא בעינן דרישה וחקירה היינו לכתחילה, אבל לא כשהוכחו (ש"ך).

⁽³⁾ ואם הכחישו בבדיקות - אפילו אם א' אמר "לא כו", ומכחישו בבירור, אין זה הכחשה שיבטל העדות, כמו שיתבאר בסמוך מטעם דעבידי למיטעי (ט"ז).

⁽¹⁾ לא כי אלא באייר וכו' - טעמו נתבאר ממ"ש דזמן ומקום הן הכחשה דחקירה שתלוי בהן הזמה, משום הכי עדותן בטלה ואפילו תבע את שניהן (סמ"ע), אם שתי כיתי עדים מכחישים זא"ז וא' אמר "לא כו" והשני לא אמר, אז הראשון נאמנים (פ"ת * נחלת צבי), עיין סמ"ע סק"י(ג) דאפילו שבועה נגד העד אין צריך וכו' ואפילו תובעו שניהם. ולפי זה אם היו הרבה עדים ושנים הכחישו לשנים, או בשלשה ואחד הכחיש לשנים בדרישות כהאי גוונא, והמלוה תובע שניהן, עדותן בטלה. וצ"ל דמיירי כאן שהעידו ביחד או בתוך כדי דיבור שפלוני לוח מפלוני שראינו ביחד, והואיל ונצטרפו ביחד בראיה והגדה הרי הן עדות אחת, וכיון שהכחישו עצמן בחקירות כל העדות בטלה, בין אם הכחישו עצמן בסתם, כגון כשחוקרין אותן באיזה זמן היה ואמר האחד בשלשה בחודש היתה ההלואה שראינו ביחד והשני אומר בחמשה בחודש, העדות בטלה אפילו בהרבה עדים ורק אחד מכחיש, אבל אם לא נצטרפו ביחד להעיד בתוך כדי דיבור מעיקרא, והשנים אחרים באו ואמרו עמנו הייתם בניסן רק באייר ראינו שלוח, העדים חייבין לשלם מכאשר זמם והלוה חייב לשלם ההלואה שנית כשתובע שניהם. וכן כשמכחישין עצמן וכל אחד אומר על הזמן שהעיד השני עמו היה המלוה, או בשנים נגד שנים, חייב לשלם ההלואה אחת ממה נפשך. וכן

²⁶⁵ עי' לעיל סק"ג(ג).

Commented [O164]

הביא את דברי הש"ך, יש נ"מ שאם אמר איני יודע, לא בטלה העדות?

באיר המישפט זולק א'

באחד נגד שנים, אחד במקום שנים לאו כלום הוא. וכל שלא אמרו "לא כי", יש לומר בכונתם בהא שבאו יחד להצטרף, שרוצין להעיד כל אחד על הלואה מיוחדת זה בניסן וזה באייר, ומתוך כך יצטרפו, ועל דעת זה באו להצטרף ולא להכחיש עצמן כלל, לכך בעינין שיאמר "לא כי", ופירושו של "לא כי", היינו שאומר שאותה הלואה שנצטרפנו ביחד להעיד עליה, לא על הלואה ניסן באנו רק על הלואה אייר, מה שאין כן בדיני נפשות דעדות מיוחדת אין מצטרפין, על כרחך על מעשה אחד מעידין, משום הכי אפילו בלא אמירת "לא כי" הוי הכחשה. וכן אם לא אמרו קודם החקירות כלל, רק שאמרו העדות והחקירות ביחד, דהיינו שאחד אומר בפנינו הלואה פלוני לפלוני, והשני אומר לא כי אלא אותה הלואה שראינו ביחד, ונצטרפו בראיה והגידו בתוך כדי דיבור על חיוב הלואה, רק שמכחישין עצמן בחקירות, כל העדות בטלה. אבל אם לא הגידו אחד בתוך כדי דיבור של חברו, או אפילו הגידו ביחד רק שאמרו שלא ראו ביחד, הרי הן כשתי כתי עדים, ואם מכחישין עצמן הרי הם כשתי כתי עדים המכחישות זו את זו. ולא בעינין בממון עדות שאתה יכול להזימה. מעשה בעדים שהעידו שביום ב' בשבוע קידש פלוני לפלונית, והשני העיד גם כן כן, רק שאמרו שניהן שהיה גם כן ביום השוק, וידוע לכל שיום השוק לא היה ביום ב'. כיון שכינונו היום ואחר כך אמרו שהיה ביום השוק, הרי הן כחוזרין ומגידים, ואין זה מבטל העדות, דאפשר שידוע באיזה יום בשבוע היה המעשה שמעיד עליו, רק שאינו זוכר באיזה יום היה הדבר המפורסם, דמילתא דלא רמיא עליה דאינוש הוא, וסובר שהדבר המפורסם היה גם כן ביום ההוא, שהרי עינינו רואות שאינו זוכר אימת היה יום השוק, שהרי אומר ביום ב' ובאמת היה ביום ד'. וגדולה מזה, דאפילו זה אומר בעצרת וביום ב', וידוע שעצרת היה ביום ד', דלא נתבטלה העדות, דמחמת שטועה וסובר שעצרת היה ביום ב' אומר שהיה בעצרת, דעיקר חקירות אינן רק מה שדרשו בש"ס מקרא, דהיינו בכמה בחודש, וכל שאר דברים בדיקות מיקרי (נתה"מ).

(⁸¹) חבית של יין הלוהו - ע"י באה"ע (סי' י"ז ס"ט) [עד אומר: מת ועד אומר: נהרג, אף על פי שהם מכחישים זה את זה, הואיל וזה וזה מודים שאינו קיים, הרי זו תנשא]. ובח"מ [אבל אם ההכחשה הוא בחקירות, שזה אומר "מת היום" וזה אומר "מת אתמול" עדות שניהם בטילה] וב"ש [הכחשה דכאן הוי כמו מנה שחור ומנה לבן דלא הוי הכחשה לכ"ע משום כיון דנתן לו המעות אינו מדקדק כ"כ איזה מטבע נתן לו כן ה"נ כיון שראה דאינו חי אינו מדקדק כ"כ בסיבת מה מת גם י"ל כאן דאם עד א' מעיד שאינו חי לכן אפילו אם מכחישים זא"ז בחקירות מ"מ עד א' מהם אומר אמת שאינו חי היא מותרת משא"כ בדיני ממונות דבעינין שני עדים] (רע"א).

(⁸²) והשני אומר של שמן היתה - אפילו לא אמר השני "לא כי", מיקרי הכחשה, דכל שמעידין סתמא אמרינן דאזמן אחד העידו, וכאילו אמר השני אותה הלואה שאתה אומר דיין היתה אני אומר דשמן היתה. ואם האחד העיד על חבית יין בניסן והשני על חבית שמן באייר, והוא תבע את שתיהן, ולא אמר "לא כי", חייב ליתן לו הפחות. ובאומר "לא כי", פשיטא דעדותן בטלה, ק"ו מאחד אומר מנה בניסן והשני אמר לא כי אלא מנה באייר, דמה התם דעדות שניהן בשוה אמנה, עדותם בטלה מכח "לא כי", ק"ו באחד אמר חבית יין ואחד אומר שמן דאין תביעתן שוה (סמ"ע), לשון "היתה", מורה על אותה זמן גופיה שאתה אומר שהלואה לו של יין אני אומר שהיתה הלואה של שמן, וממילא הוה כאומר בפירוש "לא כי", ודלא כסמ"ע שאמר "אפילו בלא אמר לא כי, אמרינן אחד זימנא מסהדי והוי הכחשה", והכלל בזה היא דאם הוא בדבר של בדיקות בין העדים הם מוכחשים, אבל במילי דחקירות אינם מוכחשים אם לא שאמרו "לא כי" (²⁶⁶ ט"ז), ויש חולקין על הסמ"ע, ואיירי הכא באומר "לא כי" (פ"ת).

(⁸³) עדותן בטלה - ר"ל ואפילו שבועה נגד העד אין צריך. ואף על גב דתובעו התובע שתיהן חבית של יין ושל שמן, מ"מ כיון דמיחשב הכחשה בדרישה עדותן בטלה לגמרי (סמ"ע), ועיין באה"ע (סי' יז ס"ט) ובב"ש [הוב"ד לעיל סק"י] (פ"ת), עדות עד א' צריך דרישה וחקירה אע"פ שהיא עדות שאי אתה יכול להזימה (פ"ת * נוב"י), וחייב שבועה בזה (פ"ת * נוב"י).

(⁸⁴) שהרי הכחישו בדרישה - כל שהכחישו בגוף הענין דרישה מיקרי (²⁶⁷ סמ"ע).

(⁸⁵) מנה שחור כו' - י"א דכל זה דווקא אם אמר "מנה הליתיו ואיני יודע אם שחור אם לבן", או שאמר סתם "מנה הליתיו", אין צריך שיאמר בפירוש מה אותה המנה, אבל אם התובע אמר "מנה שחור הליתיו" שמורה על השני באצבע שהוא טעה, ודאי אין שם עדות עליו (ט"ז).

²⁶⁶ זה נוסף מדבריו לקמן סעיף ג'.

²⁶⁷ ע"י לעיל סק"י (ז).

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

⁽¹²⁾ והשני אומר מנה לבן היה - כל מקרים האלה שנמנים מכאן והלאה קרויים בדיקות, שכן אין הזמה תלוי בהן וגם אינן מחולקין בגוף הענין, שהרי בשניהם מעידים על שם המטבע, וגם בדיוטא עליונה ותחתונה כל שיכולים לראות מזה לזה אינו חשבי הכחשה של חקירות התלויים במקום (סמ"ע).

⁽¹³⁾ וזה תובע שניהן - דאילו לא תבע לשניהן אז העד האחד מוכחש מפיו, ותו אין סברא לגבות על ידו בצירוף. אבל כשתבע כדברי שניהן, אף שהעדים מכחישים נפשם זה את זה, כיון דאין הכחשתן אלא בבדיקות, מוציאין מידו כדברי הפחות, דבכלל מאתים מנה, והו"ל כאילו שניהם העידו אמנה, אמנם כל זה לשיטת הטור, אבל המחבר, בנוי על הנמוקי יוסף הסובר שאם א' אומר מנה שחור וא' מנה לבן אין צריך לתובע את שניהם, וכן באומר א' ק' והשני ר' אין צריך לתובע את שניהם, ואם לא שמעידים בפירוש על זמנים מתחלפים (סמ"ע), ע"י ב"ח [אם אחד אומר ביום א' הלוהו מנה שחור והשני אומר ביום ב' הלוהו מנה לבן דהשתא כשתבעו שניהם דלפי דברי התובע אין אחד מהם אומר שקר מצטרפין ומשלם חד מנה אבל באינו תובעו אלא אחת כיון שאחד מהם אומר שקר לפי דברי התובע עדותן בטלה מלשלם אבל חייב שבועה דאורייתא כנגד העד שאומר אמת ואם אמר מלוה כחד מינייהו אין כאן חיוב תשלומין אלא שבועה כנגד אותו העד שאומר אמת לפי דברי התובע], וצ"ע (ש"ך), ויש חולקים על הסמ"ע בענין מנה ומאתים בדעת המחבר, ואם התובע מכחיש לעד אינו גובה (קצה"ח), ע"י בקצה"ח (סי' עא ס"ה ד"ה שבועת) [כאשר התובע תובע רק א' מהם אז הנתבע חייב שבועה, ואע"פ שהעדים כשרים מאחר והמלוה מכחיש א' מהם בפיו, אינו יכול לתובעו על פי העדים, והוי שבועת שקר דהא שני עדים מעידים שיש לו מנה. דהתם איכא למימר שאינו נשבע רק על המנה שתובעו המלוה ועל המנה אחר אינו צריך לישבע דהמלוה מחלו כיון שאינו תובעו]. (רע"א), הא דמצטרפי בהכחשת עדים בבדיקות הוא מטעם דלא דייקי, וכל מקום דאיכא הכחשה, מיישבים דברי העדים אפילו בדוחק כדי שלא לפוסלן, ואמרינן דלא דייקי וטעי. והא דתלינן הטעות בעד האומר מנה, דאותו העד הוי כאילו מעיד שתי עדויות, עדות אחת, מעיד לחייב הלוה שלא היה פחות מִמְנָה וזה מחייבו מנה. ועדות השניה, מעיד לסייע להלוה שמעיד שלא היה יותר מִמְנָה, ועדות השניה הזאת, בא להכחיש העד האומר מאתים ולפטור את הלוה מִמְנָה השנית, ותלינן הטעות בהעדות שמעיד עַד המנה במה שאמר שלא היה יותר מִמְנָה, כיון שהעד השני מעיד שהיה יותר מִמְנָה שהיה מאתים, במקום הכחשת עדים תלינן בטעות, אבל במה שמעיד עַד המנה שלא היה פחות מִמְנָה דליכא מאן דמכחיש ליה, דהא גם עַד המעיד מאתים, מעיד שלא היה פחות מִמְנָה, אם כן באותה העדות שמעידין שני העדים, דהיינו שלא היה פחות מִמְנָה, מקבלין עדותן, דהא איכא שני עדים שלא היה פחות מִמְנָה, דבאותה עדות דליכא מכחיש נגדו לא תלינן בטעות, דיותר יש לתלות הטעות במה שאמר שלא היה יותר, דאיכא מכחיש כנגדו, מלתלות הטעות במה שאמר שלא היה פחות, דליכא מכחיש נגדו, ואדרבה, גם עד השני מסייע לו בזה. ועוד, דאין לתלות הטעות בבעל המאתים ולומר שלא דקדק בהסך, דאם כן לא היה לו להעיד, מה שאין כן כשתלינן הטעות בבעל המנה, אמרינן דקדק שפיר שהיה מנה בודאי ולכך העיד במנה, ועל המותר לא דקדק ולכך לא העיד על יותר מִמְנָה רק על מנה, מה שאין כן כשהתובע אינו תובע רק מנה ומורה באצבע שהעד האומר מאתים טעה, דהיינו שהיה הסך פחות שלא היה רק מנה וסבור מאתים, אין אנו יכולין לקבל אותו לעד כלל, דכמו שהיה יכול לטעות בין מנה למאתים, כמו כן היה יכול לטעות בין חמשים למאתים, ועד שידוע שטעה וסבור על סך מועט שהוא יותר, אין אנו יכולין לידע מעדותו כמה היה בו. ולפי זה במנה ומאתים כשתובעו שניהם אין צריך לתובע רק מאתים. מה שאין כן בדמי חבית יין ודמי חבית שמן כשאין מעידין על הסך, צריך לתובע שניהם, היינו יין ושמן. דכשתובע רק אחד, דהיינו דמי חבית יין לחוד, ועל כרחך צריך לומר שהעד שמע חבית יין וטעה וסבר שמן, אין אנו יכולין לקבל אותו לעד כלל, דדילמא היה שכר וטעה שראה יין וסבר שמן, אבל כשתובע שניהם מיישבים דבריהם ואמרינן שהיו באמת שתי חביות יין ושמן, וזה דקדק על החבית יין ולא דקדק על החבית השניה ולכך אינו אומר רק מהיין, והשני לא דקדק רק על השמן ולכך אין אומר רק שמן. ולפי זה באחד אומר בפני הודה מנה ושני אומר שהודה מאתים²⁶⁸, בעינן שיתבע ב' ההודאות, דאז אמרינן דזה דקדק על המנה וזה דקדק על המאתים, אבל כשאינו תובע רק הודאת המאתים, אז על כרחך העד שאומר ששמע ההודאת מנה טעה בשמיעתו, אי נמי אפשר ששמע פחות מִמְנָה וטעה, דהא מעיד על מה שלא שמע, מה שאין כן בראיית הלוואה, אף שהיה מאתים מכל מקום ראו גם כן מנה.

Commented [O165]:

א הוציאו דיני ממונות מדין בדיקות לגמרי אלא שלא החמירו בהן כל כך לבדוק במה שהוא חוץ לעיקר העדות כגון ארנקי שחורה שהוא בענין כליו שחורים אבל מה שהוא בעיקר העדות כגון מנה שחור ומנה לבן פוסל הוא בדיני ממונות שאין דעתן להוציאם מדין בדיקות לגמרי ואף על פי שאם זה אומר מנה וזה אומר מאתים כשר הוא בעיקר העדות אין זה הכחשות עדות כמו שאמרנו שהרי הכל שוין בעדות המנה (רע"א * ר"ן). נצרך ??

²⁶⁸ ע"י סמ"ע לקמן סק"ז.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

לא צריכים שיהיה תובע שניהם רק במקום שהכחשת התובע הוא נוגע בסך הממון בפחות ויותר, שאם הן משקרין לפני בית דין בכוונה הן פסולין לעדות, כגון במנה ומאתים או ביון ושמן, שהשמך הוא יקר מהיין, וכן צריך לומר במנה שחור ומנה לבן שמטבע ישנה חשובה מן החדשה, ואף אם נתלה בטעות שטעה שהיה פחות והיה סבור שהיה יותר, אין כאן עדות כלל, וכן אם הוא טועה ואינו יודע מה היה אם יין או שמן, נוכל לומר גם כן שהיה מין אחר, כגון שחר, וכן אם טועה במנה שחור, דהיינו מטבע ישנה, אמרינן כיון שטעה בנוגע לסך הממון בגוף צורת המטבע, אמרינן אימר היה מטבע אחרת שאינו עולה לסך מנה, ואין עדותן עדות, אבל כשמכחישין עצמן בבדיקות שאינו בגוף הממון, כגון מארנקי שחורה ומארנקי לבנה, אין צריך שיהיה תובעו שניהם, דהא אפילו אם משקרין בכוונה לפני בית דין מאיזה ארנקי נתן לו, לא נפסל בכך, וכן אם טעה ולא דקדק בזה, אמרינן דמכל מקום בסך הממון שלא לגרום היזק לחבירו ודאי דמדקדק, רק מאיזה ארנקי שאינו עושה היזק לא דקדק. והנה הא דצריכין שיתבע שניהם, היינו דוקא בעד אחד המכחיש לעד אחד, אבל כששנים מכחישין לשנים בבדיקות, אפילו אינו תובע אלא אחד חייב לשלם, כמש"כ הסמ"ע (סי' לא סק"?) ועוד שהרי עדים שהוכחו מפי הבעל דבר אין נפסלין לעדות אחרת אפילו נגד הבעל דבר, ומכל שכן כשהן רק מוכחישין מפיו בחקירות ובדיקות (נתה"מ).

(ח') בדיוטא העליונה - היא עליה הבולטת מהבית לצד רשות הרבים ובני רשות הרבים הולכין תחתיה (סמ"ע).

(ט') והוא תבעו שניהם - במנה ומאתים, בתבעו מאתים סגי ומצטרפים לכולי עלמא, ובתבעו מנה י"ל דאין מצטרפין לכולי עלמא, דהעד שאומר מאתים מוכחש מפיו דאין בכלל מנה מאתים, (פ"ת).

(י') מישבין דבריהם - ראובן העיד בפני ב"ד, שאמר לו שמעון על לוי, שהיתה אם אביו אחותו, שהיתה שמה דינה. עוד העיד יהודה שאמר לו לשמעון הנז', על לוי הנז', שהיה אבי אביו גיסו. מצרפים העדות לעשות את לוי יורש של שמעון (ש"ך * מבי"ט).

(ג) 526 ראובן תבע משמעון אלף ות"ק זהובים, ומביא [חמשה] עדים (כא), אחד אומר: ראיתי שהלוהו ק', ואחד מעיד על ר', ואחד מעיד על ש"י, ואחד על ת"י, ואחד על ת"ק, אם העידו כל אחד מהם בעדות מיוחדת, כגון (כב) שאמר הראשון: באחד בניסן בשנה הראשונה, והשני אומר בזמן אחר, וכן כולם, משלם ת"ש, וישבע (כג) שבועת התורה על מאה, ויגלגל עליו הת"ש שנשאר. אבל אם העידו כולם ביום א' בהכחשה (כד), אינו משלם אלא ק"ק (כה). וכן אם העידו סתם, דנין הדבר כמכחישין, להקל, שהמוציא מחבירו עליו הראיה.

(כז) ומביא "חמשה" עדים כו' - כצ"ל (סמ"ע).

(כח) אם העידו כל אחד מהם בעדות מיוחדת כגון כו' - משמע הא אם העידו סתמא ולא הזכירו שום זמן, דנין אותם כמוכחשים ואומרים דכונתן היתה לזמן אחד, וזהו שמסיק המחבר "וכן אם העידו סתם כו'", וכמו שכתבתי לעיל ס"ק (יב) (סמ"ע).

(כט) משלם ת"ש וישבע כו' - כיון דקי"ל דבדיני ממונות א"צ שיראו המעשה כאחד, אלא אפילו אם מעידים העדים בהדיא כל אחד אהלואה בפני עצמה, אם התובע תבע לשניהן מצרפין העדים, אף על פי שיש בזה חומרא לנתבע, מ"מ כיון דאין לפנינו שום צד הכחשה לא מהתובע ולא מהעדים, מצרפין, וכמ"ש לקמן סעיף ו' דמה"ט מצרפין, ה"נ עדותם שהעידו כל אחד אהלואה מיוחדת והוא תבע כל הסך שמעידין עליו כל העדים, מצרפין, ויהיה לפנינו ע"י הצירוף כאילו יש ב' עדים על שהלוהו ת"ש, וישאר עוד עד אחד לחייבו שבועה. כיצד, נצרף עד של הת' עם עד של הת"ק ויתחייב על פיהם ת', ואח"כ נצרף הק' שנשאר מהת"ק עם הק' של עד הש', ויתחייב בק', הרי ת"ק, ואח"כ נצרף הר' של עד השני עם ר' שנשאר מעד של ש' ויהיה בין הכל ת"ש, ועד של הק' אין לו צירוף וזוקק לשבועת התורה על הק', וכשבא לישבע על הק' צריך לישבע ג"כ על הת"ש הנשארים כדין גלגול שבועה. אבל אי לא נשאר עד לא הוה מחייבים שבועה על המאה הנשארת שאין לה צירוף, דעד המביאו לידי חיוב ממון ע"י צירוף אינו מביאו עוד גם לידי שבועה. וע"י דברי לקמן (סק"כז) (סמ"ע), ישנם מח' אם מחייבים אותו מדין ר' חייא כדלקמן (עה ס"ד), ע"י סמ"ע לקמן (סק"כז) אם התובע אינו טוען ברי כמה הלוה לו, רק שטוען ברי על פי העדים, כגון שאומר שכחתי כמה הלויתי לו, רק אני תבעו מה שיעידו העדים, וכדלקמן (סי' עה סכ"ג) בטוענו ספק על פי העד, דאז לא מצינן משבעינן ליה מדר' חייא, ומכח ע"א משבעינן ליה אפילו נצטרף כבר לממון, כגון אחד מעיד שהלוהו ר' ואחד מעיד שהלוהו ש' והתובע שכח כמה הלוהו, משלם

Commented [O166]:
לף ות"ק זהובים -
במקור דברי השו"ע
סובר דהלואה אחר
הלואה א"צ לתביעת
שניהם, אבל השו"ע
סובר שצריך לתבוע
שניהם (רע"א).
לא הבאתי דבריו
שלא נצרך

מאיר הַמְשַׁפֵּט זֹלֶק א'

ר' ונשבע על ק' הנשארים מכת שבועה דעד אחד (ש"ך), לא משתבע מדר' חייא כיון דליכא עדים אלא ע"י צירוף לא שייך הא דר' חייא (קצה"ח).

(טב) ביום אחד בהכחשה - הא דכתב בהכחשה כאן ולא בכבא שאחר זו בהעידו סתם, דקמ"ל כאן דאפילו אמר אחד להשני "לא כ"י", ויש לפנינו הכחשה גדולה מפורסמת, אפ"ה משלם ק"ק. ובמ"ש "וכן אם העידו סתם כו'", גם כן קמ"ל רבותא דאע"ג דלא העידו בפירוש על יום אחד, וג"כ אינן אומרים לא כי בהכחשה, אפ"ה אינו משלם יותר מק"ק (סמ"ע).

(טז) אינו משלם אלא מאתים - שהרי יש כאן ב' עדים שאומרים שאין הלואה זו יותר מר', והן העד המעיד ק' ועד הר', שלדברי שניהן עכ"פ יותר מר' לא הוה, ותרי כמאה, ומשום הכי אף שלדברי שלשה הנשארים הוה לפחות ג' מאות, אין מוציאין יותר ממה שאמרו השנים (סמ"ע).

(ד) 527עד שמעיד: ראיתי דבר זה ופלוני היה עמי, ואותו פלוני אומר: לא ראיתי ולא הייתי עמך, אין זו הכחשה (וע"ל סוף סימן כ"ט). @NO MB

(ה) 528מי שתבע את חבירו שיש לו בידו מאתים והובים בפקדון להשביחם לו, והלה כופר בכל, ועד אחד מעיד ששמע מפיו (דהנפקד) שהיו חמישים, ועד אחר מעיד ששמע שהיו מאה וחמישים, הוחזק כפרן לאותו ממון(כו), ומשלם ר(כז).

(כ) הוחזק כפרן לאותו ממון כו' - לדברי שניהן יש בידו נ' זהובים, ומחויב שבועה על השאר דלא תהא גדולה הודאת פיו מהעדאת עדים, והוא אינו יכול לישבע שהרי הוא הוחזק כפרן במה שכפר הכל, הלכך משלם לו כל תביעתו, והא דאמר ר' חייא בכופר הכל ועדים מעידים על מקצת, דישבע על השאר, היינו דוקא במלוה דלהוצאה ניתנה ואימא דמשתמיט לכפור עד שיהיה לו זווי ומשום הכי לא הוחזק כפרן, ואף על פי דהכופר בפקדון נמי אינו נעשה חשוד אם לא דהעדים מעידים שהיה בידו הפקדון בשעה שכפרו, דאל"כ יכול להשתמט ולומר משום דלא ידע היכן הניחו כפרו עד שימצאנו, שאני הכא דלא הופקד בידו דבר מבורר שיאמר לא ידעתי היכן הוא, אלא מעות הפקידו, ואף על גב דלהשביחם ניתנו לו וניתנו ג"כ להוציאם, מ"מ הוה ליה למימר הוצאתים להשביחם דהא נתנם להוציאם לטובת המפקיד ולא היה לו לכפור, משא"כ במלוה שאילו הודה היו כופין אותו לשלם מיד, ואין לו במה לשלם שהוציאם לטובתו, ועיין לקמן (סי' עה ס"ד וסמ"ע שם סק"ד-ט"ו?) (סמ"ע), כאן לא מיירי אלא מדין צירוף והלכך הוחזק כפרן בנ', אבל מדין שבועה לא איירי כאן, וסמך עצמו אמ"ש לקמן (סי' עה ס"ד) דהתובע צריך לישבע, וכן כתבתי לקמן סימן ע"ה סק"ח? (ש"ך), אמנם אם רוצה ליטול רק ק"ן נוטל בלא שבועה דעל הק' זה האומר ק"ן הוי על הק' עד המסייע לדעת הש"ך סק"כג) ואף לדעת הסמ"ע שם י"ל דדוקא לחייב שבועה לא אומרים כן דעד שהביא לידי ממון ל"ש שיוכחש העד על קצת עדותו בשבועה משא"כ לסייע (רע"א), בכל מקום שצריך אתה להשתמש חצי העדות לממון וחצי העדות לשבועה לא מצטרפין, משא"כ כאן דהעדות מועלת לתשלומין חמשים זהובים ואותן תשלומין עצמן מביאין לידי שבועה דאורייתא מטעם שלא תהא הודאת פיו גדולה מעדים (ט"ז).

(כז) ומשלם מאתים - בכאן אין שייך לומר איך העדים שעל ידי צירוף יחייבו ממון ושבועה, כמ"ש לפני זה בסק"טו?, דשאני התם דכל אחד העיד על הלואה מיוחדת, לאחד לזה בניסן ולאחד לזה באייר, משא"כ בפקדון זה דכל אחד העיד ששמע מהנפקד שהופקד בידו, זה שמע נ' וזה שמע ק"ג, אף ששמעו ממנו בזמנים מתחלפים, מ"מ יכול להיות דאפקדון אחד הודה לפניו בזמנים מתחלפים, משום הכי לא מיקרי זה עדות ע"י צירוף (סמ"ע) 269.

(ו) 529בדיני ממונות(כח), אף על פי שלא ראו שני העדים המעשה כאחד, עדותן מצטרפת(כט). כיצד, אמר האחד: בפני הלוחו ביום פלוני, או: בפני הודה לו, ואמר העד האחר: בפני הלוחו ביום אחר, או: הודה לו, הרי אלו מצטרפין(ל). וכן אם אמר האחד: בפני הלוחו, והשני אומר: בפני הודה לו, או שאומר הראשון: בפני הודה לו, והשני אומר: אחר זמן הלוחו בפני, הרי אלו מצטרפין 270.

(30)וכן ליני עדות דבר איסור. (ועיין בלשון העזוב(לא) סימן י"א וסימן קמ"ג סעיף י').

(כב) בדיני ממונות אעפ"י שלא ראו שני העדים המעשה כאחד - פירוש, אלא כל אחד ראה המעשה או שמע הודאה מפי הנתבע, מה שלא ראה או שמע השני, מ"מ כיון דלעדות דכל אחד חייב לו

269 עי' נתה"מ לעיל סק"יז) בענין הודאה.

270 ישנם מח' אם הודאה בפני עד א' מחייב שבועה, ולצד שלא מחייב, אע"פ בפנים זה שלא בפני זה, כיון דחזר והודה עוד בפני אחר מוכחא מילתא דהודאה קמייתא לאו להשטאה נתכוין (ש"ך סי' פא ס"י ד"ה הודאה בפני), וי"א דלא מהני אא"כ שאומר בפני הודה ובפני עוד עד אחר (קצה"ח שם).

Commented [O167]:

ם עד פטר מישהו משבועה, הוא יכול לחייב השני, ואין בזה חסרון של אין עד בא על ב' דברים (פ"ת * נוב"י). כדאי להביא

Commented [O168]:

חצי השני של הט"ז נצרך

Commented [O169]:

ישנא קייטא הוא דהא בדר' חייא לא מקרי כפרן לאותן ממון דהא נאמן בשבועה והיינו כמ"ש תוס' בשבועות דהוחזק רק לחמשי' אבל לאידך חמשים הוי ממון אחר ולא הוחזק כפרן עליהם אלא דהכא מדין חשוד על השבועה דנינן ולא שייך כאן כפרן לאותן ממון (רע"א) איזה הלכה יוצא מזה?

במאיר ה'משפט זולק א'

מנה מצטרפין. ואם מעידין על מעשה אחד ולא היו יחד בראיתן אותו, אלא זה ראה מבית שלו וזה מבית שלו מצטרפין, והמחבר לא כתבוהו, דכ"ש הוא מדין זה דהעידו כל אחד על מעשה בפני עצמו (סמ"ע).

(כב) עדותן מצטרפת - בשני עדי צירוף, ויש שני עדים המכחישים שני המעשים ואומרים להד"מ, כיון ששנים האחרונים מסייעים זה לזה ומכחישים את שני המעשים הוי כחד לגבי תרי (פ"ת * שעה"מ).

(ל) הרי אלו מצטרפין - הלואה אחר הלואה לא מצטרף עד השני להראשון אלא כשעדיין לא נשבע הנתבע להכחישו, אבל אם כבר נשבע להכחיש העד הראשון ונפטר ממנו, שוב אין העד הבא אחריו ומעיד על הלואה אחרת מצטרף עמו לחייב את הנתבע מנה, אלא נשבע גם כנגדו ונפטר ועי' רמ"א (לקמן סי' לד סכ"ז, וסמ"ע שם סק"ז?), ויש חולקים (עי' שם בש"ך שם סקל"א? ול"ב? (פ"ת).

(א) ועיין באבן העזר כו' - ולענין עדי קידושין עיין באבן העזר (סי' מב ס"ב) [המקדש שלא בעדים, ואפילו בעד אחד, אינם קדושין. ואפילו שניהם מודים בדבר ואפילו קדשה בפני עד אחד ואחר כך קידשה בפני עד אחר, זה שלא בפני זה, אינה מקודשת] (ש"ך) אף על גב דלגבי ממון מצטרפין לגבי אישות דשייך בדיני נפשות בבת א' בעינן להו, ולכן אם עד א' אמר שאשה זנתה, ובא עוד א' ומעיד כך, שלא באותו המקום וכו', אינם מצטרפים (ש"ך * תורת אמת), אין עדות מצטרפים אלא בעידי הלואה שאינם עידי קנין הן אלא עידי ראיה, דהא אם החייב מודה בהלואה, אין אנחנו צריכין לעדים אבל להחיל חלות איסור, בדבר ערוה, צריכים ב' עדים, אבל אם בא עד א' ואמר על העד החותם על גט הידוע כרשע שעשה תשובה קודם שחתם על הגט, ואח"כ בא עוד עד א' המעיד כך, אבל היו יחד במעשה התשובה, עדותן מעליא הוא והגיטין הם כשרים ולא פסלינן להאי עדות משום עדות מיוחדת לומר דאמאי דמסהיד האי לא מסהיד האי כיון תרווייהו מעידין שעשה תשובה קודם שחתם על הגיטין ולעדות מיוחדת לא חיישינן בגיטין וקידושין (ש"ך * מ"ב), ז"ל השו"ע [הנותן גט לאשתו על תנאי שתתן לו מאתים זוז, וחזר והתנה עליה תנאי אחר בפני עדים שתשמש אביו שתי שנים, לא ביטלו דבריו האחרונים את הראשונים, אלא הרי זה כאומר לה: עשי אחד משני תנאים, רצה משמשת, רצה נותנת. ואין אחד מהראשונים ואחד מהאחרונים מצטרפים. אבל אם התנה עליה שתתן לו מאתים זוז, וחזר והתנה בפני שנים שתתן לו שלש מאות זוז, כבר ביטל התנאי של מאתים זוז, וצריכה ליתן שלש מאות זוז. וכן כל כיוצא בזה, ע"כ. וז"ל הב"ש: עבכל אסורים מצטרפין העדות אפילו בדיני אישות ושאיני הכא דכל תנאי תנאי אחר הוא] (פ"ת), וי"א לתרץ שאלת הב"ש דהרמ"א לא נתכוון אלא דיש אופן דאין מצטרפים בהתנה ב' תנאים (פ"ת * ברכ"י), וי"א שיש לחלק בב' תנאים כיון דלפי דברי העד הראשון שמעיד שהיה בגט תנאי אחד א"כ עדות השני שמעיד על תנאי אחר אין להאמינו, דהא עד אחד לא מהימן ולפני העד הראשון לא הוזכר תנאי האחר וא"כ לפי דברי עדותו של כל עד ועד צריך לקיים דוקא התנאי שלו וא"כ הוי כמכחישים זה את זה ולא מצרפינן להו, ואי דצטרך לקיים שני התנאים הרי אתה מאמין לשניהם וחצי עדות הוא, משא"כ בממון דלכל אחד ואחד אם הנתבע ישלם לו ממון יפטר ממנו א"כ הרי שניהם מעידים על דבר אחד ומצרפינן להו (פ"ת * שעה"מ).

(ז) ⁵³¹הא דהלואה אחר הלואה מצטרפין, כשתבע ממנו (לב) ב' מנים, אחד שהלואה לו בא' בשבת (לג) והמנה השני בשבת, אבל אם המלוה מודה שלא הלואה לו אלא מנה אחד, חזינן אי איכא למימר דטעי חד מנייהו בזימנא דהלואה, ⁵³²כגון שאמר האחד: בב' בחדש, והאחר אומר: בג' בחדש, דאיכא למימר דתרווייהו אחד יומא מסהדי ⁵³³וטעו בעיבורא דירחא (לד), מצטרפין, דאימור אחד מנה מסהדין. ואי הוברר הדבר (לה) דבתרי מנה מסהדי, הא ודאי חד מנייהו שקרן, ⁵³⁴הלכך משתבע ליה שבועה דאורייתא (לו) ומפטר. הגה: ⁵³⁵עד אחד העיד שקרובן נתן לשמעון קרקע בקנין, ועד א' העיד שקמעון החזיק בקרקע כלאוי, מלטרפין (ז), דהוי כהולאה אחר הולאה.

(זב) הא דהלואה אחר הלואה מצטרפין כשתבע ממנו כו' - דוקא כשמעידין שניהן על הלואה בעינן שיתבע שניהן ומטעם דמסיק, אבל אם שניהן מעידין על ההודאה, או אפילו אם אחד מעיד שראה שהלואה לו מנה והשני מעיד שהודה לו בפניו מנה ובזמנים מתחלפים, מצטרפין, דאיכא למימר דאמאי דכבר הלואה לו הודה לו אח"כ בפני עד השני. ואפילו אם העיד הראשון "בפני הודה לו בניסן", והשני מעיד "בפני הלואה לו באייר", ג"כ א"צ לתבוע לשניהן ואין זה מיקרי הכחשה, דאיכא למימר דאמאי דרצה להלוות לו הודה לו קודם ההלואה ולא נזדמן שילואה לו באותו יום עד זמן שאמר עד השני (סמ"ע).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

^(ל) אחד שהלוה לו באחד בשבת כו' - נראה דה"ה אם תבעו סתם בשני מנין, ואומר ששכח אימת הלוהו, אם הלוהו יחד או בזה אחר זה, גם כן אין הכחשה, שהרי סיים והמחבר "אבל אם המלוה מודה שלא הלוהו אלא חד מנה כו'", משמע דוקא ככהאי גוונא, הא אם תבעו ב' מנים, אף שלא תבעו בפירוש לאותן הזמנים שאמרו העדים, ג"כ מצטרפין לשלם לו מנה. ואף על גב דע"א היכא דאחר מכחישו לאו כלום הוא, מ"מ אם הוא דבר שיכול להתברר נאמן, ר"ל עד השני אומר אני אברר דברי, כל זמן שאינו מברר, עד הראשון נאמן. ועיין לקמן סי' ע"ב [אמר: פרעתין בפני פלוני ופלוני, אומרים ללוה, הביאם והפטר (שצריך לברר דבריו). לא באו, ואפילו באו, והכחישהו ואמרו, לא היו דברים מעולם, ישבע היסת ויפטר. ואם אומר שהזמנים לעדים כשפרעו, אם הכחישהו, חייב לשלם. הגה: וי"א דאין חילוק בין הזמנים או לא, וכל שבאו עדים והכחישהו חייב לשלם, אלא שאין צריך לברר דבריו. ואם לא יוכל להביא העדים, לית לן בה. ועיין לקמן ריש סימן ע"ה.], וסי' עה ס"א [התובע את חבירו בבית דין, מנה לי בידך, בית דין אומרים לו, ברר דברך ממה חייב לך, הלויית אותו או הפקדת בידו או הזיק ממונך, שאפשר שהוא חושב שחייב לו ואינו חייב לו. וכן הנתבע, אם משיב, אין לך בידי כלום, או, איני חייב לך כלום, צריך לברר דבריו, דשמא טועה וסובר שאינו חייב לו, והוא חייב לו. ואפילו היה חכם גדול, אומרים לו, אין לך הפסד שתשיב על טענתו ותודיענו כיצד אין אתה חייב לו. הגה, ואם אינו רוצה לברר דבריו, אם נראה לדיין שיש רמאות בדבר, יפסיד. ואם לאו, אלא שנראה לדיין שאינו יכול לברר, וכיוצא בזה, אין מחייבים אותו משום שאינו מברר דבריו, דאין אומרים לו, ברר דברך, אלא משום כדי להוציא הדין לאמתו, משום דנפיש רמאים] (סמ"ע), יש חולקים על מש"כ הסמ"ע "עד השני אומר אני אברר דברי", דלמה יהא הראשון נאמן יותר מהשני, אלא מיירי שהראשון אומר אני אברר את דברי והשני אינו רוצה לברר, שהרי לא נאמר דין זה בקידושין שם רק גבי איסורין משום דעד אחד נאמן באיסורין, אלא היכא דאחר מכחישו אינו נאמן, והלכך בדבר שיכול להתברר אומרין דנאמן להחמיר בדבר איסור, אבל בממון לא שמענו דין זה מעולם (ש"ך).

Commented [YL170]
א ברור לי על החיוב לברר דבריו

^(לב) וטעו בעיבורא דירחא - פירוש, כגון שראש חודש זה היה שני ימים ביום א' וביום ב', וההלואה נעשתה ביום ג', ולעולם אנו מונים מספר ימי החודש מיום ר"ח השני, דיום ראש חודש הראשון עולה למספר ימי החודש שעבר, ונתעבר ממנו אותו החודש שעבר, ותלינן לומר שזה שאמר בג' בחודש היה המעשה לא ידע שהחודש שעבר נתעבר, והתחיל למנות ימי החודש הזה מיום ראשון דראש חודש, נמצא דהלוואה נעשתה שלשה ימים בחודש, והעד האומר שנעשתה ב' ימים בחודש ידע שנתעבר החודש העבר ומתחילין למנות מיום השני, נמצא דנעשתה בשני לחודש, והוא שלא הכחישו נפשם בהזכרת ימי השבוע (סמ"ע).

^(לג) ואי הוברר הדבר כו' - כגון שזה מעיד שנעשה ב' בחודש, והשני מעיד שנעשה ד' ימים בחודש, דכל שמחולקים בב' ימים וכ"ש יותר ליכא למיתלי בטעות זה. אי נמי אינן מחולקים אלא ביום אחד והוא אחר חצי החודש, שזה אומר שנעשה ט"ז ימים לחודש והשני אומר י"ז לחודש, שכל שאחר חצי חודש כבר ידעו הבריות שנתעבר החודש ולא טעו בהכי, וכן אם עד אחד אומר קודם הנץ החמה ואחר הנהן החמה, אף על פי שהוא בשעה אחת הדבר ניכר לכל. וכן אם נחלקו בשקיעתה (סמ"ע), ואם אחר חצי החודש מעידים על מה שנעשה בתחילת חודש, שזה אומר בב' בחודש וזה אומר בג', אמרינן דטעו בעיבורא דירחא כיון דכבר נקט בליבא לזכרון שהוא סבר שהוא ג' בחודש (רע"א).

^(לד) משתבע ליה שבועה דאורייתא - ולא אמרינן שאלו עדים יחשבו כמוכחשין ותהיה עדותן בטלה כמ"ש (סי' לא ס"א), דלא מחשבינן למוכחשין אלא כשזה אומר לזה וזה אומר לא לזה, אבל כאן דכל אחד מעיד שלוה ממנו בזמנים מתחלפים, מצד העדים יכול להיות דשניהן אומרים אמת, משא"כ לעיל סעיף ב' דמכחישין זה את זה ב"לא כיי", או כיוצא בו, אלא שמצד התובע שאינו תובע אלא מנה אחד, נתברר שחד מינייהו משקר, מ"מ אחד מהן אומר אמת גם לפי דברי התובע, וצריך לישבע שבועה דאורייתא נגד אותו העד (סמ"ע), עיין מ"ש לקמן (סי' לו סק"ז) (ט"ז).

^(לה) החזיק בקרקע כראוי מצטרפין כו' - הד"מ לומד דאם עד אחד אומר ב"פני ופני עד שמת נתן לפלוני בניסן", ואחד אומר "בפני ובפני עד שמת נתן לפלוני בתשרי", דהוה כשני שטרי מתנות על ענין אחד (כמ"ש לקמן סי' רמ"ב) דאו ביטל שני לראשון, ואף על השני אין אלא עד אחד והפסיד מקבל מתנה, אבל המחבר חולק על זה (סמ"ע), וטעמו של המחבר דדוקא בשטרות שייך לומר שזייף, אבל בעדים שהן קיימים לא שייך למיפסל סהדי (קצה"ח), ועיקר כמחבר (נתה"מ).

במאיר ה'משפט זולק א'

(ח) ⁵³⁶תבעו ר' בשטר, ואמר לו: פרעתוך. ומביא שני עדים, אחד אומר: בניסן פרעו מנה, והשני אומר: בתשרי, מצטרפין(לח). ואם נעשה השטר קודם ניסן(לט) מחזיקים בפרוע ממנה. וכן אם הודה בפני אחד שפרעו מנה(מ) בניסן והודה בפני השני שפרעו מנה בתשרי, או אחד מעיד שפרעו מנה והשני מעיד: לפני הודה שפרעו מנה(מ), מצטרפין, ולא יוכל המלוה לומר: סטראי נינהו(מא)(מב) (פי' מצד אחר הוא חייב אותם).

(ח^ב) והשני אומר בתשרי מצטרפין - פירוש, ופטור ממנו ממנה כדמסיק, דאע"ג דאמנה דמסהיד האי שראה שפרעו אינו מסהיד האי, שהרי על שני זמנים מתחלפים מעידין, מ"מ שניהם מעידים שראו שפרעו מנה, והוא טוען שפרעו ק"ק כדברי שני העדים, וכמו שכתב בסעיף ו' בעדי הלואה המעידין על שני זמנים. ומינה דאם הלוח בעצמו אינו אומר שפרעו שני זמנים אלא מנה אחד, דאין מצטרפין, ויכול המלוה לישבע שבועה דאורייתא נגד העד אחד וגובה בשטרו כל הק"ק (סמ"ע), מש"כ בסמ"ע "שבועה דאורייתא" לא בדקדק שעי' דבירו (סי' פד סקי"ג?) שעד אחד מעיד בשטר שהוא פרוע אינו חייב רק שבועה דרבנן (ט"ז), (כהוספה על דברי הסמ"ע) אף אם אינו טוען רק מנה אחד, נאמן במיגו שהיה טוען שנים, כמו בסי' פב סי"ג, אם לא שטען מנה אחד קודם שהעידו העדים, אמנם השו"ע אזיל בשיטה הסובר דאם מודה שהעדים הן פסולין דלא מהני מיגו (עי' ש"ך לקמן סי' לב סק"ד?), והכא גם כן הרי מודה שהעד שמעיד המנה בתשרי הוא פסול, דהא מכחישו בהמנה שבתשרי, ואינו טוען רק על מנה שבניסן, ועל כרחך מודה הוא שהעד פסול ולא מהני מיגו, מה שאין כן בסימן פ"ב דאינו מכחיש רק במנה ומאתים שהן הכחשת בדיקות והעדים לא נפסלו, מהני מיגו (נתה"מ). ואם אחד אומר מנה ואחד אומר מאתים והעידו על זמן אחד והלוה אינו אומר שניהן, אינו מוכחש אלא מעד אחד דהוי פרעון מספק ולא מפקינן ממנו מן הלוח, ומ"ש בסמ"ע ס"ק כ"ז דבעינן שיאמר כדברי שניהן, היינו בנדון דידיה דאחד אומר בניסן ואחד אומר בתשרי והוא על זמנים מתחלפים ואם הלוח אינו אומר שפרעו אלא מנה הרי הוא מכחיש בודאי את האומר בתשרי, אבל היכא דמעידים על זמן אחד אלא שאחד אומר מנה ואחד אומר מאתים והלוה אומר כאחד מהם לא הוי הכחשה ופרוע ממנה. ועיין מ"ש בסימן פ"ב בסעיף י"ג שם סקי"ט?

(קצה"ח).

(ט^ב) ואם נעשה השטר קודם ניסן כו' - לאו דוקא קאמר "קודם", דה"ה אם נכתב בשטר שהלוה לו בניסן סתם והוא הביא עדים שפרעו ביום שני דניסן, דאמרינן דהשטר נעשה בר"ח ניסן והפרעון היה ביום שאחריו, דיד בעל השטר על התחונה, אלא שמילתא פסיקא נקט, ולא בא אלא לאפוקי אם זמן עשיית השטר הוא אחר היום שאמר העד שראה שפרעו הלוח (סמ"ע וש"ך).

(ב^ב) או אחד מעיד שפרעו מנה כו' - אמנם אם זמן העד האומר שהודה לפניו הוא לפני זמן העד שאומר שראו שפרעו אינן מצטרפין (שונה ממש"כ לעיל ס"ו), דדוקא בעדי הלואה מצטרפין משום ד"עבד לוח לאיש מלוה", ואמרינן דשמא המלוה ביקש שיודה לו בפני עדים אותה הלואה שילוח לו אחר כן, מחשש שלא יזמנו לפניו עדים בזמן ההלואה, משא"כ בהודאת פרעון דאין מדרך המלוה להודות ללוח שנפרע ממנו כל זמן שלא פרעו, אלא כשיפרענו יחזיר לו שטרו (סמ"ע), אבל אם טוען שפרע ב' מנים א"כ י"ל שהודה דתחלה על מנה אחד שכבר פרע ואח"כ פרע עוד מנה א' מש"ה מצטרפים (רע"א), ויש חולקים דבהודאה תחילה ואח"כ פרעון מצטרפין, דהמלוה ירא שמא יזדמן לו לפרועו, על כן האמין לו תחילה בפני עדים והודה לו שנפרע, ונימא דהודאה קאי על מנה אחרת, דמצטרף לפוטרו ממנה כיון דהלוה טען שפרע הכל (ט"ז).

(ב^ב) ולא יוכל המלוה לומר סטראי נינהו - עיין לקמן סימן נ"ח ס"ב, דהמוציא על חבירו שטר והלוה טוען פרעתי ומביא עדים שנתן לו בפניהן מעות, בטל השטר למחבר, ולרמ"א לא מגבין ביה אבל ג"כ לא קרעינן ליה, ואי תפס המלוה לא מפקינן מידיה, וכאן הרמ"א לא מביא דעתו כחולק על המחבר, אלא סמך על דבריו שם, דהוא הדין כאן (סמ"ע).

(ב^ב) סטראי נינהו - פירוש, בין שאומר קיבלתי אלו המעות על חוב שנתחייב לי על פה, או קיבלתי על חוב אחר שהיה לי עליך בשטר, והחזרתיו לך השטר, כיון דיש עדים שפרעו, וטענות סטראי אינו אלא על טענות על פה. וצ"ע אם ידוע הוא בעדים שהיה חייב לו חוב אחר בעל פה או בשטר והחזיר לו השטר, אם גם ככה"ג אינו נאמן לומר שעל אותו חוב קיבלתי, ונראה דאפילו ככה"ג אינו נאמן (סמ"ע).

במאיר המושפט זולק א'

(ט) בדיני ממונות אין צריכין להעיד שני העדים כאחד, אלא יבוא אחד בפני בית דין ושומעים דבריו היום, וכשיבא העד השני לאחר זמן, שומעין דבריו, ומצטרפים זה לזה ומוציאים בהם הממון. @NO MB

(י) ⁵³⁸וכן אם היה עד אחד בכתב ועד אחד בעל פה, מצטרפין (מג). ואם אמר זה שלא כתב עדותו: אני קניתי מידו על דבר זה ולא בא המלוה הזה ולא שאל ממני לכתוב, שניהם מצטרפים לעשות המלוה בשטר (מד), ואינו יכול לומר: פרעתי (מה). (ועיין לקמן ר"ס סימן נ"א).

(מ) עד אחד בכתב כו' מצטרפים - פירוש, ואינו יכול לישבע נגד כל עד בפני עצמו ולומר להד"ם, דהרי יש שני עדים נגדו יחד ע"י הצירוף. ולענין טענת פרעתי תלוי בפלוגתא, כמ"ש בסימן נ"א סעיף ב' (סמ"ע).

(מ) ואם אמר זה שלא כתב עדותו וכו' לעשות המלוה בשטר - היינו שיכול לגבות בו ממשעבדי, ועי' לקמן סי' נא סק"ב? (סמ"ע)

(מ) פרעתי - והוא הדין דמצטרפין עד אחד בשטר עם העד שאומר קניתי מידו לגבות ממשעבדי (קצה"ח).

(יא) ⁵³⁹העיד האחד בבית דין זה, והעיד השני בבית דין אחר, יבא בית דין אצל בית דין (מו) ויצטרפו עדותן. הגה: ⁵⁴⁰אצל אחים ששמעו הענין (מו), אינו יכולין להצטרף, דהוי עד מפי עד.

(מ) יבא בית דין אצל בית דין כו' - דוקא כל שני הבתי דינים מצטרפין, אבל מקצת מבית דין האחד ומקצת מב"ד השני אינן יכולין להצטרף ולהעשות ב"ד חדש ולדון על עדותן, כיון דלא העיד אלא אחד מהעדים בכל ב"ד, והוה ליה ג"כ כעד מפי עד, משא"כ בסעיף שאחר זה דמיייר שהעידו שני העדים בכל הבתי דינים (סמ"ע), [כהוספה על דברי הסמ"ע] נראה דוקא אחד מכל בית דין אינם יכולים להצטרף, אבל שנים מכל בית דין מצטרפין, דכל שנשאר שנים עדיין תורת בית דין עליהן (נתה"מ).

(מ) אבל אחרים ששמעו כו' - פירוש, אפילו ששמעו ששני העדים העידו בב"ד האחד ושנחקרה עדותן באותו ב"ד, מ"מ לא יעידו בפני ב"ד אחר לדון ע"פ עדותן, וכה"ג בב"ד שקיבלו עדות של שנים יכולין להעיד לפני ב"ד אחר על עדותם שקיבלו (סמ"ע), וי"א דאם שמעו ששני העדים העידו בב"ד האחד ושנחקרה עדותן בב"ד, יכולים להעיד בפני ב"ד אחר לדון על פי עדותן (ט"ז וקצה"ח).

(יב) ⁵⁴¹וכן אם העידו שני העדים בבית דין זה, וחזרו והעידו בבית דין אחר, וחזרו והעידו בבית דין שלישי, יבא אחד מכל בית דין (מח), ויצטרפו לעשות בית דין חדש לדון על מה ששמעו. ⁵⁴²אבל דיין שהעידו שנים לפניו (מט), אינו מצטרף עם עד אחד מהעדים שהעידו לפניו (נ).

(מ) יבא אחד מכל בית דין כו' - כגון שהלכו שנים מכל ב"ד למדינת הים (סמ"ע), וה"ה אם באו ב' דינים משני ב"ד, מכל ב"ד אחד, ומעידים שבפני כל אחד כשהיה יושב בב"ד של ג' העידו לפניו ב' עדים שפלוגי חייב מנה לפלוגי, דמהני ודנין ע"פ ולא הוי עד מפי עד, כיון שהם בעצמם הדיינים ובפניהם העידו, לא דמיא לאחרים ששמעו הענין, ועי' נתה"מ סק" (מו) (פ"ת).

(מ) אבל דיין שהעידו שנים לפניו - פירוש, כשהדין היה במותב תלתא וקיבלו כדת עדות של שני העדים, והלכו להן שני הדיינים, אין יכול להצטרף דיין הנשאר עם אחד מהעדים להעיד לפני ב"ד אחר, ושאותו ב"ד אחר ידונו ע"פ עדותן. ואף על פי דאין זה בכלל עד מפי עד, דהרי הדיין כדין קיבלו ושם דיין עליו ולא עד, מ"מ על מאי דמסהיד האי לא מסהיד האי, הדיין מעיד שנתקבלה עדות זו במותב תלתא לפניו, והעד מעיד שראה המעשה (סמ"ע).

(י) עם עד אחד מהעדים שהעידו לפניו - לאו דוקא קאמר, דה"ה דאינו מצטרף עם עד אחד שראה המעשה ולא העיד לפניו ולא לפני ב"ד אחר (סמ"ע).

(יג) ⁵⁴³צריך שיעיד כל אחד על דבר שלם, אבל אם העידו על חצי דבר, אינו כלום. כיצד, באו להעיד על אחד שהוא גדול, והעיד אחד שראה לו שער אחד בימינו, והשני בשמאלו, אינו כלום, שכל אחד לא העיד אלא על קצת הסימנים. אפילו העידו שנים בשער אחד (נא), ושנים בשני, אינו כלום, שהרי כל כת לא העידה אלא על חצי דבר. אבל אם העיד עד אחד שראה שתי שערות בימינו, ועד אחד העיד שראה שתי שערות בשמאלו, מצטרפין, וכן כל כיוצא בזה.

(יד) אפילו העידו שנים בשער אחד כו' - ולא דמי לעדי חזקה, שאם שני עדים העידו על שנה אחת ושנים על שנה שניה ושנים על שנה שלישית דמצטרפין, כמ"ש לקמן סי' לח ס"ו & סי' קמ"ה &

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

דשם העידו כל כת וכת כל מאי דאפשר להם להעיד באותה שנה (סמ"ע), עיין באה"ע סימן קמ"ב סעיף י"ב [שזה כן עדות] ובט"ז וב"ש [הסוברים כסמ"ע], ועיין בתשובת חתם סופר חלק חו"מ סי' קמ"ח [שאינן אפילו קים לי כסמ"ע נגד שו"ע] (פ"ח).
(יד) עדות בדיעה שלא בראייה, יתבאר בסימן צ"ז²⁷¹ (נב) שיש מי שאומר דהוי עדות. (544) אין חילוק בדיני ממונות בין מלתא דעבידא לגלוי או לא (נג).

(22) עדות בדיעה כו' יתבאר בסימן צ' - ע"ש בסעיפים ר' וט"ז, אם נגנב ממנו החפץ וידוע בעדים שהיה לו כלי בבית, ולא היה שם איש אחר אלא זה, דדנין אותו כאילו ראוהו שהוא גנבו. וכן אם ראו עדים שנכנס אצלו חבירו שלם ויוצא משם חבול ולא היה שם איש אחר לומר שהוא חבול, תלינן הדבר דבודאי זה הנמצא בבית חבולו (סמ"ע).
(23) בין מילתא דעבידא לגלוי כו' - צריך לומר דאין עד אחד נאמן משום דעבידא לגלוי, דדוקא בעדות נשים להתיר לעלמא נאמן ע"א משום דעבידי לגלוי, ועיין באה"ע סימן י"ז (סמ"ע).

סימן לא - דין הרבה כתי עדיות, וכו' ד' סעיפים.

(א) 545 שתי כתי עדים המכחישות זו את זו (א), שבא עד אחד מכת זו ועד אחד מכת זו והעידו בעדות אחרת, אין כאן עדות (ב), שהרי בודאי אחד מהם שקר. באה כת זו בפני עצמה והעידה עדות (ג), ובאה כת זו והעידה עדות אחרת בפני עצמה, 546 מקבלין כל אחת מהן בפני עצמה (ד).

(א) המכחישות זו את זו - פירוש, כגון אחת אומרת פלוני לזה מפלוני מנה ביום פלוני, ואחת אומרת לא לזה, דברי שניהן בטלין, והא דדברי שניהן בטלין, מיירי שאמרה כת השניה לא לזה כי עמנו היה המלוה או הלווה כל אותו היום וראינו שלא לזה או לא הלווה לו, לאפוקי אם אמרה כת השניה עמנו הייתם אתם העדים, זהו הזמה, ולאותה כת האחרונה שומעין ולא להראשונים, כמ"ש בסימן ל"ח. ואם מכחישות בזה שאלו אומרים לזה פלוני מפלוני מנה וכת השניה אומרת הלווה לו מאתיים, או במנה שחור ולבן, אף על פי שמעידים על יום אחד דהוי ליה כהכחשה וכנ"ל (סי' ל"ג), והתובע אינו תובע אלא מנה אחד, מ"מ כיון דאין מכחישות זו את זו אלא בבדיקות, ובבדיקות עבידי דטעו, והם שתי כתות, ואין צריכה האחת לצירופה דהשניה, גובה מנה כדברי הפחות שבהן. דדוקא בכת אחת שאחד מהן אומר מנה והשני מאתיים, דאין עדות האחד בלא השני כלום, צריכין שיתבע התובע כדברי שניהן (סמ"ע), שני עדים שמכחישין זה את זה דחד מינייהו ודאי משקר, פסולין לעדות אחת ביחד (ש"ך, רע"א * חוות יאיר), אמנם י"א שכן [כשר] (ש"ך), ב"ד שעשו מעשה עפ"י הודאת בעל דין בפניהם ואח"כ העידו ב' עדים בפני ב"ד אחר שלא הודה בפני בית דין ההוא לא מקרי תרי ואדרכא פוסלים העדים (רע"א). זה שאין מצטרפין לעדות אחרת, אינו בודאי אלא מאחר ולא ברור הדבר לא מצרפים אותם (רע"א * מהריב"ל), ומטעם זה יש ספק אם ב' כתי עדים המכחישים זו את זו שהם קרובים א' לשני אם יש בזה הכחשה או לא (רע"א * מהריב"ל), וי"א דעד אחד המוכחש מפי עד אחד שיכול להצטרף עמו, שתולין שלא דייק כל כך בעדותו, שזה רק עד אחת, מה שאין כן במוכחש מפי שנים אין תולין בשום דבר להכשירו. וכן בשנים שבאו להעיד אין תולין בשום אחד מהן שאמר כן ללא דיוק, כיון שבאו להעיד ולהצטרף שיהיו שני עדים, משום הכי שני עדים המכחישין זה את זה בחקירות נפסלו, כיון שנצטרפו בראיה והגדה להיות שני עדים ודאי מידק דייקי מעיקרא, ולא חיישינן כלל שאמרנו ללא דיוק, משום הכי אפילו אחד מוכחש מפי אחד פסולין לצירוף (נתה"מ).

(ב) אין כאן עדות - ואף על גב דאית בהו חד דכשר, אין צריך לישבע נגדו שבועה דאורייתא, ומ"מ צריך הנתבע לישבע לו היסט על תביעתו כאילו תבעו בעל פה (סמ"ע), והו"ה בחנוני ופועלים אחר שנשבעו א"י להעיד יחד דהא אחד מהם נשבע לשקר (רע"א), וי"א שכן מצטרפים (רע"א * מוצל מאש), ואם אח"כ מעידים ב' כתות יחד על איזה דבר לדברי הסמ"ע הוא פסול כמו נמצא אחד מה העדים קרוב או פסול שנפסל כל העדות. אבל י"א דלא הוי כנמצא אחד מהן קו"פ כיון דאין הפסול מבורר וידוע (רע"א), ואם אינם מכחישים זה את זה אלא בקצת העדות ובקצת אינם מכחישים נתקיים אותו מקצת, והיינו כגון שכת אחת אומרת אבהתיה ואכילתיה, וכת אחת מכחשה באכילתיה (עי' לקמן סי' קמו סכ"ג) לא מיבעיא כשלא ראו ביחד דודאי כשר, כמו שכתב הש"ך בסימן ל"ו סק"ו?, אלא אפילו ראו ביחד וכיונו להעיד, מכל מקום בשעה שהעידו עדות אבהתיה מקודם כשרים היו, דעדיין לא העידו שקר והעדים נחשבים לכשרים, ואף על גב דעדותן

:Commented [O171]

כון?
אמרתי כן שהתוס'
תלה את זה במח'
שבועות מז ע"ב אם
בהדי עדים שקרנים
למה לי או לא, אבל
המשאת משה למד
הש"ך שהתוס' סובר
כמו הר"ן ועוד
הרע"א הביא משאת
משה שהרמב"ן
וריטב"א לא סוברים
כמו הר"ן ולא הבנתי
איך להביאו

:Commented [O172]

לעדות זו???

:Commented [O173]

כון?

במאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

- של אלו שהעידו אחר כך תוך כדי דיבור שקר פסלה גם כן לענין אבהתיה מחמת שפסלה עדותן למפרע מה שהעידו תוך כדי דיבור, מכל מקום אין עליהם שם פסולין למפרע בעדות האבהתיה לענין שתתבטל עדות הכשרים מטעם שנצטרפו לפסולין, דהא אז עדיין לא העידו שקר (נתה"מ).
- (ג) באה כת זו בפני עצמה ומעידה - פירוש, לאחר שכבר הכחישו זו את זו וכת אחת מהן היא ודאי פסולה, ואין אנו יודעין איזו מהן ודאי היא פסולה, אפ"ה אם כל אחת באה בפני עצמה ומעידה בעדות אחרת מקבלין כל אחת מהן, והיינו טעמא דמעמידין כל אחת בחזקת כשרות. מיהו בזה יש חילוקי דינים כמ"ש המחבר בסעיף שאחר זה (סמ"ע).
- (ד) מקבלין כ"א מהן - ואם כשהכחישו הכת הב' להראשונה הי' אחר שמתה הראשונה או שהי' הכת הא' במדינת היס. יש לדון דהעדוה האחרת של כת הראשונה שלאחר עדותן הראשונה שהוכחש בטילה [היינו יש צד שאין להם חזקת כשרות] ול"א בזה דאוקי אחזק' דשמא אלו הוי קמן הוי מודו להו (רע"א).
- (ב) ⁵⁴⁷מלוה שיש לו על לווה אחד שני שטרות, א' במנה וא' בר', וכפר הלווה בשני השטרות, וכת אחת מאלו חתומה בשטר זה, וכת שניה חתומה בשטר זה, אם הוציאן כאחד לא ישלם אלא מנה(ה) וישבע על השאר בנקיטת חפץ(ו), ומוציאין שטר של ר' מידו וקורעים אותו. ⁵⁴⁸ואם הוציא שטר אחד בלבד, גובה אותו, ואם אחר כך הוציא השטר השני(ז) גובה אותו ג"כ. ⁵⁴⁹ויש אומרים לטוב לו שיקרוף הקטונות, שלא יצדיעוהו הלוה(ט) ויש לו שני שטרות שאלו העדים חתומים עליו. ⁵⁵⁰שני מלוים שהוציאו כל אחד שטר על לווה שאלו הכתות חתומים בו, כל כת בשטר אחד, והלוה כופר בשניהם, זה נשבע ונוטל וזה נשבע ונוטל(יא), ואפילו כתוב נאמנות בשטרות(יב), צריכין לישבע.
- (ה) לא ישלם אלא מנה - דכיון שהבית דין אינן יודעין איזהו פסול, יד בעל השטר על התחתונה ואמרינן הגדול של מאתים הוא הפסול, לכך מוציאין אותו מידו ושורפין אותו שלא יצא מכשול מתחת ידם לתבוע אותו בו בב"ד אחר. אבל כשמוציא השני אחר שגבה הראשון, חוזר וגובה השני אפילו באותו בית דין כיון דאינם לפנינו בפעם אחת. וגם זהו בכלל כל אחת באה בפני עצמה ומעידה, ועי' דברי לקמן סק"ח (סמ"ע).
- (ו) וישבע על השאר בנקיטת חפץ - טעמייהו משום דהו"ל כמודה במקצת, דהיינו המנה שמשלם על פי השטר האחד, דלא תהא גדולה הודאת פיו מהעדאת עדים. ואף על גב דאין כפירה והודאה בשטר מביאה לידי שבועה דאורייתא, וכמ"ש לקמן סי' פח סכ"ח, הני מילי אשטר שהוא ודאי כשר, משא"כ זה שאינו כשר ודאי, והו"ל כתביעה והודאה דעל פה, וי"א דאינו נשבע אלא היסת (סמ"ע), י"א דגובה ממנה ממה נפשך אפילו ממשעבדי, ורק מחייבים שבועה כאשר אין לו קרקע, שלכן אין בשטר זה שעבוד קרקעות (ש"ך, קצה"ח), אם באו העדים והכחישו המלוה לאחר שנשבע, לא נפסל לשבועה, ונשאר לו חזקת כשרות. אבל אם בא כת אחת בפני עצמה להעיד על אחד שהוא פסול להוציאו מחזקת כשרות, נאמנים, כיון שקודם שמעידין על נידון זה מחזקינן אותן הבית דין בכשרים, נאמנים אחר כך על כל עדות שיעידו אחר כך (נתה"מ).
- (ז) ואם אחר כך הוציא השטר השני - אם הוציאם בזה אחר זה ופסקו הבית דין על כל אחד שהוא כשר, ואחר כך בא לבית דין שהבית דין יגבו לו סך שני השטרות, צ"ע אם מגבין לו הבית דין שני השטרות, אם בעינן שגם הגובינא מהשטר הראשון תהיה קודם להשני, או דלא בעינן רק שיהיה הפסק דין של הראשון קודם לשני, וכן בסעיף ג' יש לספק כן (נתה"מ).
- (ח) וי"א דטוב לו שישרוף הקטן כו' - צ"ע למה כתב רמ"א ויש אומרים בלשון פלוגתא אדבר שהוא עצה טובה להתובע, ואפשר לומר דהכל מודים בעצה טובה כזו. ונראה דמה שכתב וי"א כו', הו"ל כאילו כתב וי"א שיכול הלוה להשביעו אם יש לו ב' שטרות, ולכן מש"כ במחבר "ואם אח"כ הוציא השטר השני גובה אותו ג"כ", מדסתם דבריו משמע דס"ל הכי אפילו כשהוציאן בב"ד אחד, ואף על פי שהבית דין יודעין שכבר גבה בהראשון תחילה, דהו"ל בכלל כל אחת באה בפני עצמה ומעידה וכמ"ש לעיל סק"ה). ולפ"ז מסתבר לומר, כשבא מתחילה לגבות בהראשון לבד, דאינו יכול הנתבע אפילו להשביעו אם אין בידו שטר אחר מאלו, והוא גם כן בכלל זה באה בפני עצמה ומעידה כו', ועל זה כתב רמ"א דיש חולקין ואומרים דיכול הלוה להשביעו כו', ומשום הכי טוב לו שישרוף תחילה הקטן (סמ"ע).
- (ט) שלא ישביעוהו הלוה - פירוש, שבועת היסת. ונראה דדוקא הלוה קאמר, אבל כשאין הלוה נותן לב להשביעו אין הבית דין משיביעין אותו גם לסברת היש אומרים הללו. והני מילי כשבא לגבות

Commented [O174]:
כון שזה ב' צדדים
בתוס'

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

בהראשון, אבל כשבא לגבות בהשני באותו ב"ד מאותו הלוח, כבר כתבתי לעיל סק"ח) דלבעל סברא זו אין הבית דין מגבין אותו מאחר שהן יודעין שכבר גבה ממנו בראשון (סמ"ע).

(י) שלא ישביעוהו כו' - אבל כששרפו אין שייך לומר שישביעוהו אם שרף שטר אחד, דהא אף אם מודה שהיה לו שטר אחר ושרפו יכול לגבות השני שמוציא עכשיו, מאחר שלא יוכל לבוא לידי גביית ב' השטרות, והוי כאילו לא היה רק אחד והוא כשר (סמ"ע).

(יא) זה נשבע ונוטל וזה כו' - פירוש, כל אחד נשבע שבועה בנקיטת חפץ שחייב לו ונוטל, ואף על פי שהאחד מוציא ממנו בשטר פסול, מ"מ דינייהו של אלו הב' מלוים כדין חנוני ופועלים שיתבאר לקמן (סי' צא ס"א) דשניהן נשבעין ונוטלין, אף על פי שגם שם האחד ודאי משקר (סמ"ע), לא מבעי בבאו לגבות כא' אלא אפי' דבאו לגבות בזה אחר זה צריכים שבועה (רע"א).

(יב) ואפילו כתוב נאמנות בשטרות - דכיון דכת אחת מהן פסולה, שטר שחתומין עליו שיש בו נאמנות ג"כ פסול, אלא שקי"ל שבב' מלוין כל אחד יכול להוציא בשטרו, מ"מ אין הולכין אחר הנאמנות (סמ"ע).

(ג) ⁵⁵¹מלוה אחד שהוציאם על שני לווים, אם הוציאם כאחד ישבע כל אחד היסת ויפטר(יג). ואי מודה חד מנייהו, יגבה ממנו מבני חרי(יד). ואם הוציא שטר א', גובה בו, ואחר כך מוציא השטר השני וגובה בו(טו).

(יג) ישבע כל אחד היסת ויפטר - כיון דהבית דין רואין ביד מלוה אחד ביחד אלו שני השטרות שחד מינייהו פסול, וכל אחד טוען ברי שאינו חייב, ושטר שהוציאו עליו הוא פסול (סמ"ע),

(יד) יגבה ממנו מבני חרי - פירוש, ולא ממשעבדי. והיינו טעמא, כיון דאין תורת שטר עליו, שהרי אם כפר לא היה יכול לגבות ממנו, אין נאמן בהודאתו לחוב לאחרים דחיישינן לקנוניא כמ"ש לקמן בסי' עא סכ"א (סמ"ע).

(טו) ואח"כ מוציא השטר השני וגובה בו - נראה דאפילו להי"א הובא ברמ"א ס"ב, מודה בהא דאפילו בבית דין אחד יכול לגבות שניהן בזה אחר זה כיון שהן שני לווין, משא"כ לעיל דמיירי בלוה אחד. ומשום הכי נמי כתב לשון ואח"כ מוציא השטר, דמשמע דהדין נותן דיעשה כן לכתחילה (סמ"ע).

(ד) ⁵⁵²מי שהביא עדים והוכחשו מתוך עדותן, ואחר כך הביא עדים אחרים על אותה תביעה, והוכחשו, וכן עד מאה כת, ואחר כך הביא עדים אחרים ונמצאת עדותן מכוונת, דנים על פיהם(טז). ⁵⁵³אבל שטר שבאו שנים ואמרו: ממנו שאל לזייף שטר זה, אף על פי שנתקיים השטר בחותמו, אין גובים בו לעולם, אלא אם כן באו עדי השטר והעידו(יז) הם בעצמם על כתב ידם.

(טז) דנין על פיהם - דאף אם תאמר דזה התובע הוחזק לחזור אחר עדים שקרנים, כל ישראל מי הוחזקו להעיד שקר, לכן דנים על פי אחרונים דלא חזינן בהו טעותא (סמ"ע).

(יז) אלא א"כ באו עדי השטר והעידו - הלכה זו מובא לקמן סי' סג ס"א, ועיי"ש שהרמ"א חולק, ולא גילה דעתו כאן, שסמך על דבריו שם (סמ"ע), שיטת המחבר היא שכשהעדים עצמם מכירים חתימת ידם לא חיישינן שהם טועים, מיהו בעינן שזוכרין הלואה, דאל"כ לא עדיף שטר זה מכל שטר דעלמא, ובסתם אמרינן שזוכרין ההלואה. והרמ"א שם חולק ויתבאר דעתו לקמן סימן ס"ג סק"ג. ועיין מ"ש עוד בזה לקמן סימן ס"ג סק"ד? (ש"ך).

סימן לב - המודה בפני עדים, שיאמרו דברים כהויתן, ואם אמר: משטה אני בך, ובו ב' סעיפים. (א) ⁵⁵⁴אם אמר ראובן בפני עדים שהוא חייב לשמעון מנה, לא יעידו בב"ד סתם שהודה בפניהם שהוא חייב לשמעון מנה(א), אלא יאמרו דברים כהויתן לפי שאיפשר לו להפטר בטענת משטה הייתי בו, או בטענת שלא להשביע את עצמי נתכוונתי, על דרך שיתבאר בסימן פ"א(ב), וב"ד יבחינו הדברים אם הם בענין שיועילו טענות אלו או לאו.

(כ) לא יעידו בבית דין סתם שהודה בפניהם שהוא חייב לו כו' - עי' לקמן סי' פא ס"ח שהמחבר פסק שאם הודה בפני עדים בהודאה גמורה אין צריך שיאמר להם "אתם עדיי", ולכן כתב כאן לא יעידו סתם איך שהודה בפניהן, דמשמעותו שהודה לפנייהן בהודאה גמורה, אלא יאמרו דברים כהויתן, דהיינו איך שאמר לפנייהן שחייב לו מנה, ובית דין יבחינו הדברים אם היתה הודאה גמורה או שאר ענינים שיתחייב על ידם או לא (סמ"ע).

(כ) על הדרך שיתבאר בסימן פ"א - עיין שם שהארכתי שם (סק"ג &?) (ש"ך).

:Commented [YL175]
א הבאתי את הפ"ת
מה שהביא בשם
החת"ס לא כאן ולא
סי' רכו

:Commented [O176]
י' ט"ז לקמן סי'
רס"ד ס"ד
(רע"א)????

במאיר ה'משפט זולק א'

(ב) ⁵⁵⁵השוכר עידי שקר(ג) להוציא מנה מראובן לשמעון, פטור מדיני אדם(ד) וחייב בדיני שמים. הגה: ⁵⁵⁶ודוקא שלא היה חייב לו, אבל אם היה חייב לו רק שאלו העדים הם שקרים, פטור מדיני שמים(ה) אבל עובר על מדבר שקר תרחק (שמות כג ז). ⁵⁵⁷וכן אם לא שכתו, אלא פיתה אותן בדברים שיעידו שקר. וכל זה נזכר עדות שקר לחבריה, והוא אינו מודה(ז). אבל אם שכתו עדות שקר לעצמו, והוא לא ממון שלא כדיוט(ט). או שהבעל דין מודה(י), חייב להחזיר להוליא הגזילה מתחת ידו. ואם הוא אמר שהוא כזין, והעדים מודים שהעידו שקר, ⁵⁵⁸העדים חייבים לשלם(יא), כדלעיל סימן כ"ט סעיף ב' וכלקמן סימן ל"ח.

(א) השוכר עדי שקר - אחד שתבע לחבירו שיחזיר לו עשרה זהובים שנתן לו שכר להעיד עדות שקר ואח"כ לא העיד לו, והלה כופר בכל, אי יכול להשביע על זה. יש אומרים דאפילו הלה מודה אינו מחויב להחזיר, משום קנס ששכר עדי שקר, ועיקר דכל דליכא מיגדר מילתא אין בדינו לקנסו כלל אף שעשה עבירה, כי אין לנו לדמות קנסות חכמים זו לזו, רק היכא דמצינו דקנסו חכמים בפירוש, ולכן בנידון דידן מחויב העד להחזיר המעות, ואם כופר בכל צריך לישבע היסת. וי"א שיש לקנסו וליתן המעות לעניים דהפקר ב"ד הפקר, וכעין זה כתב הש"ך (יו"ד סי' קסא סי"א ד"ה אפילו הקרן), ועיקר דגם דברי הש"ך מדובר במגדר מילתא ולא בכל מקרה. אבל אם היה בעיר דין קבוע ונראה לו לענוש על זה עושה, ובתנאי שתהיה השעה צריכה לכך, כגון שהשוכר קדמה לו עשיית דבר זה פעמיים, או שהיו במדינה שעושים כפועל הזה, שיש לחוש שאם יתורשו מלענושם שירבו לעשות כן, אבל אם חסר אחד משני תנאים אלו אין בית דין יכולים לחייב לעושה לזה שום דבר, כ"ש מי שאינו ב"ד, והציבור אינם בזה כדיין קבוע, וע"י לעיל סי' ב סק"ג (פ"ח).

(ג) פטור מדיני אדם - מיירי ששכרן לחבריה, ומשום הכי אף אם השוכר מודה בזה, פטור השוכר מדיני אדם הואיל ואין הגזילה בידו, אף דקי"ל (סימן שפו ס"א) כמאן דדאין דינא דגרמי, מ"מ הואיל שהוא לא העיד אלא ששכר עדים, יכול לומר דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעין. ועוד, העדים הן עיקר הגרמא ולא השוכר. ומיירי דהעדים ואותו שהוציא הממון אינם מודים שהעידו שקר, וה"ה אם אין להם במה לשלם, או שהלכו למדינת הים (סמ"ע), ואינו יוצא ידי שמים עד שישלם לו הזיקו (ש"ך), ודוקא שוכר אבל אמר פטור מדיני שמים דסבור שלא ישמעו לו אעפ"י שעשו מעשה והעידו ע"י פתוייו והוציאו ממון כיון שלא יחוייב שישמעו לו פטור אף מד"ש (ש"ך בשם האלשיך).

(ה) פטור מד"ש - וכן אם שכר לעצמו, ואם הודה שהעדים העידו שקר רק שאומר דמ"מ אמת שחייב לו כך וכך, עכ"ז חייב לשלם מדיני שמים, ולא מדיני אדם (רע"א * פנ"י, רע"א * ש"ך), וי"א שחייב להחזיר מדיני אדם (רע"א * יש"ש).

(ו) וכן אם לא שכרן - לעולם חייב בדיני שמים היכא דגורם היזק לחבירו אפילו לא שכרן. והא דקתני השולח את הבערה ביד הפקח פקח חייב, ולא קתני דהשולח חייב בדיני שמים, היינו כיון דפקח משלם תו לא שייך חיובא דדיני שמים על המשלח, והשולח פטור לגמרי ואפילו מדיני שמים כיון שכבר נשתלם הניזק מן הפקח, משא"כ בשוכר עדי שקר שפטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים דלא אשתלים ניזק מניזקיה, והא דקתני השוכר, אורחא דמילתא נקט, דאם אינו שוכר מסתמא אינן שומעין לו שלא נמצא שחוטאים אם אין להם הנאה, ועיין לקמן (סי' תיח סי"ח ד"ה שאינו חושש) [שהכל של שליח לדבר עבירה תלוי אם השליח מדעתו או עושה בעל כרחו] (ש"ך). השוכר עדים חייב לשלם בדיני שמים, אבל עונש בדיני שמים ודאי אית ליה אפילו אם אינו שוכרן ומשום דאף דאין שליח לדבר עבירה ענוש הוא בדיני שמים, וכמה מיני גרמא איכא שנפטור מתשלומין אפילו בדיני שמים ואילו עונש ודאי אית ליה אפילו בגורם דגורם והוא פשוט (קצה"ח), וי"א דהשוכר עדי שקר דנקיט, לא איירי שעושהו שליח להדיא לומר "לך והעיד", רק אמר להם "אם תרצו להעיד תקבלו כך וכך שכר", אם כן אין זה בגדר השליחות דלא אמר להו "לכו והעידו", רק אם תעידו הא לכם שכר, ולכך בעינן דוקא שוכר ולא אומר (פ"ת * תומים).

(ז) והוא אינו מודה - פירוש, זה ששכרן לו אינו מודה, אבל השוכר עצמו מודה (סמ"ע).

(ח) אבל אם שכר כו' - נגד תרתי שהתחיל בהן סיים בהיפוכן וכתב, אבל אם אינו שכר לחבירו אלא לעצמו, ונגד מה שכתב "והוא אינו מודה", כתב "או שהבעל דין מודה" (סמ"ע).

(ט) ומ"ש והוציא ממון שלא כדין - פירוש, והוא מודה בזה, ולא הוצרך לכתבו משום דקאי אדברי המחבר דאיירי כשהשוכר מודה (סמ"ע).

(י) ומ"ש או שהבעל דין מודה - פירוש, או ששכרן לחבריה, ואותו החבר מודה ששלא כדין הוציא הממון (סמ"ע).

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(א⁵⁶¹) העדים חייבים לשלם - פירוש, אבל לא זה שהוציא הממון על ידן, כיון שהוא אינו מודה, ואין העדים נאמנים עליו דכיון שהגידו מתחילה שוב אינם יכולים לחזור ולהגיד בענין אחר, אבל לגבי עצמן נאמנים לחייב נפשם, ועי' לקמן (סי' מו סל"ז ובסי' כט ס"ב) (סמ"ע), היכא שיש תביעה לאחד עם ג', וא' נעשה ב"ד וב' נעשו עדים, אם מודים אחר כך צריכין להחזיר המעות אף שאומרים שבדין לקחו ממנו שהוא חייב להם (ש"ך), וי"א דאין להוציא ממון מהאי טעמא, דהוי מגו במקום עדים כיון דהודאת בעל דין כמאה עדים, אבל היכא שכבר הוציאו נראה דאין להוציא מיד המוחזקין (קצה"ח).

Commented [O177]

כדלקמן סימן ל"ח -
עיין מ"ש מזה בדרכי
משה שם וגם
בפרישה בסעיף ה'
(סמ"ע).

What did he want from
there

סימן לג - פסולי עדות מחמת קורבה, ואשה ועבד, ובו י"ח סעיפים.

(א) ⁵⁵⁹כל הפסולים לדון פסולים להעיד, חוץ ⁵⁶⁰מאוהב ושונא שכשרים להעיד (א)(ב), אף על פי שפסולין לדון.

(א) חוץ מאוהב ושונא שכשרים להעיד כו' - הטעם, דבעדות, המעשה כאשר היה לפניו הוא מעיד, ולא חשדינן ליה שישנה בכיוון בשביל אהבתו או שנאתו. משא"כ בדין שתולה בסברא, והמחשבה משתנה מחמת אהבתו או שנאתו אפילו בלא כונת רשע, וכמ"ש לעיל (סי' ז ס"ז) (סמ"ע), משרתי הבית כשרים להעיד, דלא יהא משרת הבית גדול מאוהב שהוא כשר, וכן שכירו ולקישו כשרים להעיד, אמנם כל זה תלוי לפי ראות עיני הדיין אם יש להמשרת צד הנאה בעדות זו או לא, ועי' לקמן (סי' לו סכ"א), דברים אלו תלויים בדעת הדיין ועוצם בינתו כו', ויעמיק לראות אם ימצא לזה העד צד הנאה בעדות זו אפילו בדרך רחוקה ונפלאה הרי זה לא יעיד בה כו' (פ"ת) ²⁷².

(ב) ושונא - שונא גמור שהוא כרוף ומבקש להתנקם ממנו, פסול להעיד, ויש חולקים, ועיין מש"כ לקמן (סי' לה סק"ל) (פ"ת).

(ב) ⁵⁶¹אלו הם הפסולים: האחים, זה עם זה, בין מן האם בין מן האב, ⁵⁶²הרי הם ראשון בראשון, ובניהם זה עם זה שני בשני, ובני בניהם זה עם זה שלישי בשלישי. ולעולם שלישי בראשון, כשר, ואצ"ל שלישי בשני(ג). ⁵⁶³אבל שני בשני, ואצ"ל שני בראשון, שניהם פסולים. לפיכך האב עם בן בנו, פסול, מפני שהאב ובנו ראשון בראשון כמו אח ואחיו(ד), ועם בן בנו, שהוא רביעי ממנו, כשר, מפני שהוא שלישי בראשון. וכן הדרך בנקבות. כיצד, שתי אחיות, או אח ואחותו, בין מן האב בין מן האם, הרי הם ראשון בראשון, בניהם, בין זכרים בין נקבות, שני בשני. בני בניהם או בנות בנותיהם, שלישי בשלישי, ⁵⁶⁴ויש אומרים: דשלישי בראשון, פסול(ה). הגה: וכן לאוי להכות. ⁵⁶⁵וי"א דלוינו פסול רק מדרבנן, אף על גב דשאר פסולים מלאורייתא, ונ"מ לענין עידי קדושין(ו), כמו שנתבאר ב"א"ה סימן מ"ב. ⁵⁶⁶וי"א דקרובי האם נמי אינן פסולים אלא מדרבנן(ז).

(ג) ואצ"ל שלישי בשני - אף על גב דאין צריך לומר הוא, מ"מ כתבו, דלא תימא שאני שלישי בראשון דאתפליג ג' דרא ביניהו, משא"כ שלישי בשני דאתקרבא בחד דרא. ובזה מיושב ג"כ האין צריך לומר שני בראשון דכתב המחבר אחר זה, משום דהוא אתפליג דרא יותר משני בשני (סמ"ע).

(ד) לפיכך האב עם בן בנו פסול ועם בן בנו כו' עד מפני שהאב ובנו כו' - נראה לגרוס "לפיכך האב עם בן בנו פסול, מפני שהאב ובנו ראשון בראשון, כמו אח ואחיו. ועם בן בנו כו'", ולכן מש"כ "לפיכך" פי' כיון דפסלינן קורבה ראשון בשני לפיכך גם אב ובן בנו פסולים, מפני שיש בהן ג"כ קורבת שני בראשון (סמ"ע).

(ה) וי"א דשלישי בראשון פסול - גם באבי אבי אשתו או אבי אמה פליגי, ועיין מה שכתבתי מזה עוד בסמוך סק"י(ז), וסק"י(ח) (סמ"ע).

(ו) ונ"מ לענין עדי קדושין - פירוש, אם קידש בפניהם אשה ואחר כך קיבלה קדושין מאחר, דצריכה גט מראשון ומהשני (סמ"ע).

(ז) ויש אומרים דקרובי האם נמי אינם פסולים רק מדרבנן - כצ"ל (סמ"ע), וי"ח דלכו"ע קרובי האם הם מן התורה (ש"ך, ורע"א), וי"א דבעל של קרובים לכו"ע הוי מדרבנן (פ"ת * נוב"י).

(ג) ⁵⁶⁷כל אשה שאתה פסול לה(ח), אתה פסול לבעלה, שהבעל כאשתו ²⁷³. וכל בעל שאתה פסול לו, כך אתה פסול לאשתו, שהאשה כבעלה. ⁵⁶⁸ולדעת הפוסלים שלישי בראשון(ט), מכשירים

²⁷² עי' לעיל הערה 53.

²⁷³ עי' לעיל סק"ז(ז).

באיר המישפט זולק א

באשתו, מפני שהוא מופלג. (ומ"מ אם דנין) על ממון שיך לבעלה הגאה ממנו, פסול להעיד לה, דמה שקנתה אשה קנה בעלה²⁷⁴.

(ח) כל אשה שאתה פסול לה כו' - כללות הללו קאי אמה שכתב לפני זה, דלא כתב שם אלא קורבה ראשון בראשון, או ראשון בשני, או שני בשני, והם פסולים לכו"ע, ולא איירי עד הנה בפסול חיתון הבא מחמת אשתו. ומשום הכי כתב "כל אשה שאתה פסול לה מחמת אחד מהקורבה הנ"ל, אתה פסול גם לבעלה", דהו"ל חד בעל כאשתו ופסלינן לה אפילו שני בשני, וכן איפכא, ואם אתה פסול לבעל בכל הני קורבה הנ"ל אתה פסול גם כן לאשתו, דלא היה גם כן בזה אלא חד אשה כבעלה, בקורבה הנ"ל, והוא פסול לכו"ע. משא"כ בפסול חיתון דאתה פסול לבן אחי אבי אשתך וכשר לאשתו, דהו"ל שני בשני ותרי בעל כאשתו (סמ"ע).

(ט) ולדעת הפוסלים שלישי בראשון כו' - כלומר, דוקא בקורבה הנ"ל דאין בקורבה הפסק של דור, דוקא בזה אומרים בעל כאשתו, אבל במקום שיש הפסק דור, לא (סמ"ע).

(י) ומ"מ אם דנין כו' - ור"ל דמה שכתב המחבר מכשירים באשתו, היינו ביש לה נכסים שאין לבעלה רשות בהן (סמ"ע).

(ד) כל שתי נשים שהן זו עם זו שני בשני, בעליהן מעידים זה לזה, דתרי בעל כאשתו דשני בשני לא אמרינן. (ומיאו לכתחלה לא יחתמו עצמן על שטר ביחודי). אבל אם היו ראשון בראשון, כגון שלקח זה אשה וזה בתה, וכן בעלי אחיות, פסולים זה לזה, דאמרינן בהו תרי בעל כאשתו. ⁵⁷² ואף בראשון בשני, אמרינן [בהו] תרי בעל כאשתו, שכשם שהוא פסול להעיד לבן אחות אשתו, כך הוא פסול להעיד (יב) לבעל בת אחות אשתו. אבל מעיד לבן בעל אחות אשתו שיש לו מאשה אחרת. ⁵⁷³ ויש אומרים דבראשון בשני לא אמרינן תרי בעל כאשתו (וכן נ"ל להורות).

(יא) לא יחתמו עצמן כו' - משום דחיישינן לבית דין טועים שיסברו שפסולין הן, ויבואו לפסול השטר חנם, ומשום הכי נקט בית דין טועין (סמ"ע). ה"ה להיות דיינים ביחד או לאחד מבעלי דינין, אסור לכתחילה שני בשני תרי בעל כאשתו גבי חליצה, וא"כ ה"ה דעד שהוא שני בשני תרי בעל כאשתו עם הבעל דבר, לא יחתום לכתחילה על השטר (ש"ך).

(יב) כך הוא פסול להעיד - עי' לעיל סי' ל סק"כ (ש"ך), וי"א שגיסים שחתמו על גט הגט כשרה בדעיבד (רע"א * מהר"ם אלשקר) ²⁷⁵.

(ה) כל איש שאין אתה מעיד לו מפני שהוא בעל קרובתך, הרי אתה מעיד לשאר קרוביו (יג), כגון בנו ואחיו. וכן כל אשה שאין אתה מעיד לה מפני שהיא אשת קרובך, הרי אתה מעיד לשאר קרוביה.

(יג) אתה מעיד לשאר קרוביו - כצ"ל, ר"ל, קרוב שיש לו מאשה אחרת (סמ"ע).

(ו) אבי חתן ואבי בלה (יד) מעידים זה לזה. הגה: ⁵⁷⁶ וי"א אף על גב דלעדות כשמים, אסורין לדון, דה"ל כלאהב וסונא. ואפילו הוא דיין קבוע, יכול לומר: אינו מקובל לי, ⁵⁷⁷ וי"ל דזדיעבד דינו דין (טו).

(יד) אבי חתן ואבי הכלה - פי' אחר נישואין שלהם (ט"ז ורע"א).

(טו) ונ"ל דבדעיבד דינו דין - היינו משום דאינו אוהב ממש, וזה אפילו לדעת הי"א. ועיין לעיל (סי' ז ס"ז) מדין אוהב וסונא. ויש מפרשים מה שכתב דאסורין לדון, היינו דוקא לדון זה את זה, אבל הן רשאים להצטרף יחד עם שלישי לדון אחרים אפילו הם אוהבים גמורים, ודוקא בשני דיינים ששונאים זה את זה קאמרי (סי' ז ס"ח) דאסורין לדון יחד לאחר, ולא בשני אוהבים, דמשום אהבה שביניהן אדרבה יודה אחד לחבירו על האמת, ויהיו נשמעין זה לזה (סמ"ע, ש"ך), ועי' מהר"ם הוב"ד לעיל סי' ז סק"כ (כו) (ש"ך), וי"א דעיקר דפסולים לדון ואף אם הוא מורשה מבתו אם יש לו תועלת מהרווחת בתו (רע"א).

(ז) אחי האח, מן האם, מעידים זה לזה (מז), שהרי אין ביניהם קורבה כלל.

(טז) אחי האח מן האם מעידין כו' - כגון ראובן נשא רחל וילדה לו את בנימין, והיה לו בן מאשה אחרת ושמו לוי שהוא אחי בנימין מן האב, ומת ראובן ונישאת רחל לשמעון וילדה לו את ראובן הוא אחי בנימין מן האם, לוי וראובן כשרים זה לזה, אף על פי שבנימין הוא אח לשניהן (סמ"ע).

(ח) האיש עם אשתו בראשון, ולפיכך אינו מעיד לא לבנה (יז), ולא לאשת בנה, ולא לבתה, ולא לבעל בתה, ולא לאביה, ולא לאמה (יח), ולא לבעל אמה, ולא לאשת אביה.

²⁷⁴ עי' לקמן סי' מו סל"ה בענין חתם על שטר, ואחר כך נעשה קרוב.

²⁷⁵ עי' פ"ת סדר הגט (אה"ע אחרי סי' קנד) ס"ב ד"ה שאינם קרובים שאסור לסמוך על מהר"ם אלשקר זו.

מאיר ה'משפט זולק א'

(יז) לפיכך אינו מעיד לא לבנה וכו' - כיון שמחשבי לראשון בראשון לפיכך הוא פסול לבנה, אבל לבן בנה או בן בתה הוא כשר, משום דהוויין עמו שלישי בראשון שהן כשרים, משא"כ אם לא היו נחשבים הבעל עם אשתו לראשון בראשון אלא לגוף אחד לגמרי, אז לא היה בן בנה עמו אלא שני בראשון, כמו שהוא עם אשתו שני בראשון, והיו פסולין יחד כמ"ש לפני זה בסעיף ב' (סמ"ע), ויש בה פסול קורבה, לפיכך אינו מעיד, ואפילו במקום שאינו נהנה מהמוון שתזכה (ט"ז).

(יח) ולא לאביה ולא לאמה - לא פסל אלא לאביה או לאמה, ולא לאבי אביה דהיינו אבי חמיו, או אבי אמה דהיינו אבי חמותו, וזהו כמו שכתבתי בס"ק(יז) שזהו בכלל שלישי בראשון, כיון דהבעל עם אשתו מחשבי לראשון בראשון (סמ"ע), לפי דעת הסמ"ע הוא כשר אפילו לבת אחות אשתו עצמה, דהא בת אחות אשתו היא ראשון בשני עם אשתו, נמצא דהוי ליה עם הבעל ראשון בשלישי, ואין עיקר אלא בעל הוי כאשתו ממש במקום ראשון בשני (ט"ז).

(ט) ה'ארום פסול להעיד לארוסתו, ⁵⁸¹אבל אם העיד לקרוביה(יט) אין פוסלין אותה עדות. ⁵⁸²ידוקא ארוסה, אכל קידוכין בעלמא אינו פוסלים. ומיהו אס רואה להעיד שתזכה בזמון, אפסק דנוגע בדבר(זכ"ט).²⁷⁶

(יט) אבל אם העיד לקרוביה - דייק לשון דיעבד, הא לכתחילה אסור להעיד להן. אבל י"א דמעיד להן אפילו לכתחילה (סמ"ע).

(י) ⁵⁸³זה שפסלה תורה עדות הקרובים, לא מפני שהם בחזקת אוהבים זה את זה, שהרי פסולין להעיד לו בין לזכותו בין לחובתו, ואפילו משה ואהרן אינם כשרים להעיד זה לזה, אלא גזירת הכתוב הוא. @NO MB@

(יא) ⁵⁸⁴הגרים, מעכו"ם אין להם קורבה. אפילו שני אחים תאומים שנתגיירו מעידים זה לזה, דגר שנתגייר בקטן שנולד דמיו(כ).

(כ) דגר שנתגייר קטן שנולד דמי - כשהורתן שלא בקדושה ונתגיירה אמן כשהיתה מעוברת וילדה בקדושה חשיב כישראל גמור לענין עדות, אבל אחיו הגדול שנולד כגוי, ונתגייר, יכולים להעיד א' על השני (סמ"ע וש"ך).

(יב) ⁵⁸⁵כל מי שאין אתה מעיד לו מפני שהוא בעל קרובתך, אם מתה אשתו(כא), אף על פי שהניחה לו בנים, הרי זה נתרחק, וכשר. הגה: ⁵⁸⁶מיהו אס נפסק הדין כשהיה קרוב(כז) לא יוכל לחזור ולתבעו אח"כ בעדות זה שנתחחק, להואיל ונפסק הדין, נפסק.

(כא) אם מתה אשתו - ה"ה נתגרשה (ש"ך).

(כב) נפסק הדין כשהיה קרוב - פירוש, אף שראה העדות מקודם כשהיה רחוק ועתה שנעשה קרוב פסקו לו על תביעתו כמי שאין לו עדים, לא יוכל לחזור ולתבעו אחר שנתרחק, אף שהיה תחילתו וסופו בכשרות, הואיל שכבר נפסק הדין. אבל אם היה קרוב כשראה העדות בלאו הכי פסול כמו שפסק בסעיף שאחר זה (סמ"ע וקצה"ח), י"א דאין טעם לחלק בין נפסק הדין או לא. אלא כשהעד העיד מתחילה בבית דין כשהיה קרוב ולא ידעו מקורבתו, ואח"כ נודע מקורבתו ונפסל ופסקו הדין, לא יוכל אחר כך לתבעו עוד בעד זה אחר שנתרחק, שבודאי יאמר כדבריו הראשונים שלא יהא כשקרון (ש"ך, רע"א), במקום דהגדתן לאו כלום היא ואין עוברין שום איסור בהגדת שקר, לא שייך לומר עביד איניש לאחזוקי דיבוריה, רק בציור שמובא בש"ך דמירי כשלא ידעו בשעה שהעידו שהן קרוב או פסול, ואין להם התנצלות לומר ששיקרו מחמת שאין בעדותן ממש, דהא לא ידעו מזה, שפיר אמרינן עביד איניש לאחזוקי דיבוריה. וגם אפילו ידעו העדים בקורבתן רק שידועין העדים שהבית דין אינן יודעין מקורבתן ויסמכו עליהם, ובשעה שהעידו העידו אדעתא דהכי שבית דין יסמכו עליהם, משום הכי אמרינן דעבידי לאחזוקי דיבוריהו, דאי יודו ששיקרו יהיו נחשדין בעיני הבריות כמעדיין עדות שקר שהרי אדעתא דעדות העידו (נתה"מ), וי"א שבכמה מקרים לא חוששים לזה שאם א' העיד באופן שלא מועיל, אם אח"כ מעיד באופן המועיל, שחוששים לשקר (רע"א * מהרי"ט). אפילו אם העיד באופן שלא מועיל יכול לחזור ולהעיד היינו בדיני ממונות, אבל בפסולים ואיסורים, בזה אין לסמוך עליהם (רע"א * עבודת הגרשוני), ועי' לעיל סי' ז סק"ל(ג) (רע"א), גם להש"ך דהטעם משום דעביד לאחזוקי דיבורו, מ"מ מודה דבעינן נפסק הדין ג"כ, אלא שבנפסק לחוד כשלא העיד עדיין, בזה חולק על הרמ"א, אבל כשהעיד ולא נפסק הדין, ג"כ כשר אח"כ להעיד (רע"א * נוב"י, פ"ת), וי"א שכל שאין לו צד הנאת ממון, אינו

²⁷⁶ כתובה שחתמוה קרובים לאב ורחוקים לבת, פסולים מטעם שאם תמות הבת בלי זרע חוזר האב על המקצת מחמת תקנת טוליטולה או המנהג או התנאי, ועוד צ"ע (כנה"ג הגה"ט אות כז).

Commented [O179]
שם הוא מביא על אשה שהעידה בפני ב"ד שלא בפני בעלה שבעלי גרשוני וכן בנוטל שכר להעיד שהחזיר השכר שנאמן להעיד ועוד בעדים שהעידו שלא בפני בית דין

Commented [O180]
שם הוא מדבר בענין המעיד שלא בפני בעל הדין, ואחר כך בפני הבעל דין

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

נוגע (פ"ת * ברית אברהם), וי"א שאין חשש של אדם מחזיק בשקריו, ולכן אפילו קרוב שנתרחק והעיד בתור קרוב, יכול להעיד כשנתרחק (פ"ת * שעה"מ), קרוב ונתרחק עביד הוא לאחזוקי שיקרא דגם אם יתן לב אח"כ לזכור באמת איך הי' מ"מ יבוש לחזור בו שלא יאמרו שבפעם ראשון שהי' קרוב העיד שקר במזיד לתועלת קרוביו נמצא ה"ל כעדותו של עכשיו כנוגע בדבר כי יש לו תועלת במה שמעמיד דבריו הראשונים משא"כ במעיד שלא בפני בע"ד שלא הי' תועלת בעדותו לא נתן על לבו לזכור האמת כאשר הי' ועתה אומר האמת בפניו מה חשד איכא הכא ולמה יבוש לחזור בו ולומר עתה נתתי אל לבי ונזכרתי (פ"ת * חת"ס).

587 (יג) היה יודע לו בעדות(כג) עד שלא נעשה התנו, ונעשה התנו, פסול לו. וכן אם ידע העדות כשהיה התנו(כד), ומתה בתו, פסול. אבל אם ידע העדות בשעה שלא היה התנו, ונעשה התנו, ומתה בתו, מאחר שתחלתו וסופו בכשרות, אף על פי שנפסל בנתיים, כשר.

(כג) היה יודע לו בעדות - דבעינן שיהא ראוי להעיד הן בשעת ראיה הן בשעת הגדה, אבל אנפסל בינתיים לא מצינו שקפיד קרא (סמ"ע), מי שגירש את אשתו אינו כשר להעיד לה רק בעדות שראה לה קודם שנשאת לו, אבל בעדות שראה לה אחר שנשאת, לא, משום דבעינן תחילתו וסופו בכשרות, ואפילו להראב"ד וסיעתו, לקמן (סי' לד סכ"ו), ועיי"ש סק"כח? (ש"ך), אם ראה א' שראובן הפקיד לשמעון חפץ כשהיה הרוואה קרובו של שמעון. ואח"כ כשנתרחק ראה שראובן תבעו ואמר לו "חפץ זו שלי הוא" ושמעון כפרו. יכול הוא להעיד ששמעון כופר בפקדון, שהרי כל עדותו היא על הכפירה בפקדון ולא על ההפקדה עצמה ואף דצריך הוא לידיעתו שהלוה לו ושהפקיד אצלו. מ"מ אין זה ענין העדות, ויש לפקפק בזה, וה"ה א' שראה ראובן הלוה לשמעון, כשהרוואה היה קרובו של ראובן, ואחר כך נתרחק, ואחר כך שמעון נשבע שלא לזה, יכול להעיד ששמעון נשבע לשקר, ויש לפקפק בדבר (רע"א), אע"פ שאינו יכול להעיד לצדו, מ"מ יכול לפטור אותו משבועת היסת כעד מסייע, דבדרבנן מהני תחלתו וסופו בכשרות (רע"א).

(כד) כשהי' התנו - אם חתם בשטר עד שלא נעשה התנו ואח"כ נעשה התנו דנין על חתימתו ולא הוי תחילתו בכשרות וסופו בפסול דעדים החתומים על השטר נעשה כמי שנחקרה עידותן בב"ד והוי סופן ג"כ בכשרות (רע"א), אף אם אז היתה בתו גוססת מ"מ כיון דעוד לא שכיבא לא מקרי תחלתן בכשרות (רע"א).

588 (יד) שכ"מ שצוה בפני עדים הקרובים לו ורחוקים מבניו(כה), אין הצואה כלום(כו), כיון שהיו קרובים בשעה שנמסר להם העדות. ויש מי שמכשיר(כז).

(כה) הקרובים לו ורחוקים מבניו - שטר צואה במתנת בריא מהיום ולאחר מיתה ובקנין, שהיו חתומים עליו עדים פסולים, אחד מחמת קורבה ואחד מחמת נגיעה, אך לשון השטר, ואמר לנו הוו עלי עדים כשרים ונאמנים וקנו ממני כו', ובסוף השטר סיים, וכל המערער על שטר זה יהיו דבריו בטלים כו', ואח"כ חתם בחתימת יד עצמו והעדים הפסולים אחריו, אין מקום לקיים השטר. כיון דהעדים הפסולים חתומים אחר חתימת יד בעל השטר המצוה, מאן לימא לן שעל אלו הפסולים נתכוין, אדרבה הרי התחיל מעדים כשרים ונאמנים, והיתה דעתו שיחתמו אחריו עדים כשרים ובאו אלו וחתמו עצמם. ועוד, דאי נמי הוה חתימת עדים קודם לחתימת עצמו, ואז אי הוה קאי בחיים ורוצה לחזור בו היינו אומרים כבר קיבלת עליך עדים פסולים ככשרים, ואולי אפילו בלא קנין, והוה נמי תרתי לריעותא, מ"מ עדים החתומים בשטר כמו שנחקרה בב"ד דמי, וקיי"ל (לעיל סי' כב ס"א) אחר גמר דין או אחר קבלת העדות אין יכול לחזור בו כו'. והרי נכסים נפלו קמי יורשים, ומקבלי מתנת בריא הנ"ל באו להוציא מהיורשים ע"י השטר החתום בפסולי עדות הנ"ל המעידים שכבר קנו מקבלי מתנה מחיי הנותן, והיורשים אינם מאמינים לעדים פסולים, מה יועיל שהנותן קבלם על עצמו ככשרים, אבל על היורשים לא קבלם, ולכן אין להוציא מיורשי דאורייתא על פי שטר זה. ואם חתימות עדים הפסולים מחמת קורבה קדמו לחתימת עצמו, והיה באופן הכתוב בשו"ע כאן שהיו קרובים לו ורחוקים מבניו, לכו"ע כשר שטר זה, כיון דבשעה שנמסרה להם העדות קיבלם עליו ככשרים ואחר שמת לא יכלו היורשים לומר אין אנו מאמינים להם, דהא עתה להם הם כשרים (פ"ת).

(כו) אין הצואה כלום - ע"י מהרי"ט (הוב"ד לקמן בקצה"ח סק"כז), שמתרץ את דברי הפוסלים ועיקר כדברי המכשירים (ש"ך).

(כז) ויש מי שמכשיר - הואיל דבצואה לא היתה תועלת לשכיב מרע כי אם לבניו, והם רחוקים עמו אף בשעה שנמסרה להן העדות (סמ"ע), משום דהשכיב מרע יכול לחזור ואין הנפקותא אלא לבניו, ולפי"ז אם היא מתנת שכיב מרע במקצת דבעי קנין הוי פסול לכולי עלמא, כיון דהעדות

:Commented [YL181]
בדוק אם הראב"ד
להלכה, ואם לאו
למחק כאן.

מאיר הַמְשַׁפֵּט זֹלֶק א'

נוגע בו, דהא אין יכול לחזור בו אחר כך (ט"ז). וי"א דגם במתנה בקנין יכולין להעיד נגד בניו ולא הוי תחלתו בפסול וסופו בכשרות, שלא נאמר תחלתו בפסול אלא במי שהיה קרוב ונתרחק או פסול הגוף אחר שהרי זה מעיד למי שהיה קרובו בשעת ראייה, אבל כאן שעכשיו נסתלק מממון זה אין זה מעיד לקרובו ולא למי שהיה קרובו בשעת ראייה שהרי ממון אחרים הוא ולא שלו, ולאחרים הוא מעיד, כללו של דבר אין אדם מעיד לאותו שהיה פסול לו בשעת ראייה, אבל אם היה פסול לזה בשעת ראייה מעיד באותו עדות לאחרים שהרי תחלתו כשר הוא אצלם, וזה הטעם למי שהיה עד לקרובו ונסתלק אותו קרוב מאותו ממון שהוא כשר, פי' דלא אזלינן אלא בתר גברא, משום דהאי דמסהיד לו מסהיד ולצורך האיש ההוא מעיד, שהרי אינו מעיד לצורך הממון עצמו, אלא כל היכא שלא נסתלק שלו הוא ועל עצמו מעיד, ואם נסתלק ממנו לאחרים הוא מעיד, דלא שייך גבי ממון למימר שיהיה בו פסול עדות שלעולם יש לו לממון בעלים, הלכך כשנסתלק מממון לגבי אדם שהממון שלו כשר הוא לו, וכן לגבי הממון לא שייך בו פסול. וי"א דלא בעינן גבי ממון תחלתו בכשרות הוא משום דגבי נוגע לא שייך תחלתו בפסול כיון דנוגע לעצמו מעולם לא היה עליו שם עד, וא"כ נדון דידן אצל קרובו שפיר הוי תחלתו בפסול. ולשיטה זו [היינו היש מי שמכשיר] פוסל בשכיב מרע שהוא קרוב לעדים ועדים רחוקים לבניו, דאע"ג דס"ל דגבי ממון לא שייך תחלתו בפסול, דלא אמרינן תחלתו בפסול אלא גבי פסול הגוף ולא בפסול ממון, היינו דסבירא ליה דוקא אם היה נוגע ולא היה מעולם עליו שם עד, אבל זה שהיה קרובו היה עליו שם עד פסול והו"ל תחלתו בפסול. וי"א [מהרי"ט] בדעת "יש מי שמכשיר" שמדובר במתנת שכיב מרע במקצת דבעי קנין או במודה על חפץ שהוא של פלוני דהנפקותא למצוה, ואפילו הכי, כשרים לבניו משום דכבר נסתלק המצוה. אבל במקרה שמודה, לא מהני לבניו, כיון דבשעת מעשה כשהיו קרובים לו הוי ההודאה וא"כ יכול לטעון השבעה, ובשכ"מ צריך לומר "אתם עדי", וא"כ כיון דאין עדים, לא שייך אתם עדי. ולכן נראה דמיירי בקנין ולא במודה, אבל שטר חוב שחתם עליו קרוב ונפסל מחמת קרוב או שהגיד בעל פה איך שקרובו נתחייב לזה ממון ונפסל עדותו מחמת קרובה, {חסר מילה} יוציאו אח"כ אותו הממון מבניו או מבני בניו שהם רחוקים לעדים. מיהו לפי מ"ש הרמ"א סעיף י"ב דאם כבר נפסק הדין קם דינא, א"כ הכא נמי כיון דכבר נפסק בהיותו קרוב. אלא נראה בזה דאפילו עדיין לא נפסק הדין ובא הקרוב להעיד אחר מיתת קרובו נגד בניו, איך שאביהם נתחייב לזה מנה, ובחיי האב לא העידו כלל, ג"כ אין הבנים חייבים לשלם אף שהם רחוקים לעדים, ומשום דנכסוהי דבר אינש אינון ערבין וכיון דהלוה פטור נכסוהי נמי פטורין, ולפי"ז הך דינא של "ויש מי שאומר" אינו אלא כשהעידו על חפץ מבורר או קרקע מבוררת, דבזה לא שייך נכסוהי דבר אינש אינון ערבין ומשום הכי הבנים שהם רחוקים מוציאינן מידם על פי עדות זה, אבל בחוב דנכסים אינון אלא ערבין וכיון דהלוה פטור ערב נמי פטור. ומעשה בשטר שלם זכר²⁷⁷ על סך מסויים כנהוג, והעד החתום היה קרוב אל הנותן השטר שלם זכר ורחוק לבניו. ולדעת הט"ז ודאי פסול כיון דהוא חוב על סך מסויים והחוב הותחל מחיים אלא שהברירה ביד היורשים לסלק החוב בחלק ירושה הן רב הן מעט, אבל עכ"פ חוב דאבוהן הוא והותחל החוב בחיי קרוב הוי תחלתו בפסול, אבל לפי דברי שכתבתי כשהוסבה הנחלה לרחוק לעדים הרי הוא כנסתלק הקרוב ויכול להעיד, היינו דוקא בדבר מבורר כגון קרקע או חפץ אבל בחוב לא, וא"כ בשטר שלם זכר שבא ליטול בתורת חוב שנתחייב לו חמיו וכיון דהלוה פטור דאין עליו עדים גם בניו פטורין משום דנכסוהי אינון ערבין (קצה"ח), וי"א דעיקר כט"ז ואם הלוקח מודה שיודע דהשטר אינו מזויף, יכול המלוה לגבות מלוקח, א"כ כשבאים עדים ואומרים דאינו מזויף, הוי כאילו אתי אליהו והוי כאילו מודה. ולגבי השטר שלם זכר, מאחר ומחויב לתבוע היורש תחילה קודם שגובה מהנכסים, אלמא דהנכסים הן ערבות בעד היורשים ולא בעד המת. ודוקא בלוקח השטר חוב, שייך שפיר לומר כיון דהלוה נפטר, דהלוקח אינו קונה רק שעבוד נכסים, ושעבוד הגוף נשאר אצל הלוה, וכיון שהעדים קרובים להמלוה וליכא עדים על שעבוד הגוף, ממילא גם שעבוד נכסים ליכא, אבל במת והורשה דבלאו הכי פקע שעבוד הגוף של הלוה כיון שמת, והיורש הוא הגוף, וכיון דרחוקים הן לו, כשר השטר למאן דמכשיר בצואת שכיב מרע בלא קנין (נתה"מ), וי"א דעיקר דברי הפוסלים (פ"ת * משכנ"י).

:Commented [O182]

²⁷⁷ היינו שהאב לבנים ובנות, נתן שטר חוב לבת שלו, שישלם אחרי מיתתו, ושטר זה כירושה, ולא לזה ממנה, אבל בכח שטר זה, או שהבנים ישלמו הסכום שכתוב בשטר, או שיחלקו איתה בירושה.

מאיר ה'משפט' זולק א'

(טו) ⁵⁸⁹בפיסול ממון לא בעינן(כח) תחלתו וסופו בכשרות, שאם היה נוגע בדבר בשעת ראיית העדות מפני שהיה לו הנאה בדבר, יכול להסתלק בענין שלא יהיה לו הנאה בדבר, ויעיד²⁷⁸.

(כח) בפיסול ממון אין צריך כו' - הטעם, דדוקא בפסול קורבה, דאף דנתרחק ממנו מ"מ זה שיעיד לו הוא זה שנפסל להעיד לו בראשונה, משום הכי נשאר בפסול, משא"כ בפסול התלוי בנגיעת ממון, כיון שנסתלק מאותה הנאה ונכנס אחר תחתיו לאותה הנאה, הרי הוא כאילו לא היתה לו הנאה ממנו מעולם. וגם בפסול ממון לא חל עליו שם פסול מחמת נגיעה מעיקרא, כיון שהיה יכול לסלק נפשו מיד, משא"כ בפסול קורבה (סמ"ע), וי"א דהוי ספיקא דדינא ועיין מש"כ לקמן (סי' לז סק"סד)) [שיכול המוחזק לומר קים לין (ש"ך), בפסול מחמת עבירה, עי' ש"ך לקמן (סי' לד סק"קח)] דלית ביה משום תחילתו וסופו בכשרות, ומסידור דבריו נראה שלא אמרו אלא בפסול עבירה שאינו חמס, ועיין מה שכתבתי שם (פ"ת).

(טז) ⁵⁹⁰עדים הקרובים לערב פסולים ללוה, ל"ש אם הלוה בא ליפטר(כט) בטענת כפירה והם מעידים עליו שלוה(ל), או ⁵⁹¹אם טוען שפרע(לא) והם מעידים עליו שהודה שלא פרע. הגה: ⁵⁹²קרוני נלכא יכולין להעיד על הרוחל(ג). וכן קרוני המוכה יכולין להעיד על המכה לגרשו מזה"כ או שאר עונש דומה לזה, שאין תועלת למוכה בעדותו²⁷⁹.

(כט) לא שנא אם הלוה בא ליפטר כו' - פירוש, לא מיבעיא אם הלוה טוען להד"ם שלויתי, פשיטא דפסולין ללוה, כיון דהן קרובין לערב ויש הנאה לערב בעדותם, די ש לומר משום דידעו העדים שהערב הוא איש טוב ולא יכפור בדבר שנעשה עליו ערב ויודה להמלוה ויהנה הודאתו לחייב נפשו ולא לחייב הלוה, משום הכי באו להעיד, דבעדותן שמעידין שלוה מכניסין הן הלוה במקום הערב שצריך להתפרע תחילה מהלוה. אלא אפילו טען הלוה כן לויתי אבל פרעתי אח"כ, דבטענה זו נפטר גם הערב מהמלוה, נמצא כשעדים הללו מעידים שלא פרע אין הנאה לערב מזה, קמ"ל דאפ"ה פסולין הן גם להלוה מטעם דאי לית ליה ללוה, בחר ערבא אזיל, משום הכי כל מה דמעידין על הלוה כאילו מעידין אותו על הערב (סמ"ע), כגון דאיכא עדים שראובן נעשה ערב בעד שמעון בסך כך וכך כשילוה מלוי אי נמי כגון שנכתב השטר על הלוה ועל הערב אלא דשמעון טוען לא לויתי ממנו כלום אלא כתבתי ללוות ולא לויתי ואין עדים מצויים לקיים השטר ועדים הקרובים לערב מעידין דשמעון לוח ממנו, כיון שפסולין לערב בין לזכות בין לחובה פסולין גם ללוה אלא אפילו היכא דאיכא עדים כשרים שלוה ממנו וראובן נעשה ערב אלא דטוען פרעתי ועדים הקרובים לערב מעידין שהודה לו היום בפניהם שלא פרעו דהוה אמינא פלגינן דיבורא ויהיו נאמנין לגבי לוח שלא פרעו ולא לגבי ערב דמצי טעין ערב הבא ראייה שלא פרעך לוח שהרי הלוה טוען פרעתיך והעדים פסולים לגבי דידיה אלא אפילו לגבי לוח נמי פסולין דלא פלגינן דיבורא הכא (ש"ך * ב"ח), וי"א דהלוה והערב כפרו שניהם בעיקר ההלואה, וקרובי הערב באו להעיד, כיון דאם אין ללוה לשלם הולכים אחרי הערב, הו"ל כאילו נכתב השטר על הלוה והערב, וכיון שפסולים לערב פסולים גם ללוה. וי"א שהלוה והערב היו מודים בהלואה רק שהלוה אמר פרעתיך ובטענה זו נפטר הערב, והביא המלוה אלו העדים שהודה בפניהם שלא פרעו, נמצא הערב מתחייב. והצד הב' סובר שבציוור של הצד הראשון לא היה מעולם שום חיוב לערב וללוה ביחד כל זמן שלא יבואו עדים כשרים ויעידו שלוה זה הלוה ואז יתחייב הערב, וכיון דכאן העדים קרובים להערב הו"ל כאילו אינן כלל, ועיקר כצד הראשון (ט"ז), הוציא שמעון שטר בחתימת ידי ראובן, ובקיום לוי ויהודה מעידים על הקיום ועל גוף הענין, וכתוב בו איך ראובן שלח את שמעון לאדון אחד להשתדל לו איזה כתב הנצרך לו, וכאשר יביא מהאדון אותו כתב יתן לו ראובן מאה זהובים בשכרו, ועוד כתוב בו תנאים ואופנים, ותובע עתה שמעון שכרו הנ"ל, כי הכתב מהאדון כבר מסר לראובן. והשיב ראובן כבר נתפשרתי עמך וסילקתי לך, ומה שלא לקחתי השטר ממך הוא כי בעת

²⁷⁸ עדים שנוגעים בעדותם אם סלקו עצמם מאותה הנאה מעידים, ודוקא שסילקו עצמם קודם שהעידו אבל אם כבר העידו בב"ד אף על פי שנסתלקו אח"כ לא מהני עדותם שאח"כ דחיישינן שמעיד' כן כדי לאחזוקי דבריהם הראשונים (מחנ"א עדות סי' ד), ועי' לעיל סק"ס(כב).

²⁷⁹ בעדים הקרובים ללוה פסולים להעיד לערב לפטור או לחיוב, כיון דאינם נאמנים להעיד שפרע הערב למלוה כדי שלא יחזור הערב על הלוה הקרוב להם, הכי נמי אינם נאמנים להעיד לחייב לערב דבעדותם מחייבין ללוה קרוביהם (כנה"ג הגה"ט אות לח).

ראובן שיש לו שטר על שמעון, ויהודה ולוי ערבים ושמעון טוען פרוע ואין לו עדים זולת יהודה ולוי. אפילו אם שמעון הנותן הסך ההוא ביד יהודה ולוי ונמצאו שאינם נוגעים בעדותן, לא יכולים להעיד לו, שבוזה ההנאה שעשה הלוה עמהם שהחזיר להם הכסף הוו נוגעים בעדות (רדב"ז ח"א סי' קג).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

שחתמתי לא היה כתוב בו רק שני שיטין, ועתה כל הנמצא כתוב בשטר שקר הוא כי האופנים נעשו בדרכים אחרים, ולפי שלא היה שטר גמור לא חששתי לקחתו, ושאלו הבית דין לשמעון מדוע מסרת הכתב של אדון ליד ראובן קודם ששילם שכר, השיב כי לוי ויהודה הנ"ל נתערכו לי עבורו, וגם קודם נסיעתי להאדון לא האמנתי כלל לראובן, רק ע"י ערבות לוי ויהודה נסעתי להאדון, וגם שטר הזה לא היה כלל בידו רק ביד הערבים הנ"ל, ועתה סמוך למשפט לקחתי השטר מידם כדי לתבעו לראובן, והפטר שאומר הוא שקר, הנה שטר זה שמוציא שמעון חספא בעלמא הוא, כיון שמודה שמעון שלוי ויהודה ערבים לו, והרי ערב פסול לעדות, ואפילו קרובי הערב פסולים לעדות בכל עניני טענות הנולדים בין הלוח להמלוה, עיין בסימן ל"ג בסמ"ע ס"ק כ"ד?, ממילא כאן כיון שעדי השטר פסולין להעיד, הרי השטר חספא בעלמא, ויכול ראובן להכחיש כל דברי השטר ההיא בכל מה שירצה, וכל טענות שמעון בזה אינן רק תביעות בעל פה, וישבע ראובן ויפטר. ואפילו אם ירצה שמעון לפטור עתה את לוי ויהודה מהערבות ולא יהיו נוגעים, אפילו הכי לא מהני, חדא, דלפי הנראה מלשון השאלה שלוי ויהודה הם כערב שלוף דוץ, (מבואר בסי' קכט סי"ט וס"כ) דבכה"ג אין להמלוה על הלוח כלום, א"כ מעיקרא אין לשמעון תביעה על ראובן כלל כל זמן שיש ללוי ויהודה נכסים, וא"כ הם עצמם בעלי דינים דראובן, ואין כאן מקום כלל לזה שיפטרנו מהערבות כמובן. ועוד, אפילו לא היו לוי ויהודה רק סתם ערבים, אפ"ה אין מועיל פיטור כמבואר בסימן קכ"א סעיף ט', דאפילו אם פוטר הלוח את השליח משבועה כדי שלא יהא נוגע לעדות, אינו מועיל, משום דאיכא למימר דבשביל ההיא הנאה שפוטר משבועה הוא מעיד לו. ועוד, אפילו היכא דמהני סילוק לנוגע, צריך הוא לחזור ולהעיד בבית דין אחר שנסתלק, כמבואר לעיל סט"ו. וא"כ בנידון דנן עכ"פ שטר זה בטל משום דעשאוהו בעת שהיו נוגעים, וא"כ נעשה תביעה זו בעל פה, ונהי דבמה שמכחיש ראובן את האופנים שביניהם יכולין להעיד בעל פה, מ"מ מה שאמר עוד שכבר נתפטר עמו ופרע לו, מהימן בשבועה, ולא אמרינן שישבע שמעון שהוא בעל השטר נגד טענת פרעון, דהא ליתא כי השטר נתבטל. ועוד אפילו אם לוי ויהודה לא היו נוגעים בעת שחתמו, כגון אם לא נכנסו בערבות לשמעון קודם שנסע להאדון, רק אח"כ כשהביא הכתב מהאדון ולא רצה ליתנו לראובן עד שיתן לו שכרו, אז נעשו לוי ויהודה ערבים, ונעשו אז נוגעים, אפ"ה השטר פסול, דכיון דעכשיו הם נוגעים חיישינן דהשתא כתבוהו והקדימו זמנו בכוונה, אם לא היכא שראו עדים את השטר קודם בואו מהאדון בעוד שלא היו לוי ויהודה ערבים, ועי' מש"כ לקמן (סי' לז סק"א), וסי' מו סל"ה ד"ה שנעשה חתנו) (פ"ת), ואפילו אם הלוח סילק את הערבים בזה שנתן להם סך המעות של ההלוואה, שבזה שמעידים אין להם הנאה, הם פסולים להעיד (פ"ת * רדב"ז), ויש חולקים וסוברים שאם הלוח נתן הכסף ביד הערבים או ביד הבית דין, נאמנים הערבים מאחר ואינם נוגעים בעדות כעת (פ"ת * שעה"מ).

(ל) והם מעדיין עליו [וכו'] שהודה שלא פרעו - או ששטר ביד מלוה, והלוח מביא עדים שפרעו והם קרובים לערב (ש"ך).

(לא) אם טוען שפרע - ועיין מה שכתבתי לקמן (סי' לד סק"צז) (ש"ך).

(לב) יכולין להעיד על הרוצח - כיון דכבר מת מאי נפקא מינה לקרובי נרצח במיתתו של הרוצח, וה"ה למוכה כך. ואפילו הנרצח עצמו כל זמן שהוא חי ואינו טריפה יכול להעיד, ובכה"ג דוקא מותר, משום דאין לו הנאה גם להנרצח בהמיתה או בהגלות. אבל אם נשאר חי, פשיטא דלא מקבלין עדותו לענוש המכה על פיו בשַׁבָּת וריפוי ואינך (סמ"ע), משמע דטריפה אינו כשר להעיד, ואין דבריו נכונים, והרמ"א לומד שזה רק פסול בדיני נפשות, דלא בעינן עדות שאתה יכול להזימה רק בדיני נפשות ולא בדיני ממונות, ולכך טריפה כשר להעיד בדיני ממונות, ועוד לא שייך כלל בממון עדות שאי אתה יכול להזימה, דמ"מ כשיזומו יתחייבו לשלם ממון, וכי מה ענין תשלומי ממון לטריפה. אבל העיקר בממון בעינן עדות שאתה יכול להזימה, אמנם לכתחילה לא בעינן לחקור משום עדות שאתה יכול להזימה, דלכתחילה אין מדקדקין בזה משום שלא תנעול דלת בפני לווי, ואמרינן מסתמא יודעים באיזה יום ובאיזה שעה הוא, ולא בעינן שיעידו בפירוש בענין שתהא ראויה להזמה, ואף אם הדיין רוצה להחמיר לדרוש, אין לו לעשות כן. אבל אם ידעינן בודאי שאין יודעים באיזה יום ובאיזה שעה והו"ל עדות שאי אתה יכול להזימה, לאו עדות הוא (ש"ך), וי"א שבדיני ממונות לא צריכם עדות שאתה יכול להזימה (רע"א).

(יז) העדים שקרובים זה לזה (לג), או שקרובים לדיינים, פסולים (לד).

(לג) שקרובים זה לזה - ואם העדים קרובים זה לזה בקרובה דאישות, וראו עדות ואחר כך נתרחקו, מיקרי תחילתו בפסול. אבל י"א דבעדי ממון, י"ל דלא מיקרי תחילתו בפסול כיון דכל אחד בפני

Commented [YL183]
אשר אני עובר על
זה, לבדוק אם היא
מדאי ארוכה

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

עצמו תחילתו היה ראוי להיות עד אחד, והיתה מועילה עדותו דהיה קם לשבועה, אבל בעדי קדושין וכה"ג דעד אחד לאו כלום הוא רק בהצטרפות שני העדים יחד, וכיון שהיו קרובים אז מיקרי תחילתו בפסול ולית ביה ספיקא כלל (פ"ת).

(לד) או שקרובים לדיינים פסולים - משום דבעינן עדות שאתה יכול להזימה, והדיינים לא יקבלו הזמה על קרוביהם, בדדיני ממונות לא בעינן עדות שאתה יכול להזימה, ומה"ט מכשיר בעדים הקרובים להדיינים גם כשהעד הוא טריפה (סמ"ע), אמנם בקיום שטרות יכולים להיות עדי קיום קרובים לדיינים הקיום (סמ"ע * הגהות דו"פ), עיין לעיל (סי' ז ס"ט). ולענין מעשה צ"ע אם יש לפסול דיעבד עדים הקרובים לדיינים (ש"ך), וי"א לא משום עדות שאתה יכול להזימה (פ"ת * נוב"י).

(יח) ⁵⁹⁴אם הקהל מינו עדים (לה), ותקנו שלא ישוה שום עדות זולתם, כשרים להעיד אפילו לקרוביהם, כיון שקבלום עליהם (וע"ל סי' ל"ז סכ"צלו). הגה: אכל אס מינו סהם עדים צעיר, אין כונתם שיעידו לפסולים. ⁵⁹⁵וכן דיינים הממונים צעיר, לא ידונו לקרוביהם (לו), וכן נוהגין.

(לה) אם הקהל מינו עדים כו' - עיין לקמן סי' לז סכ"ב, ולעיל סי' כח סכ"ג (סמ"ע). (לו) ועיין לקמן - ועיין רמ"א לעיל סי' ח ס"א (ש"ך).

(לז) לא ידונו לקרוביהם - אפילו כבר התחיל לדונו טרם שנעשה החיתון וקודם גמר דין נתחתן, פסול לגמור, אף על פי שתחילת הדין היה בכשרות, וכדלעיל סעיף י"ג גבי עדות (פ"ת).

סימן לד - עדים הפסולים מחמת עבירה, ובו ל"ה סעיפים.

(א) ⁵⁹⁶רשע פסול לעדות, ⁵⁹⁷ואפילו עד כשר (א) שיועד בחבירו שהוא רשע, ואין הדיינים מכירים רשעו, אסור לו להעיד עמו (ב) (ג), אף על פי שהוא עדות אמת (ד). ⁵⁹⁸ואצ"ל עד כשר שהוא יודע בעדות לחבירו, וידע שהעד השני שעמו עד שקרה, שאסור לו להעיד.

(א) רשע פסול להעיד ואפילו עד כשר כו' - שכן ע"י צירופו יהיה מחייב את האחד בדבר שאינו חייב ואינו אמת כגון שטענו במאתים והוא אינו יודע להעיד לו אלא על מנה יצרף את הגזלן גם להעיד על מנה דבעדותו מחייבו שבועה על מנה שניה (ש"ך * מהרש"א), אבל הרי לפי המהרש"א במקרה שלא כך, אין בזה איסור, אבל מהשו"ע משמע שבכל ענין אסור (פ"ת * זכרון יוסף), מי שיועד בעצמו שעבר עבירה במזיד והוא פסול לעדות והב"ד אינן יודעין מפסולו אסור לו להעיד אפי' עדות אמת (רע"א). מי שאמר כמה פעמים לבעל דינו שאם יעשה לו כך וכך ימיר דתו, כל שלא עשה מעשה אינו כלום, שאנשים מגזימים ולא עושים, ואולי כל כוונתו היתה להערמה כדי שלא יוליכוהו לערכאות שלהם (רע"א), אין מחרימין בבה"כ מי שיועד שהעד פסול להעיד שיבוא ויעיד. עי' לקמן (סי' צב ס"ו) מי שנתחייב לחבירו שבועה, ושאל שיחרימו בבית הכנסת על מי שיועד שזה עבר שבועה, השואל כן ראוי לנזיפה. אבל אם אמר בודאי שיש לו עדים שיוודעים שעבר על השבועה, ואינם רוצים להעיד עד שיחרימו בבה"כ, הרשות בידו להחרים בבה"כ. הגה: ואותן היודעים, צריכין להעיד כמו בשאר עדות, שהוא באם לא יגיד וגו' (ויקרא ה א). ועיי"ש בסמ"ע: ח"ו לא תהא כזאת בישראל לבייש את בן ברית ברבים (רע"א), לא אמרינן דלא מביישינן בן ברית אלא לבקש להחרים לפסול האיש ההוא מטענה אחרת זולת הטענה הריא שעליה דנין כגון שהעד פסול או חשוד מצד אחר ונמצאת העדות או השבועה כאן בטלה אבל להזים העדים אעפ"י שהעדים נפסלים ממילא לא אמרי' כלל הא למה זה דומה לתובע בחברו שגזלו דמשוי ליה גזלן ומחרים על כל מי שיועד שגזלו (רע"א * מים עמוקים).

(ב) אסור לו להעיד עמו - אם ראובן מבקש מלוי שיעיד לו נגד שמעון עדות אמת, רק שלוי יודע שפסול הוא מחמת נגיעה או קורבה או מחמת עבירה, רק שהבית דין לא ידעו, אם רשאי להעיד. ובמחמת עבירה צ"ע יותר כי איך יעשה, אף אם יפרסם קלונו, אין אדם משים עצמו רשע, לכן אם לא יגיד עובר. ועיין בקצוה"ח לעיל (סי' כח סק"נט), וי"א דאם הוא פסול משום קורבה ודאי דלא יעיד אלא יבוא ויגיד לב"ד קרוב אני, אבל מחמת עבירה, כיון דאין ידוע אלא לו, הרי אין אדם נפסל על פי עצמו. ועוד, הטעם דפסול רשע להעיד הוא דנחשד להעיד שקר, וא"כ הוא דיועד בנפשו דהאמת אתו למה לא יעיד. וכן הטעם בפסול מחמת נגיעה, דכל טעם הפסול, דיעיד שקר, וא"כ הוא שיועד בעצמו שהאמת אתו למה לא יעיד, ועיין לקמן (רמ"א סי' לז ס"ז) אם הנוגע יכול להעיד לחובה. ובנתבות המשפט סק"ז? בדין הפסול מחמת קורבה וגם בדין הפסול מחמת עבירה, אך בענין פסול מחמת נגיעה חולק עליו, וכתב דאם יודע בעצמו שהוא נוגע לא יעיד (פ"ת), עד

:Commented [YL184]

נה הפ"ת היא שות רע"א אבל הרי הרע"א מסיק היחיד שדיבר זה הג"א, ואחר כך החת"ס בא לומר שזה רק ספק בדיני ממונות, משמע שאה"נ אינו תחילתו בפסול.

:Commented [YL185]

י' אגודת אזוב שהש"ך מביא ששאל שכתוב גמ' משום מדבר שקר תרחק, וכאן כתוב טעם אחר, ומתרג' שתרחק משמע רק לכתחילה אבל כאן אפילו בדיעבד, וקשר הציור איך לא יעיד איתו, מה הוא יגיד, הוא רשע ???

:Commented [YL186]

בדוק

במאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

היודע בחבירו שהוא גזלן אסור לצרף עמו דשם מיירי שיודע בו שהוא כבר נעשה גזלן בשני עדים בב"ד אחר אבל אם לא ראוהו שנים ולא הועד עליו בב"ד אף על פי שהוא יודע בו שהוא גזלן שבפניו גזל מ"מ כיון שעכ"פ זה העדות הוא אמת מחויב להצטרף עמו (פ"ת * חת"ס).

(ג) להעיד עמו - לבוא ולהעיד יחידי שפיר דמי לחייבו שבועה, ומיהו אם בשעת ראייה נתכוין הוא והפסול להעיד, הוא פלוגתא דרבוותא אם בטלה עדות הכשר נמי כדלקמן (סי' לו ס"א), ואם זה הפסול הוא שעבר עבירה דרבנן וזה הכשר יודע בו, אפשר דיכול לבוא ולהעיד עמו, דהא מבורר לקמן סכ"ג דעבר עבירה דרבנן צריך הכרזה, וקודם שהכריזו עליו עדותו כשירה, ואף שנודע לבית דין שפסול מדבריהם, כל שלא הוכרו מקבלין עדותו, ה"ה דהכשר יכול לבוא ולהעיד עמו אף שהוא יודע שהוא פסול שהרי לא הוכרו כו'. מיהו יש להסתפק אם עבר עבירה דאורייתא שאין בה מלקות דלא מיפסל מדאורייתא (עי' סעיף ב), ופסול מדרבנן ולא בעי הכרזה (עי' לקמן סק"ג)?, וזה הכשר הוא לבדו יודע בו, אי שרי להעיד עמו, או דילמא אסור מדרבנן כיון דאיך פסול מדרבנן ולא בעי הכרזה, ואילו ידעו בו תיכף היה פסול מדרבנן. ולפי דברי הש"ך סק"ד (ד) בטעם הדבר דאסור להעיד עמו אף על פי שהענין אמת, כיון דקיי"ל דשלשה עדים שהעידו ונמצא אחד מהם קרוב או פסול בטלה כל העדות, ואף שנשארו ב' עדים כשרים מ"מ גזירת הכתוב הוא כו', ע"ש, לפי"ז הכא דאיך הוא רק פסול מדרבנן לא שייך טעם זה, י"א דפסול מדרבנן לא אלים פיסולו לפסול הכשר שעמו כו', ויש חולקים (פ"ת).

(ד) אף על פי שהוא עדות אמת - כיון דקיי"ל דשלשה עדים שהעידו ונמצא אחד מהן קרוב או פסול בטלה כל העדות כולה, וכדלקמן (סי' לו ס"א), א"כ אף שנשארו שני עדים כשרים, מ"מ גזירת הכתוב הוא כשיש עד אחד פסול בטלה כל העדות, א"כ ה"נ אף על פי שהענין אמת גזירת הכתוב הוא כיון שיש עד פסול העדות בטלה ואסור להעיד עמו (ש"ך), וה"ה להצטרף למי שמעיד מתוך הכתב, שכל המצטרף עם פסול לעדות יש איסור משום מדבר שקר תרחק (פ"ת * בית יעקב).

(ה) עד השני שעמו עד שקר - פירוש, שאינו יודע מעדות זו כלל, ואף על פי שהוא פשוט ו"אין צריך לומר" הוא, עכ"ז הזכירו, כדי שלא תימא דילמא הא דכתיב "אל תשת ידך עם רשע", לא הקפיד אלא שלא יעיד עם אחד שאינו יודע מהעדות כלל, ולכך כתבו שזה "אין צריך לומר" הוא, ולא בא הכתוב אלא להזהיר שלא יצטרף עם היודע מהדבר, אלא שהוא רשע מצד אחר (סמ"ע).

(ב) ⁵⁹⁹איזהו רשע, כל שעבר עבירה שחייבים עליה מלקות(ו), ואצ"ל אם חייבים עליה מיתת ב"ד. ל"ש אם עבר לתיאבון, ל"ש אם עבר להכעיס. הגה: ⁶⁰⁰עצר עצירה שאין זה מלקות. פסול מדרבנן(ז)(ח).

(ו) שחייבים עליה מלקות כו' - מפני שהתורה קראה להני רשע, וחייבי כריתות בכלל חייבי מלקות נינהו (סמ"ע), מי שהרג נפש בשגגה כשר לכל עדות, אף קודם שעשה תשובה (פ"ת).

(ז) עבר עבירה שאין בה מלקות פסול מדרבנן - ואין בכלל זה לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין, דהא דאין בו מלקות הוא משום חומר איסורו. וגם אין בכלל זה לאו הניתק לעשה, דהא איכא מלקות בביטלו ולא ביטלו. וגם אין בכלל זה עבירה שיש בה חימוד ממון, דבזה נפסל אף שאין בו מלקות דפסול מטעם רשע דחמס, ושם ליכא מלקות אפילו בביטלו, אבל בלאו שאי אפשר לו לעבור כי אם בהתראת ספק, לא נפסל, כיון דלא משכחת ביה מלקות, ואם ביטל מצות עשה, נראה לי מוכח מכמה דוכתי דלא נפסל לעדות עד שיעבור בקום ועשה, או שהוא פורק עול לגמרי (נתה"מ), י"א דאם עבר על לאו שאין בו מעשה, פסול מדאורייתא, ועיקר דאינו פסול מן התורה רק מדרבנן, חוץ מנשבע וממיר ומקלל, ואם עבר ועשה העשה במקום ל"ת ועשה, אי פסול לעדות מדאורייתא או רק מדרבנן, תלוי בפלוגתא, ועיקר דלהלכה יש לפסוק דכשר לעדות אף מדרבנן, משום דסובר מצוה קעביד, דוגמת מ"ש לקמן סעיף ד' (פ"ת).

(ח) פסול מדרבנן - במידי דלא מיפסיל מדאורייתא דלאו בר מלקות הוא, מ"מ פסול מדרבנן, ואף על גב דקיי"ל דפסולי עדות מדבריהם צריכין הכרזה, דילמא לא אמרו אלא בעבירה דרבנן דלא משמע להו לאינשי ולא מחזקי להו לרשיעי, אבל עבירה דאורייתא הכל יודעין שזו עבירה היא, ואין לך הכרזה גדולה מזו כו'. ואם עבר עבירה דאורייתא שאין בה מלקות דלא מיפסיל רק מדרבנן, לא בעי הכרזה. פלוני שקיים כלאים אילן באילן שהרכיב אביו, והתרו בו ולא היטה אוזן, ואחר זמן העיד עדות, וכתב דעדותו כשירה (עי' יו"ד סי' רצו ס"ב) דמקיים כלאים אינו לוקה. לפי"ז הוא בכלל עבר עבירה שאין בה מלקות דאינו פסול רק מדרבנן כמו שפסק הרמ"א ז"ל סעיף ב', ואז צריך הכרזה. וכל שלא הכריזו עליו וגם לא ענשוהו ברבים על העבירה ולא הוציאוהו מבהכ"נ, בכך עדותו עדות. והנה מאחר וכל עדות שהעיד קודם ההכרזה מקבלין טעמו כדי שלא

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

לאבד זכות העם שהרי לא ידעו שהוא פסול, אמנם אם ידע זה שהזמינו לעד שהוא מקיים כלאים, אף בלי הכרזה פסול. וה"ה אם ב"ד ידעו שב"ד אחר פסלוהו לעד מאחר ועבר על מצות דרבנן, דחשיב כהכרזה. ראובן שבא לב"ד לפסול את שמעון לעדות כי הוא ועד אחד מעידין עליו שגנב ליהודה, ושמעון אומר שראובן עצמו הסיתו לעשות הגניבה ומביא עדים על זה, וראובן פסול להעיד משום כל הפוסל במומו פוסל, אף דקיי"ל אין שליח לדבר עבירה דרבנן הרב וכו', ופטור מדיני אדם, אבל מ"מ בדיני שמים חייב אפילו באמירה לבד שמתעה את חבריו ועובר על לפני עור, וגדול עונש מסית לאו דוקא בעבודה זרה אלא אפילו בשאר עבירות, פסול מדרבנן. פי' הענין אף דפסול מדרבנן בעי הכרזה, מ"מ הא כתב הסמ"ע לקמן סעיף סכ"ג [סקנ"ז?], לאותה עדות שנפסל בשבילה אפילו בלא הכרזה פסול. ואם עשה תשובה לצאת ידי שמים צריך לומר שהחזיר מעות הגניבה לבעליו, וא"כ פשיטא שהוא פסול לעדות לומר ששמעון גנב כדי שיחזיר הגניבה ויחזיר לו מה ששילם עבורו כו', לכן אין לפסול שמעון על פי הגדת עדות דראובן והוא פסול במומו עד שיקבל תשובה (פ"ת).

(ג) היתה עבירה שעבר מדרבנן, פסול מדרבנן(ט). הגה: 602 וי"א צדק מדכיהס, צענין שעבר משום חימוד ממון(י).

(ט) פסול מדרבנן - ה"ה בועלי ארוסה בלא כתובה ובוועלי גויות פסולין מדרבנן, וי"א דבועלי גויות פסולין מדאורייתא, ועיין באבן העזר (סי' טז ס"א) [ישראל שבעל עובדת כוכבים, דרך אישות, או ישראלית שנבעלה לעובד כוכבים (דרך אישות), הרי אלו לוקין מן התורה, שנאמר: לא תתחתן עם (דברים ז, ג) (ויש חולקין בזה). אבל הבא על העובדת כוכבים דרך זנות, במקרה, חייב עליה מדרבנן משום עובדת כוכבים ומשום זונה ומכין אותו מכת מרדות. ואם ייחדה לו בזנות, חייב עליה מדרבנן משום נדה, שפחה, עובדת כוכבים, זונה]. (סמ"ע), עי' בשו"ע אה"ע סימן מ"ב (סעיף ה') בקידוש בפני פסולי עדות דרבנן מקודשת מן התורה וצריכה גט (קצה"ח), י"א דפסולי עדות מדרבנן מועילה עדותן לענין אי תפיס מהני (רע"א), דוקא אם הוא חייב מכות מרדות מיקרי רשע דרבנן, הא לאו הכי לא, וא"כ צריך חקירת חכם על איזה עבירה חייב מכות מרדות ועל איזה פטור ולא מיפסל אף מדבריהם. ובוועלי נכרית פסולים ג"כ מדרבנן, ואם בפרהסיא או לקחה דרך אישות פסול מן התורה דעבר על לאו דלא תתחתן עם. וי"א דבועלי עכו"ם פסולין מדאורייתא. העובר על איסור מדבריהם בשב ואל תעשה אינו נקרא רשע וכשר לעדות (פ"ת).

(י) משום חימוד ממון - דאז חששו דכמו שעבר עבירה משום ממון יעבור נמי להעיד שקר בשביל ממון או הנאה שיהנה לו (סמ"ע).

(ד) 603 קוברי המת ביום טוב ראשון, כשרים. אפילו נידו אותם ושנו בדבר, כשרים, מפני שהם סוברים(יא) שמצוה הם עושים ושלא נידו אותם אלא לכפרה. הגה: 604 וה"ה צאלז לזכר איסור שנוכל לומר שעברו מכח טעות(יז). וע"ל סעיף כ"ד. 605 המגזיה ידו על חזירו להכות(יג), פסול לעדות, מדרבנן(יד).

(יא) מפני שהם סוברים כו' - וה"ה במלוה על ספרים ולמד בהן, אף למ"ד דאם למד בהן מיקרי שולח יד, מ"מ לא נפסל בזה לעדות משום דסבר מצוה קעביד (סמ"ע) 280, הגם דמלשון זה משמע דאנן אמרינן כן אף שהם אין טוענים כן, מ"מ ברור דבאם הם לפנינו לא אמרינן זה, רק שואלים אותם, ואם לא ישיבו כן, הם פסולים, וי"א דאפילו השחתה בתער דנתפשט בעוונותינו הרבים אצל הרבה לא חשב שזהו איסור כ"כ, ואף דלא התנצל עצמו כן לפני הב"ד, מ"מ זה אינו מגרע, דאפילו הודה אין אדם משים עצמו רשע כו', ע"ש, ועיין מש"כ לקמן (סק"מג) (פ"ת).

(יב) שנוכל לומר - אם טעה וב"ד שמתניהו, וחזר ועשה עוד פעם, הוי פסול לעדות, שאין לתלות בטעות אחרי זה. ואם בפשרה בין שניהם עשו חרם שראובן צריך לשלם לשמעון כך וכך, ושמעון אסור לו לעבוד במקום פלוני, וראובן לא שילם, ושמעון עבד במקום ההוא, תולים בטעה, בטענה שראובן לא קיים צדו (פ"ת * עבודת הגרשוני).

(יג) המגביה ידו על חבריו כו' - אסמכוה אקרא שנאמר רשע למה תכה רעך, הכית לא נאמר אלא תכה, שקראו רשע על שביקש להכותו, והיינו בהרמת יד עליו (סמ"ע).

(יד) פסול לעדות מדרבנן - אף על פי שהוא איסור דאורייתא, מ"מ מאחר שאין בו מלקות אינו פסול אלא מדרבנן, ופסול לעדות ולשבועה עד שישבו מרשעו ויקבל עליו דין אפילו לא תבעו זה אלא אחר (סמ"ע), אבל בהכהו, אף אם יש בה שוה פרוטה דהדין דממונא משלם ומילקי לא לקי,

280 עי' ש"ך סי' רצב ס"כ.

מאיר ה'משפט זולק א'

מ"מ פסול דבר תורה, כיון דיש בלאו זה מלקות אם הכהו הכאה שאין בה שוה פרוטה (עי' סי' תכ ס"ב), גם כשיש בה שוה פרוטה מיפסיל (רע"א).
(ה) 606 העובר על השבועה, 607 אחד שבועת שווא ואחד שבועת שקר (טו) של ממון 608 וביטוי (טז), פסול. ואפילו עבר על חרם שהחרימו הקהל (יז). 609 וי"א שאינו נפסל (יח) אלא דוקא בשבועה דלשעבר (יט), דבשעה שיצתה שבועה מפיו יצאה לשקר, אבל בשבועה דלהבא (כ), כגון שלא אוכל (כא), ואכל, לא. הגה: 610 מי שזאלו עדים שצטר על שבעתו, אינו נאמן לומר: שוגג (כז) או אנוס הייתי (כג), להכזיר עלמו.

(טו) אחד שבועת שווא ואחד שבועת שקר - עי' פירושו לקמן (סי' צב ס"ב ד"ה ושבועת שווא) [שבועת שווא מיקרי, הן שנשבע לשנות את הידוע על עץ שהוא אבן, הן שנשבע על דבר הידוע לכל כגון על עץ שהוא עץ. ושקר, הוא שנשבע על דבר שבשעת שבועה אינו ידוע שמשקר ואח"כ נתודע שהוא שקר, אף על גב דאינו רע לבריות אלא רע לשמים, מ"מ נחשב חשוד ג"כ לענין שבועות שבינו לבריות] (סמ"ע).

(טז) וביטוי - המחבר הביא לשון הפסוק: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להטיב. ופירושו להרע, שנשבע שלא לאכול או שלא לישן. ולהטיב, שנשבע לאכול או לישן (סמ"ע).

(יז) שהחרימו הקהל - אבל המועל בחרמות תקנות הקהילות אין לפסול לעדות, דאל"כ לא יוכשר אחד מאלף, וה"ה מי שמסרב לכנס לתקנת הקהל (סמ"ע), אחד שהיה מוחזק בכשרות ובא לקהילה אחת ועסק שם באיזה סחורה שלא היה נרצית לבני אותה קהילה ושאלו אותו בחרם אם יש בידו מאותה סחורה שיודה. ומחמת שהכיר באותה בני קהילה שהם שונאים לו והיה ירא באם יפול בידם שיענשוהו בעונשים גדולים שלא יהיו לפי כבודו לא חשש לדבריהם, ולא הודה דבר. יש לומר שליבו אנסו שבראותו שבני אותה הקהילה עומדים על נפשו וכבודו ומקצתם הם שונאים אמר בדעתו שאינו מחוייב לקבל הטלת חרםם ובפרט שאינו מבני קהלם ואינו מחוייב לקבל גזירתם ולכן לא נפסל בגלל זה (ש"ך * מהר"ם), אם ב"ד הזמינו א' לבא לב"ד בגזירת עירין וחרם ב"ד הוא סרב ולא בא, אינו נפסל לשבועה, אלא דווקא על חרמי הציבור משא"כ בחרם ב"ד כזה שאינו אלא עונש על הסרוב (רע"א * זכרון יוסף), י"א דהמזיכר שם שמים לבטלה פסול לעדות וי"א דיש מקום להכשירו, ועי' לקמן סי"ב, ולכן שולים שלא ידע שדבר זה אסור, ולכן בעידי קדושין שרוצים לפסול העדים שהוגבה עדות עליהם שהם מגלחים זקנם בתער. אין להתיר בלא גט מאחר שאין עדות ברורה עליהם אשר התגלחו ע"י ישראל ושהגילוח הי' על מקום האיסור ממש. והרי השחתה בתער דנתפשט בעו"ה אצל הרבה לא חשב שזהו איסור כ"כ ואף דלא התנצל עצמו כן לפני הב"ד מ"מ זה אינו מזיק (פ"ת אה"ע) ועיין לקמן (סי' פז סט"ל) [אין מוסרין שבועה למי שרץ אחר שבועה], (פ"ת), מי שיש עליו עונש מי שפרע כשר לעדות, וכן מי שאומר איני יודע אם הליתני, אבל כשיש דבר בידו, והוא חייב בדיני שמים להשיבו פסול לעדות עד שמשיב (פ"ת * נ"צ).

(יח) וי"א שאינו נפסל - עיין ש"ך סק"כ, ונתה"מ שם, וי"א שאם עבר על שבועתו בשב ואל תעשה מ"מ מיפסל מדרבנן (פ"ת), אבל רשע דחמס בשב ואל תעשה נפסל ולא צריכים חיוב מלקות (פ"ת * תומים), עדים שקיבלו על עצמם בשבועה שלא לגלות איזה דבר שידעו לשום אדם ואח"כ העידו הדבר הזה לפני ב"ד, העדים מאחר והיתה שבועתן ככולל, כיון שפירשו בשבועתן שלא לגלות לשום אדם, ודאי שהשבועה חלה ואסורים להעיד אפילו בפני ב"ד, וא"כ במה שהעידו עדותן בפני ב"ד עברו על שבועתן ונפסלו לעדות מכאן ולהבא. ואף דבשו"ע כאן מבואר ב' דעות אי נפסלין לעדות בשבועה דלהבא, מ"מ פסולים מדרבנן, ואין לומר דהני עדים לא מיפסלי בהגדתן לפני ב"ד משום דסברי מצוה קעבדי כו', דהכא לא שייך לומר דעל זה סמכו העדים לעבור על שבועתן משום דסברי דהוא מצוה ולא חלה השבועה מעיקרא, דהרי מעיקרא נשבעו על זה, ובודאי כל כי האי לא הוה להו לעשות שלא על פי הוראת חכם, ואינו דומה כלל לקוברי המת [בסעיף הקודם] דאפשר דלא היה שום ספק אצלם, ואדרבה חשבוהו למצוה, משא"כ בעדים אלו כיון שנשבעו מתחילה על זה הרי דלא חשבוהו למצוה כו', ובענין עדות הזאת שהעידו עליה הדבר פשוט דגם עדות זאת נפסלת כו' (פ"ת).

(יט) אלא דוקא בשבועה דשלעבר - כגון שנשבע שכבר אכל ולא אכל (סמ"ע).

(כ) אבל בשבועה דלהבא כו' - דבשעה שנשבע דעתו היתה לקיים שבועתו, ואח"כ יצרו ולבו אנסו לעבור על השבועה בזה דאינו איסור מצד עצמו אלא שהוא אסרו אנפשו בשבועתו, ומפני זה לא

:Commented [YL187]
ה ההבדל בזה למה
ש"כ במחבר בשם
הי"א??

:Commented [YL188]
פילו לפוסלים בחרם
היינו דווקא שעבר
בקום ועשה, ולא
בשב ואל תעשה
זה מובא במהר"ם
וגם בש"ך לקמן,
אבל הש"ך לקמן
מדבר בענין שבועה,
וכאן גם בחרם, ולכן
לא הבאתי שזה
נכלל בשבועה

:Commented [YL189]
ציון של הגרע"א
היא על המהר"ם
שהש"ך מביא,
ומאחר ולא מדברים
באותו הדבר בכלל,
כנראה שטעמית
ועוד בהמשך הזכרון
יוסף מביא הטענה
של המהר"ם
שחשבה שזה לא
חמור כל כך

מאיר המישפט זולק א'

יעיד שקר שהוא איסור ועון פלילי מצד עצמו. משא"כ בשבועה דלשעבר דהשבועה עצמה יצאתה מפיו לשקר. וי"א שנפסל אפילו בשבועה דלהבא, וי"א דבשבועה דלהבא אינו נפסל אלא לכשעבר שבועתו בקום ועשה, שנשבע שלא לאכול ואכל, אבל לא כשעבר שבועתו בשב ואל תעשה, דהיינו שנשבע לאכול ולא אכל (סמ"ע), עיקר כדעה שלישית (ש"ך, ונתה"מ חידושים, רע"א), וי"א דוקא לגבי שבועה הוא דאינו חשוד אבל מ"מ לעדות פסול שהרי עבר על עבירה דאורייתא ואפי' העיד עדותו בשבועה כיון שאינו נאמן מצד עצמו גם בשבועה אינו נאמן דנפיק לי' מתורת עד, וי"א שכשר גם לעדות. לי"א הראשון הנ"ל, כל עובר עבירה כמו אוכל נבילות וטריפות וכדומה כשר לשבועה דקיי"ל חשוד לדבר א' לא חשוד לכל התורה כולה (רע"א)²⁸¹.

(כא) כגון שלא אוכל - וי"א שכל המח' היא רק לענין חשוד על השבועה, אבל לכו"ע פסול לעדות (ש"ך * מהרש"ך).

(כב) אינו נאמן לומר שוגג הייתי - שא"כ אין לך חשוד אפילו בשבועת העדות, דיכול לטעון שכחתי כו' (סמ"ע), אינו נאמן לומר שוגג - זה קאי לסברא הראשונה, ולא לי"א (ש"ך), מי שנשבע על העבר שנתן דבר לפלוני בר"ח אדר בעיר פלוני, ואח"כ נתברר שביום ר"ח הראשון לא היה באותה עיר, אין לנו לפסול אותו בשביל כך אף לדעת הש"ך בסימן ע"ג ס"ק? דהנשבע לפרוע בר"ח אדר חייב לפרוע באדר א', לא מחמת ספק רק מעיקר הדין משום דקרו ליה אינשי ריש ירחא, מ"מ אין לפוסלו דיעבד כיון דיוכל להתנצל שכונתו היתה על ר"ח השני ולא כו"ע דיני גמירי (פ"ת).

(כג) או אנוס הייתי כו' - ודין שבועות אנוס שיכול לישבע, עיין ביורה דעה (סי' רכח ס"ד) [במה דברים אמורים שמתירין מעומד, כשמתירין על ידי חרטה, בלא פתח. אבל מי שאינו מתחרט מעיקרו, וצריך למצוא לו פתח, צריך להתיישב בדבר וצריך עיון גדול, דמה שאינו מתחרט מעיקרו היינו מפני שהיו לו תועלת בנדר, כגון שהיו אוהביו רוצים להעבירו על דעתו כגון שיאכל עמהם או שישא בנו או בתו לפי דעתם וכיוצא בזה, ובשביל הנדר נמלט מהם ולא היה רוצה שלא נדר, הילכך צריך למצוא לו פתח שאילו היה יודע שיבא לידי כך היה נמנע מלידור אף על פי שהיה צריך לשמוע לקול אוהביו ולעבור על דעתו. ואם הוא משקר לחכם, אין התרתו כלום. וכיון שצריך ישוב דעת, צריך שיהיה מיושב] ועוד (סי' רלב סי"ב) [הוב"ד במלואים אות ג]. וכן אם סייע לחבירו בפתיחת חלונות, או פתחו לחצירו, אף שלענין חזקה הוי מחילה מיד (עי' לקמן סי' קנד ס"ז), והוא נשבע על זה שלא מחל לו, אינו נפסל בזה, דאפשר דהאמת אתו שלא סייעו על דעת מחילה, אלא רצה לשחק בו שיחזור ויסתום (סמ"ע), היינו שהתרו בו בשעת מעשה ולא אמר אנוס אני על השבועה, והלכך כיון שלא אמר כן בשעת מעשה אינו נאמן. אבל כשנשבע על החוב לשלם על זמן קצוב בשטר, ועבר וטען אנוס הייתי שלא היה לי במה לשלם, אם לא נוכל לברר עליו שהיו לו כלים ומטלטלים שהיה יכול למכור, אינו פסול לעדות ולשבועה אף שעבר על שבועתו, וכן אם טוען שכחתי ואין כאן עדים שהזהיר המלוה על הזמן, אין להוציאו מחזקתו, והוא במקרה שאין העדות קרוב כל כך שאי אפשר לתלות בו שכחה, ולפ"ז אפשר דאף שוגג הייתי מצי למימר, ואפשר דשוגג הייתי גרע טפי, אבל י"א דאינו יכול לטעון שכחתי, ועיין מה שכתבתי לקמן (סי' צב ס"ב ד"ה א' שבועת) [זה תמצית לשונו: בכל ענין אינו יכול לומר שכחתי] ועיין לקמן סעיף כ"ד (ש"ך), אם שנשבע היפך האמת, כגון שלוה ונשבע שלא לזה, לכולי עלמא אינו יכול לטעון שכחתי, דרמיה עליו למידק שלא לישבע לשקר, משא"כ בשבועת העדות ששבועתו היא שאין יודע בעדות, ואם שכח ונשבע שאינו יודע, שבועתו היא באמת ולא רמיה עליו למידק כלל, כיון שעכשיו שוכח הוא, יכול לישבע באמת שאינו יודע ולמה לו למידק. ובשבועה שאינו יודע אנו פוסקין לכתחילה לישבע, ואף אם באין עדים שלוה לא נפסל. ואם היתה העדות בזמן רחוק, לכו"ע יכול לטעון שכחתי ובאמת נשבעתי שאיני יודע. ואם נשבע לשלם עד זמן פלוני, והגיע זמן, ויש לו בגדים, ולא מכרם כדי לשלם החוב, אם נשבע כשהיה עשיר והעני מחמת אונס, ודאי דפטור משבועתו, דאונסא דלא אסיק אדעתיה הוא שיעני ויצטרך למכור החלוק ומכנסים, ודוקא שלא נשתנה מבראשונה על ידי אונס דשכח ולא שכח, מחויב להתפלש באפר כיון דלא אתני, אבל

²⁸¹ כל הנ"ל רק לענין העובר במקרה או החשוד, אבל עי' רמ"א (יר"ד סי' שמ ס"ה): רגיל לעשות עבירה, אין מתאבלין עליו. עי' ש"ך שם: אפילו לתיאבון, ואפילו אין קורעין עליו. עי' ב"י שם משום שמאחר שעושה הרבה נחשב כפורש מדרכי ציבור. ועי' אבל פ"ב מ"י: כל הפורש מדרכי צבור אין מתעסקין עמו בכל דבר אחיהם וקרוביהן לובשין לבנים ומתעטפין לבנים ואוכלין ושותין ושמים שנאבד שונוא של מקום שנא' (תהלים קלט) הלא משנאיך ה' אשנא ובתקוממך אתקוטט (מפני מה ש) תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי (יר"ד סי' שמה ס"ה).

במאיר ה'משפט זולק א'

בהעני מחמת אונס דלא אסיק אדעתיה, ודאי דפטור משבועתו זאת ואינו חייב להתפלש באפר, וא"כ הכא נמי יש לומר דהיה אונס בכהאי גוונא, ושמא עשיר היה בשעת שבועה והעני, דאין אדם יודע מטמונותיו של חברו (נתה"מ).

(ו) ⁶¹¹טבח שיצתה נבילה או טריפה מתחת ידו(כד)(כה), פסול לעדות (ועיין צ"ד סימן קי"ט נתנאל דין זס).

(כד) מתחת ידו - הבא על הערוה ודין החשוד על העריות, סמכו אמ"ש כבר בסעיף ב' דחייבי מיתות פסולין, ודין חשוד דכשר, וכתבו הרמ"א בסעיף כ"ה (סמ"ע) כל עבירה שאין בה מלקות דפסול מדרבנן הוא רק אם יש צד רשע דחמס (ט"ז), וי"א שכל איסור תורה אפילו ללא חיוב מלקות פסול מדרבנן וכן עיקר (רע"א).

(כה) שם - אינו נפסל לעדות אם שחט ובדק בהמות דאחרים והכשיר את הטריפה. חדא, דאיכא למימר דטעה וסבר שאינה טריפה, שהרי אין אדם חוטא ולא לו. ועוד, אפילו עשאה במזיד אכתי לא עבר אלא אלאו דלפני עור לא תתן מכשול, ומפני זה לא נחשד להעיד שקר ולהוציא בשקרו ממון מיד חברו, אלא מיירי בטבח ששחט בהמת עצמו ונמצאה טריפה ורצה למוכרה לאחרים, ואעפ"י שאינו אוכל ממנה, מ"מ כיון שמפני חימוד והנאת ממון רצה להכשיל אחרים, אמרינן בשביל הנאת ממון יעיד ג"כ שקר (סמ"ע), המוכר דברים האסורים אפי' בפעם א' מעבירין אותו ואין לו התנצלות לומר שוגג הייתי (ש"ך יו"ד), מיהו באדם שידוע שהוא ירא שמים ומדקדק במעשיו אין מעבירין אותו ואמרינן בודאי משגה הוא (ש"ך יו"ד), מש"כ הסמ"ע בענין לפני עור, נהי דעבירה דלית ביה מלקות היא, מ"מ נפסל מדרבנן כמבואר בסעיף ב' (נתה"מ).

(ז) ⁶¹²גנב, וכן גזלן(כו), פסולים לעדות מעת שגנב או גזל, ואף על פי שהחזירו(כז), עד שיעשו תשובה. וע"ל סעיף כ"ט. ⁶¹³החולק עם הגנב(כח), אינו נפסל. וע"ל סי' ל"ב הכופר צפקון (או מלוה) אימת נפסל(כט).

(כו) גנב וכן גזלן - עיין מ"ש לקמן (סי' שנט ס"ו ד"ה ומ"ש) [החוטף משכון מיד הלוח שלא ברשות בית דין, הרי זה גזלן אע"פ שהוא חייב לו, ועכ"ז אינו נפסל לעדות בגזל, משום דלא משמע להו לאינשי דליהוי גזלן בהכי, ולא קראו גזלן אלא לקנותו להעמיד באחריותו] (ש"ך), וגונב ממון נכרי י"א דפסול מן התורה, ועיקר נראה להכשיר דלא משמע לאינשי דאסור, וכן ראוי לדון, ואפילו לי"א הנ"ל מכשיר מטעם זה כל שלא התרו בו תחילה והודיעוהו שיופסל לעדות מחמת זה (רע"א).

(כז) ואעפ"י שהחזירו כו' - היינו דוקא כשלא שילמו מעצמן אלא בכפיית בית דין. ואף על פי שבמלוי בריבית לא מהני החזרה לחוד כי אם בהוסיפם על נפשם לאסור המותר לו וכמ"ש בסמ"ע זה סעיף כ"ט, היינו דוקא במי שהרגיל נפשו בכך, אבל מי שעשה גזילה או עבירה כיוצא בה בפעם אחת והחזירו מעצמו, די בכך (סמ"ע וקצה"ח).

(כח) החולק עם הגנב - אפילו עדיין לא החזיר ולא היה יאוש נמי אינו נפסל. דאין הגונב אחר הגנב משלם תשלומי כפל, וא"כ לא הוי על השני תורת גזלן כלל, אלא אי איתיה בעינא כיון דלא קנאו דנגזל הוי כל היכא דאיתיה כיון דלא קנאו, אבל עכ"פ השני אינו גזלן ולא גנב דכיון דכבר נגנב מבית הבעלים ואינו ברשותו תו לא עבר השני משום לא תגנוב או משום לא תגזול (קצה"ח), אם השני גזלה על מנת להשתמש בה, דנעשה שואל שלא מדעת והוי גזלן של בעלים, דדוקא כשלא שימש רק דעיכבו בידו דלא הוסיף על גזילה של ראשון, שייך לומר דלא הוי גזלן של בעלים דאינו נעשה קנין במה דעיכבו בידו, אבל אם שימש דהוסיף על הגזילה של ראשון, ודאי דהוי גזלן ²⁸². מיהו עיקר דוקא אם החזיר או שהודה ורוצה להחזיר, כשר לעדות. אבל כשכפר, פסול לעדות כיון דעושה משום חימוד ממון, ובחימוד ממון אפילו באין בו מלקות, פסול לעדות (נתה"מ). כל שלא נשתמש בה, אף שנתכוין לזכות בה לעצמו, מכל מקום כיון דלא הוסיף גזילה בהקנין ההגבהה שעשה לשם גזילה על הגזילה הראשונה, דתיכף בגזילה הראשונה נקרא של בעלים ואינו ברשותו של בעלים, וגם בגזילה השניה כך הוא ולא הוסיף מידי, לא עבר אלא תגזול, דבגזילה קנין בעי, ובכהאי גוונא מיירי בשו"ע דנקט החולק עם הגנב, ואף דמכל מקום עבר, דהא מחויב להשיב אבידה לבעלים כמבואר סימן שנ"ט, מ"מ אינו אלא כעובר על מצות עשה דלא נפסל כמו שכתבתי

²⁸² עי' דבריו בסי' רצב ס"א ד"ה ואם החזירה, ששואל שלא ברשות הוי כגזלן, ולא גזלן, וצ"ע אם כאן שונה.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

בשטר מכירה היו העדים החתומים בשטר במקום אחר רחוק מן המקום הנכתב בשטר, ויש שם שטרות הרבה שעדי השטר חתומים עליהם. כל שאפשר שלא חתמו שטר זה רק רגע קודם שמתו, אז שאר השטרות כשרים, אם ליכא עדים שראו שטר זה ביום ידוע כו' (פ"ח).

(לה) אם יש שם עדים שידועים שחתמו כו' - פירוש, שראו שחתמו ולא ראו בתוך השטר הזמן והמקום הכתוב בו, דאל"כ הו"ל הן ג"כ עדי הזמה (סמ"ע), ויש חולקים על הסמ"ע, דמיירי בשטר קנין דכשר אפילו לא נכתב השטר ונחתם עד אחר זמן מרובה, כמ"ש לקמן (סי' מג סט"ז), לכן אותן העדים שראו החתימה ביום פלוני אינם פוסלין אותן, כי אפשר ביום הנזכר בשטר נעשה הקנין אלא שנכתב ונחתם אח"כ, וא"כ צריך שיאמרו בזמנו כתבנו, פירוש, שהקנין נעשה ביום הנזכר בשטר, דאל"כ שמא נעשה הקנין מקודם זמן הנזכר בשטר וכתבת השטר וחתמתו נמשכה ונעשית אח"כ, ולא הזכירו בשטר שהקנין נעשה בזמן מוקדם מיום שנכתב השטר (ט"ז), [כפי דברי הסמ"ע] מחמת שלא ראו אז בהשטר הזמן והמקום הכתוב בו, לא שמו על לבם המקום שראו שחתמו השטר, ואין זוכרין המקום, רק היום שחתמו. דאם היו רואין בהשטר המקום, וכיון דבודאי לא היה במקום הכתוב בשטר, דהא משמע במחבר שמעדין היום שחתמו והוא היום הכתוב בשטר, דהא בסיפא כתב המחבר, או עדים שראו השטר וכו', משמע דברישא כשראו שחתמו, מיירי שהוא ביום הכתוב בשטר, וכיון דבשטר כתוב בניסן ובירושלים, ועדי הזמה מעדין שהיו בניסן בלוד, ואם היו העדים שראו שחתמו רואין בתוך השטר שכתוב בירושלים ובאמת היה בלוד, היו רואין תיכף שכותבין שקר, והיו שמין על לב להעיד שהיו בלוד כשחתמו, והיו הן גם כן עדי הזמה. משום הכי כתב הסמ"ע דמיירי שלא ראו אז בתוך השטר ולא שמו על לבם המקום שחתמו בו, ואינן זוכרין להעיד באיזה מקום היתה החתימה, רק באיזה יום, ומשום הכי לא הו"ל הן עדי הזמה (נתה"מ).

(לו) ה"ג ביום פלוני כיון שהזמנו וכו' (סמ"ע).

(לז) כמי שנחקרה עדותן בב"ד כו' - פירוש, ומה"ט נעשו רשעים מאותה העת דהו"ל כאילו העיד אז, אבל לא מזמן החתימה שכתוב בשטר, כיון דאין עדות אימת חתמו יכול להיות שביום שראו העדים השטר בחתימתן חתמוהו והקדימו הזמן ברשעתן (סמ"ע).

(לח) דאפשר שביום זה כו'. כצ"ל (סמ"ע).

(לט) שיש לו כמה שנים - פירוש, שיש לו שטר שזייף וכתב בו איך שנכתב לפני כמה שנים. א"נ שהיה בידו השטר כתוב בלא חתימת העדים והיה מונח בידו כמה שנים, והיום חתמו העדים, דהו"ל זמן כתיבתו מוקדם לחתימתו (סמ"ע).

(מ) והם שיקרו - עיין במה שכתבתי ריש סימן ל' בזה? (נתה"מ).

(מא) עדים שחתמו עצמן - עיין מ"ש לקמן (סי' מג ס"ז וס"ח) (ש"ך).

(מב) פסולים לעדות כו' - מי ששכר עדים שיעידו לו, אינם נפסלים עד שעה שיעידו (סמ"ע)²⁸³.
(י) ⁶¹⁷המלוה ברבית, פסול. אחד המלוה ואחד הלוח(מג), אם ברבית קצוצה, פסולים מן התורה, ואם ברבית [שאינה קצוצה] (מדרבנן), פסולים מדבריהם. הגה: ¹⁸וא"ל דנאכק רבית אינו נפסל אללא המלוה ולא הלוה(מל). ועיין צ"ד סימן קס"א.

(מג) ואחד הלוח - אמנם הערב ועדים כשרים, ודלא כסמ"ע סימן נ"ב? (ש"ך), י"א דאפי' קודם נתינת הרבית פסול ג"כ הלוח (רע"א), [כתוס' על הש"ך] משום דלא תשימון עליו נשך לא משמע לאינשי אלא במלוה ולוה, וכ"ז דוקא באינם לפנינו אבל אם הם לפנינו ודאי שילינן להו, ואם אינן משיבין דשוגגין הם, לא טענינן להו כמ"ש לעיל בענין קוברי המת (עי' לעיל סעיף ד' סק"ט?). ומ"מ צ"ע אף אם הם עצמם טוענים כך באם הם יודעי ספר אי שומעין להו לומר דלא ידעו דבר משנה. ואם העדים שחתומים יודעים שיש איסור בדבר פסולים הם. ואם העדים נאמנים לומר ידענו שיש איסור ואעפ"כ חתמנו, אין נאמנים משום דאין אדם משים עצמו רשע, ועיין לעיל סק"י(א), ועיין מש"כ לקמן (סי' נב ס"א ד"ה את הקרן) (פ"ת). הלוח לא מיפסל אפילו כתב בספר וחתום, עד דיהיב, וי"א דהלוה מיפסל משעת שומא, עי' סמ"ע ס"ו סק"ג? וש"ך שם סק"ח? ועיין בתוס' רע"ק בגליון המשניות פרק זה בורר אות י' (פ"ת).

²⁸³ עי' לעיל סי' כח סק"נ(נא) בשם הנתה"מ וש"ך בשם הרמ"א.

:Commented [YL192]

ט"ז ציין לדבריו בסי' מג: שקרו ואמרו בזמנו כתבנו וכו'. קשה טובא, א"כ אמאי פסלינן להאי שטרא, נימא דמאוחר הוא, והא דאמרו בזמנו וכו', שיקרא הוא, אלא השתא הם אומרים כן, ולא נפסיד לשטרא דאינשי מספק. וצ"ל דודאי מיירי שחוקרים העדים כן קודם שידעו שיש זוממים, דאל"כ משוי אינהו נפשיהו רשעים באומרים בזמנו וכו', וק"ל אין אדם משים עצמו רשע, אלא ודאי דאומרים כן בלוא הכי, נמצא ע"י זה נמשך להם פסול ע"י עדים, וע"כ אין שייך לומר בזה שמא שיקרו במה שאמרו שלא איחרוהו. אבל ודאי במה שאמרו בזמנו כתבנוהו אין להאמין להם כיון שבאותה שעה הם נעשו פסולים ודיבורם אינו מועיל כלל, משא"כ בדיבור ולא איחרנוהו, אין שייך לומר כן, שלא נעשו פסולים אלא מחמתו, וע"כ אינם פסולים אלא משעה שהחזק בב"ד (ט"ז). לא ראיתי צורך.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

(מד) ויש אומרים דבאבך ריבית אינו נפסל אלא המלוה - לדעה זו אף ברבית קצוצה אינו נפסל המלוה רק מדרבנן, ולפי"ז בריבית דאורייתא פסול הלוה רק מדרבנן (נתה"מ רע"א).
(יא) ⁶¹⁹המלוה מעות יתומים, אפילו ברבית קצוצה, לא נפסל, משום דסבר מצוה קא עבידנא(מה) להרויח נכסי היתומים.

(מה) משום דסבר מצוה קעבידנא - כנ"ל סעיף ד (סמ"ע).
(יב) ⁶²⁰עד החתום בשטר שמת(מו), והעידו עליו שהלוה לישראל ברבית קצוצה, אם הוא מפורסם שהוא אפטרופוס או סנטר של עובד כוכבים(מו), תולין דשל עובד כוכבים הלוה ברבית. וכן אם הוא אפטרופוס ליתומים, תולים בשל יתומים. אבל באינו מפורסם, ⁶²¹אין תולים בכך, עד שיתברר. ⁶²²אם העידו על אדם שמוחזק בכשרות שהלוה ברבית, לא נפסל, שתולים לומר בדרך שאין בו איסור הלוה, או שהיה טועה וסבור שאין איסור בדרך ההוא(מה).

(מו) עד החתום בשטר - עיין לקמן (סי' מו ש"ך סקק"ב?) (רע"א).
(מז) אפטרופוס או סנטר של גוי - עיין יו"ד קסט סכ"ג וסכ"ד [הוב"ד במלואים אות ד] (סמ"ע).
(מח) או שהיה טועה וסבור כו' - וכ"כ בסמוך בריש סעיף כ"ד. שונה ממה שכתב הרמ"א בס"ה דאינו נאמן לומר שוגג הייתי להכשיר עצמו. וכן בשבועת העדות דאינו נאמן לומר שכחתי כנ"ל בסקי"ד. דשאני התם דאיסור שבועה הוא ידוע לכל, אלא שבא להתנצל ולומר שוגג הייתי ולא זכרתי שנשבעתי, ועל זה אמרו אדם מועד לעולם להיות רמיא אנפשיה להיזהר במה שקיבל עליו בשבועה, וכן בעדות שראה מתחילה רמיא אנפשיה לאדכורי כדי להעיד, משא"כ באומרו סברתי שאין איסור בדבר, דמהיכא תיתי לרמיא אנפשיה ליזהר. וכן הקושר ומתיר בשבת ואומר לא ידעתי שיש בו משום מלאכה, וכן באומרו לא ידעתי שהוא שבת, שאף שהוא מוזהר בו משמים, מ"מ כיון דמעלמא אתא עליה אינו עולה על זכרונו כל כך כדבר שהאדם עצמו רמיא אנפשיה (סמ"ע), אפילו העובר על השבועה אמרינן שמא שכח (רע"א).

(יג) ⁶²³העובר על גזל של דבריהם, פסול מדבריהם. כיצד, ⁶²⁴כגון גזול מליאת חכש שטטה וקטן(מט) (או) החמסנים, והם הלוקחים קרקע או מטלטלים שלא ברצון הבעלים, אף על פי שנותנים הדמים(ג). וכן הרועים, אחד רועי בהמה דקה(נא), ואחד רועי בהמה גסה של עצמם, הרי הם פסולים, שחוקתן פושטים ידיהם בגזל ומניחים בהמתן לרעות בשדות ובפרדסים של אחרים.

(מט) גזול מציאת חש"ו - וגזילה זו אינה אלא מדרבנן מפני דרכי שלום כמ"ש לקמן סימן ר"ע סעיף א'. ודוקא מציאה קאמר, דאין דעת אחרת מקנה להן וכמ"ש שם ברמ"א, והמחבר השמיט זה, וסמך אמה שכתב שם, וגם י"ל שסמך אמ"ש אחר זה בסעיף ט"ז, שפסול דמפריחי יונים להביא להן יונים אחרים, דג"כ אין בו אלא גזל דדרכי שלום, וכמו שכתבתי סק"מ? (סמ"ע).

(ג) שלא ברצון הבעלים אעפ"י שנותנים הדמים - פירוש, וכל הנותנים דמים אינם עוברים אלא דלא תחמוד, כי לא תחמוד בלא דמי משמע ואינם גוזלים בכח, אלא משתדלים מהבעלים עד דיהבי להו בלא דמים (סמ"ע), עי' סמ"ע לקמן (סי' שנט ס"י) [ז"ל השו"ע: כל החומד עבדו או אמתו או ביתו או כליו של חבירו או כל דבר שאיפשר שיקנהו ממנו, והכביד עליו רעים והפציר בו עד שלקחו ממנו, הרי זה עובר בלא תחמוד וכו', עכ"ל. וזה תמצית הסמ"ע: בלא לקיחה אינו עובר בלא תחמוד], ועי' ב"ש: [הלוקח דבר מחבירו שלא ברצונו ומשלם לו כסף עבורו, עובר על לא תחמוד (ודלא כסמ"ע כאן) ומכל מקום אינו נפסל לעדות אלא מדרבנן משום דהם סברי לא תחמוד בלא דמים משמע] (רע"א).

(נא) אחד רועי בהמה דקה כו' - עי' סי' תט ס"ז, חילוק במגדלי בהמה בבית, דבבהמה דקה אסור מפני שדרכה לקפוץ ולצאת מהבית אל השדות ואינו יכול לשומרה, משא"כ בהמה גסה, ועיין שם בסמ"ע סק"א. וקמ"ל"ן הכא דכשרועין הבהמה בשדות, אין חילוק בין בהמה גסה לדקה. והא דלא כתב דמגדל בהמה דקה אפילו בביתו הוא פסול, משום דפסול זה אינו אלא להמגדל בארץ ישראל או בבבל שהיה לרוב ישראלים שדות, משא"כ בזמנינו, והוי כדבר שאינו נוהג. ועיין לקמן סימן תכ"ה? דרועי בהמה דקה אין מורדין ואין מעלין, ולא נקט שם בהמה גסה, נראה דשם מיירי ברועה בהמות של אחרים, וכאן נקט בהמות של עצמו, ומשום דנחשד שבשכיל הנאתו יניחם לרעות בשדות של ישראל, ולפי"ז היה נראה לומר דמ"ש כאן "של עצמו", לא קאי אלא אבהמה

:Commented [YL193]
ה סתירה בסמ"ע
אבל זה סתירה
מדאי גדולה לא??

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

גסה, ולענין לפסול אותו מעדות ושבועה, אפילו בבהמה דקה הצריכו להיות דוקא של עצמו (סמ"ע).

(יד) ⁶²⁵המוכסים, סתמם פסולים(נג), מפני שהזקתן ליקח יותר מהקצוב להם בדין המלכות. אבל גבאי מנת המלך(נג), סתמם כשרים. ואם נודע שלקחו אפילו פעם אחת(נד) יותר מהראוי להם לגבות(נה), פסולים. הגה: ⁶²⁶א"ל דפי' מוכסים, שגובה המכס לפי אומד העת ואין צדכ קצבה, לפיכך מסתמא פסול, למסתמא נוטאים פנים למקלת בני אדם ומכבידים על אחרים, ולכן שמאי העיר שמטילין מס על בני העיר לפי אומד העת, כריכין לזוהר שלא יחניפו ללאה ויכבדו על האחר, שלא יפסלו לעדות ולשבועה(נו).

(גב) המוכסים סתמא פסולים - מוכסן הוא הגובה למלך לפי הסחורה או לפי ממון של אדם וכל כיוצא בו דבר שאינו ידוע לכל, ובדבר שאינו ידוע יכול ליטול יותר באין מרגיש כל כך, משום הכי סתמן פסולין (סמ"ע), מוכס הוא לעצמו מה שלוקח, על כן הוא נחשד אפילו מסתמא כי אין עליו כל כך מורא מלכות אם לוקח יותר מקצבתו, אבל גבאי הוא שהמלך מאמינו להביא לו מה שנוטל, ויש עליו מורא מלכות אם יטול יותר מקצבתו ויחזיק לעצמו, כי יהיה גונב כיס המלך, לא חיישינן שיתן גם המותר למלך, דאין אדם חוטא ולא לו, וכשר לעדות (ט"ז).

(גג) גבאי - הוא שגובה מקרקפתא דגברא או מהשדות והבתים בשוה והוא דבר גלוי וידוע, ובקושי יכול ליטול מהן יותר מקצבתו, משום הכי סתמא כשר (סמ"ע).

(גד) ואם נודע שלקחו אפילו פעם אחת - לשון זה משמע שפעם אחת נודעו הדברים, ויכול להיות שעשו כן הרבה פעמים, אבל משום שלקחו פעם אחת יותר אפשר דלא מיפסלי, דנוכל לומר דבטעות השומא לקחו יותר, משא"כ בגזלן (סמ"ע).

(גה) יותר מהראוי כו' - ואפילו החזירו מה שלקחו יותר פסולים כל זמן שעסוקין באותו ענין, שיש לחוש שיחזרו לסורן. ועוד, שסתמא אינן יודעין ממי לקחו שיחזירו לו (סמ"ע).

(גו) שלא יפסלו לעדות - לשון זה תמוה לי דלמה לי האי טעמא שיחשוש שיפסלו לעדות. הא מצד עצמותו צריך לזוהר מצד העבירה וצע"ג (רע"א).

(טו) ⁶²⁷אריס שלקח דבר מועט מהפירות שבכרו ביומי ניסן ויומי תשרי קודם שתגמור מלאכתן(נו), ⁶²⁸ויש אומרים צדכ שנגמר מלאכתם(נט), אעפ"י שלקח שלא מדעת בעל השדה, אינו גנב, וכשר לעדות, שאין בעל השדה מקפיד עליו, וכן כל כיוצא בזה.

(גז) קודם שתגמור - שאז מורה היתר שאכלו בטרחות עבודתו, ואינו כגזלן להיות נחשד ג"כ להעיד שקר (סמ"ע).

(גח) וי"א בדבר שנגמרה מלאכתו - דאז מורה היתר ואומר שאינו מקפיד הבעל הבית, שהרי התורה התירה לפועל לאכול מדבר שנגמרה מלאכתו (סמ"ע).

(טז) ⁶²⁹מפריחי יונים (פי' שמלמדים אותם להביא יונים משוכך הוולת) בישוב(נט), פסולים, מפני שהזקתן ⁶³⁰שגוזלים יונים של אחרים. ⁶³¹וכן סוחרי שביעית, והם בני אדם שיושבים במלים, וכיון שבאה שביעית פושטים ידיהם ומתחילים לישא וליתן בפירות, שהזקת אלו שהם אוספים פירות שביעית ועושים בהן סחורה, וכן משחק בקוביא, והוא שלא תהיה לו אומנות אלא הוא, הואיל ואינו עוסק בישובו של עולם, הרי זה בחזקת שאוכל מן הקוביא שהוא אבק גזל(ס). ⁶³²ולא בקוביא בלבד(סא) אמרו, אלא אפילו משחקים בקליפי אגוזים וקליפי רמונים, וכן לא יונים בלבד אמרו, אלא אפילו במשחקים בבהמה חיה ועוף, ואומרים: כל הקודם את חבירו או כל הנוצה את חבירו יטול בעליו שניהם, וכל כיוצא בשחוק זה, ⁶³³והוא שלא תהיה לו אומנות אלא שחוק זה, הרי זה פסול. וכל אלו, פסולים מדבריהם.

(גט) מפריחי יונים בישוב כו' - יש בזה ב' פירושים. האחד, דהאומר אי תקדם יונך ליוני אתן לך כך וכך. והשני, ששולח יונו להביא יונים משוככים דאחרים. והמחבר נמשך אחר לשון הב', אמנם איסור אי תקדמך יונך כו' ס"ל דהוא בכלל איסור משחק בקוביא, ואיסור להביא יונים אינו גזל גמור דכל היונים מעלמא אתו ורבו בשוכיין ולא קנאן בעל השוכך בקנין גמור, ומ"מ אסרוהו משום דרכי שלום כמו גזל מציאת חש"ו. וזה שכתב המחבר, מפריחי יונים "בישוב", לאפוקי במדבר דיוני המדבר הן הפקר, ופשיטא דלא מיפסלי בזה. והמשחק ביונים עם חבירו ואומר אם תקדים יונך ליוני כו', שהוא בכלל דהמשחק בקוביא, ממילא ג"כ נלמד דאינו נפסל א"כ אין לו מלאכה אחרת דמסתמא אוכל ממצעות שחוק זה, משא"כ במפריחי יונים להביא לו יונים אחרים של

:Commented [YL194]
כשר לעדות נוסף על ידי

:Commented [YL195]
בדוק אם זה לכ"ע או רק לשיטה שחולק על הש"ע.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

חבירו דנפסל בזה אפילו אינו אוכל ממצות הללו, דבכלל שם גזלן הוא אף על גב דאינו אלא מדרבנן (סמ"ע), לפי השו"ע אם נפל לו ממון ביירושה שאוכל ממנו, כשר משחק בקוביא כיון שאינו אוכל אבק גזל. והמשחק בקוביא עם גוי אפילו אוכל ממנו אין כאן פסול עדות רק איסור, מחמת שעוסק בדברים בטלים. ואם יש לו אומנות אחרת אלא שאין מספקת לו לכל אכילתו, פסול, דעכ"פ אוכל אבק גזל. אבל י"א אפילו משחק עם גוי פסול, אבל אם יש לו אומנות אף שאין מספקת לו אומנותו, מ"מ כיון שידוע בטיב משא ומתן העולם כמה קשה הוא הממון, כשר הוא (ט"ז).

:Commented [YL196]
ה שיטת הטור האם יש להביאו?

(ס) הרי זה בחזקת שאוכל מהקוביא שהוא אבק גזל - לא ס"ל כמ"ד דמשחקי בקוביא נפסלים משום דהוי גזל גמור, כיון דאין קונים מצות הקוביא דהו"ל אסמכתא, אלא אף שקונה אותו, מ"מ כיון שאין חבירו מקנה לו בקנין גמור אלא ע"י שחוק והיתול בא לידו, הו"ל אבק גזל. מיהו אף שיש בו צד איסור גזל, מ"מ לא הוה נפסל בזה, כיון דאינו אלא אבק גזל שהוא מדרבנן, ולא נפסל ממנו אלא אם כן ביש לו הנאת הגוף מזה וכמ"ש הרמ"א (סעיף ג), משום הכי בעינן נמי שלא תהא לו אומנות אלא הוא, ואז מסתמא הוא אוכל ממצות שחוק זה, וכיון דנהנה ונתגדל במצות איסור הללו פסלוהו וחדוהו שיעיד נמי שקר, משא"כ אם אינו אוכל ממצות שחוק זה אלא מחזיק אותו בידו וחוזר ומשחק בו להעביר בו זמנו, לא אמרינן דהוא חשוד להעיד שקר. ולפ"ז אף שיש לו אומנות אחרת, כל שאותה אומנות אינה מספיקה לו לצורך פרנסתו והוצאתו, נמצא דנתפרנס ג"כ ממצות שחוק זה, פסול הוא. ומינה נמי דאפילו אין לו אומנות כלל כל שיש לו ממון אחר ואינו מתפרנס ממצות שחוק זה, אינו נפסל. אבל י"א דפירשו מה שאמרו בגמרא דפסול משום שאינו עוסק בישובו של עולם, ר"ל כיון שאין לו מלאכה אינו יודע כמה קשה על בני אדם המצות ומחייבתם ויקל עליו להעיד שקר, ולפ"ז בשניהן הוא איפכא, והיינו דכל שיש לו אומנות אחרת אפילו כל דהו אינו נפסל, וכל שאין לו מלאכה, אפילו יש לו ממון להתפרנס ממנו, הוא נפסל, ומהתימה על רמ"א שלא הזכיר טעם הי"א כלל (סמ"ע).

(סא) ולא בקוביא בלבד - י"א דפי' קוביא היינו שמתנין ביניהם תנאים אם אנצחך תתן לי כך וכך וזה אסמכתא היא דסמך על הגורל שאם יפול על המנה הגדולה יזכה בה. ולפיכך תלה עצמו אף בגורל הקטנה על הספק ואילו ידע מתחלה שכן לא היה מתרצה אבל השו"ע פי' שהקוביא הוא מין שחוק מיוחד ולפיכך אמרו ולא בקוביא בלבד אלא אפי' המשחקי בקליפי אגוזים ורמונים. וגם לשון בני אדם המפורסם בזמננו זה השחוק בקוביא הוא השחוק בפספסים (רע"א * מים עמוקים). (יז) ⁶³⁴מי שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ ²⁸⁴(סב), הרי זה בחזקת רשע ופסול לעדות מדבריהם(סג). לפיכך ⁶³⁵אין מוסרים עדות לעם הארץ(סד), ואין מקבלים ממנו עדות, ⁶³⁶אלא אם כן הוחזק שעוסק במצות ובגמילות חסדים ונוהג בדרכי הישרים ויש בו דרך ארץ, אף על פי שהוא עם הארץ ואינו לא במקרא ולא במשנה. נמצאת אומר: כל ת"ח בחזקת כשר, עד שיפסל. וכל עם הארץ בחזקת שהוא פסול, עד שיחזק שהולך בדרכי הישרים. וכל מי שמקבל עדות ע"ה קודם שתהיה לו חזקה זו, או קודם שיבואו עדים ויעידו שהוא נוהג במצות וברוך ארץ, הרי זה הדייט, ועתיד ליתן את הדין, שהרי מאבד ממונו של ישראל על פי רשעים(סה).

:Commented [YL197]
יינו בדעת השו"ע אין איסורו קשור להימור?

(סב) מי שאינו לא במקרא ולא במשנה כו' - פירוש, שאינו בשום אחד מהם, דכל שירד לכך חזקתו שעובר על רוב עבירות שיבואו לידו, לפיכך בעינן שיהיה מוחזק שהוא בר מצוות, וג' ענינים הן. כשידוע שאינו בשלשתן, הוא פסול לגמרי אפילו בדיעבד. וכשהוא בודאי בר שלשתן, אף שאינו ידוע שעוסק במצוות, כשר הוא אפילו לכתחילה, דחזקתו שהוא בר מצוות. אבל מסתמא שאנו יודעין בו שאינו למדן ואין אנו יודעין בו אם הוא בר דרך ארץ ומחזיק במצוות, בזה אמרו דאין מוסרין לו עדות לכתחילה אא"כ ידוע שהוא מוחזק במצוות וברוך ארץ, אבל בדיעבד אין פוסלין עדותו (סמ"ע).

(סג) ופסול לעדות מדבריהם - ואפשר דדוקא אחר הכרזה תשב"ץ (רע"א).

(סד) אין מוסרין עדות לעם הארץ - פירוש, אין מיחדין אותו מתחילה לעד, ואם נעשה דיחדו לעד, מ"מ אין מקבלין הבית דין ממנו העדות (סמ"ע).

²⁸⁴ עי' אבות (פ"ו מ"ה): התורה נקנית בארבעים ושמונה דברים וכו' במקרא במשנה וכו' במיעוט דרך ארץ וכו'. מקרא היא תורה שבכתב ומשנה היא משנה וברייתא של ששה סדרים (רש"י סוכה כח ע"א), ועי' רש"י אבות: במיעוט דרך ארץ. שלא יהא מצוי עם בני אדם בשוק.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

(סה) על פי רשעים - כל מי שאינו זריז בק"ש ובתפלה ובמצות פסול לעדות, וכ"ש עדים חשודים וקלים (ש"ך * רמ"א).

(יח) ⁶³⁷הבזויים, פסולים לעדות מדבריהם, והם האנשים שהולכים ⁶³⁸ואוכלים בשוק בפני כל העם(סו)²⁸⁵, ⁶³⁹וכגון אלו שהולכים ערומים בשוק בעת שהם עסוקים במלאכה מנוולת וכיוצא באלו, שאין מקפידים על הבושת(סז), שכל אלו חשובים ככלב ואין מקפידים על עדות שקר. ומכלל אלו ⁶⁴⁰המקבלים צדקה מהעובדי כוכבים בפרהסיא, אף על פי שאיפשר להם שיונו בצנעא מבזים עצמם ואינם חוששים, כל אלו פסולים מדבריהם. הגה: ⁶⁴¹כל מי שנוטל שכר להעיד(סח), עדותו בטלה, כמו הנוטל שכר לזון, כמו שנתבאר לעיל סימן ט' סעיף ה', ⁶⁴²ואינן כריכים הכרזה, אלא הדין והעדות בטל מעצמו. ואם החזיר הממון, דינו ועדותו קיימים(סט), שאין זה כשאר פסולים שריכין הכרזה ותשובה, אלא קנס הנסוהו חכמים שיתבטלו מעשיו כל זמן שנוטל שכר. ⁶⁴³וככל זה צעדים שכבר ראו המעשה ומחוייבים להעיד(ע), כמו שאדם מחוייב לזון בין אדם לחבירו. אבל מי שאינו מחוייב להעיד, ונוטל שכר ליכר ולראות(על) הענין שיהיה עה, מותר. ⁶⁴⁴דיין שזן ככרועב, וזא הבעל דין ליתן לו מתנה(עג) על שהפך בזכותו, אסור לו לקבל. ⁶⁴⁵כל מה שאדם מעיד לסיבת יסורין ויראה(עד), אין בו ממש.

(סו) שהולכין ואוכלים בשוק בפני כל העם - אבל כשאינו בפני כל העם, גנאי הוא לתלמיד חכם לאכול בשוק, אבל אין אדם נפסל בכך, ועי' תוס' [ז"ל: כגון שהלך אצל המוכרים וטועם משל כולם מעט מעט כאילו רוצה לקנות מהם וניחא השתא שקורין כלב שדומה לכלב אוכל כאן מעט וכאן מעט ור"ת פירש דאוכל בשוק היינו שאוכל סעודה דפת דגנאי יותר] (סמ"ע).

(סז) שאין מקפידין על הבושת - פירוש, וחיישין נמי שיעידו שקר ולא יחששו שיוודע הדבר ותבוא עליהן חרפה ובושה, דהא אין מקפידין על הבושה (סמ"ע).

(סח) כל מי שנוטל שכר להעיד כו' - נתבאר לעיל (סי' ט ס"ה) (סמ"ע), הנוטל שכר כשר להעיד מן התורה (קצה"ח, פ"ת), ולא חשדינן למשקר בשביל הנאת ממון יעיד שקר²⁸⁶ (קצה"ח), יש להסתפק אם זה מן התורה או מדרבנן (רע"א), י"א דא"צ העד להחזיר שכר שקיבל וי"א שחייבים (רע"א, פ"ת), ועיין מה שכתבתי לעיל סימן ט' סק"יז (פ"ת).

(סט) דינו ועדותו קיימים - היינו ואין צורך להעיד עוד פעם וי"א שאחרי שהחזיר השכר צריך לחזור ולהעיד אחר כך עוד פעם [וכן עיקר - פ"ת], וכל האיסור נטילת שכר היינו על העדות ממש, אבל ליטול שכר על הוצאות הדרך מותר (רע"א * עזרת נשים, פ"ת), אפילו שנטל משניהם בשוה דהשתא ליתא להך חששא דנוגע בעדות וי"א דנוטל שכר להעיד דאינו פסול אלא מדרבנן משום דעבר על מה אני בחנם וכו' היינו כשנוטל שכר טרחו אבל כשנוטל יותר מדאי חיישי' דלמא משקר כדי להרויח אותו הסך והוי פסול דאורייתא (רע"א * גט פשוט).

(ע) אבל מי שאינו מחוייב להעיד - עיין אבן העזר (סי' קל סכ"א) [לא יטלו עדי הגט שכר יותר מכדי שכר בטלה דמוכח. הגה: וי"א דמתנין עם העדים שאם יקלקלו הגט שישלמו אותו, ומכח זה מותר להם לקבל שכר הרבה, או מטעם דהעדים אסורים לישא הגרושה, כמו שנתבאר לעיל סימן י"ב, וכן נוהגין] (ש"ך)²⁸⁷, משמע באה"ע דמ"מ אם נוטלים יותר מכפי שכר בטלה דמוכח, הרי זה חשש פיסול. אבל כאן אם חתמו על שטר מכירה מותרים ליקח שכר הרבה, דעי"כ אסורים ליקח לכתחילה השדה ההוא מיד לוקח, וזה שוה שכר הרבה. וכעין טעם זה כתב הרמ"א שם בגט דהם אסורים ליקח הגרושה הזאת (רע"א * אורים), רומז הש"ך, דשם פסק דעדי הגט לא יטלו יותר משכר בטלה, והרמ"א התיר שם מטעמים אחרים. ונראה לישב, דהנה הא דמותר ליקח שכר לילך

²⁸⁵ אפילו כל אוכל, שכן הר"ת אוסר דווקא בפת, וצ"ע.

²⁸⁶ דלא כנתה"מ סק"ע

ובעד שנטל שכר אחר שהעיד, לא נתבטל העדות למפרע ואיסורא איכא לקחת שכר אפילו אחר שהעיד. ומה שהקשת דאמאי לא חיישין שהעיד בשביל השכר שיטול אח"כ, נראה פשוט דמעמידין על חזקת כשרותו לומר שהיה כשר עד אחר שראינו שנטל השכר וכמפורש בב"ק דף ע"ג בעדים שהוזמו על הטביחה לא בטלה עדותן על הגניבה אם היתה עדות הטביחה אחר כדי דבור. עיין בש"ך י"ד סימן א' סק"ח שאפילו מי שהמיר אינו חשוד למפרע שאם שחט ונקר חלב ואח"כ המיר באותו היום הכל כשר, וזהו גם הטעם במה שלא בטלה עדותן בהשכר שלקחו אחר שהעיד. ובאם לקח תוך כדי דבור מעדותו מסתבר שתבטל עדותו, אך אולי כיון שהוא רק מדין קנס כמפורש ברמ"א סימן ל"ד סעיף י"ח לא תבטל עדותן אף כשנטל תכ"ד וצ"ע לדינא (אג"מ חו"מ ח"א סי' י).

²⁸⁷ עי' לקמן סק"עג) בשם השער משפט.

במאיר ה'משפט זולק א'

ולראות ושיהיה עד, נראה דאינו מותר רק בנוטל שכר משני הבעלי דינים בשוה, דמיניה מיירי כל הסעיף, אבל בנוטל מצד אחד אחר שראו המעשה שיעיד, אפילו פירש שנותן לו השכר בין שיעיד לו לזכות בין לחובה, מכל מקום הוא תלוי במח' (עי' לקמן סי' קמ"ט), דלמאן דפוסל התם משום ההנאה שמחזיר לו שלא יפסיד, מכל שכן שפסול מטעם דמיחשיב נוגע שמקבל שכר מחדש, ואין צריך לטעם קנס, וגם כל שהוא פסול מטעם נוגע, אפילו החזיר השכר אחר שהעיד פסול כדלעיל (סי' לג סי"ב ברמ"א), משא"כ כשאינו פסול רק מטעם קנס, מהני כשהחזיר השכר אפילו לא העיד מחדש. ועוד נראה, דאפילו למאן דמכשיר בסימן ק"מ, פוסל הכא מטעם נוגע, דשם מחויב המשכיר להחזיר אף אם לא יעידו, משא"כ הכא. כל ששני הבעלי דינים מודים שהעד היה אצל המעשה, לא חיישינן בשכחה בזמן קרוב שאינו ראוי לשכחה, וסופר כשנוטל שכר לילך ולראות להיות עד, הוי נוגע כשמעיד אחר כך כשנוטל מצד אחד, דהא נטל ממנו שכר ונהנה ממנו שיהיה עד. וכן כשנוטל משני צדדים והוא אחר זמן רחוק, פסול, דכיון שנטל שכר שיהיה עד לבסוף, ודאי דאם ישכח אח"כ העדות, יצטרך להחזיר השכר, דשכחה הוי כפושע, ואפילו בדברים שאין דין שומרים נוהג ומכל מקום מפסיד שכירותו. ולא משכחת לה שיהיה כשר להעיד אחר זמן רב, רק כשקיבל שכר משניהם ולבסוף נותנים לו השכר במתנה אפילו אם שכח, משא"כ כשקיבל מצד אחד, אף אם נותן לו במתנה השכר קודם שיעיד, נפסל מטעם הנאה, כדלקמן (סי' קכ"א סי"ט), ולכן באה"ע הוכרח ליתן טעמים אחרים אפילו אם נותן להם שכר שיהיו עדי מסירה כשתרצה להנשא אחר שקורעין הגט כמנהג, ובאמת קיי"ל דנוגע הוי חשוד לשקר כמו שכתבתי בסימן ל"ז סק"א? (נתה"מ)²⁸⁸.

(עא) שכר לילך ולראות כו' - אם כבר ראה אין ליטול שכר על הליכה להגיד העדות. ונ"ל דהיינו בדבר שאין לו טירחא, אבל במקום שיש לו טירחא יכול ליטול שכר על ההליכה (ט"ז ורע"א).

(עב) דין שדן כבר - שוחד אסור אף בדבר שאינו דין תורה אלא דרך קנס בעלמא כו', וכתבתי זה להורות לנאמנים על הציבור אף על פי שאין דיניהם דין תורה ולא נתקבלו לכך, אפ"ה יזהרו מלקבל מתנות על דיניהם (פ"ת).

(עג) ליתן לו מתנה - מי שלימד זכות בפני דין על אחד יכול לקבל ממנו מתנות ואין בזה משום כיעור, אבל הדיין עצמו בכיוצא בזה לא מצינו כו', והטעם שהרמ"א הסביר דיני דין כאן ולא בהלכות דיינות הוא להשמיענו דדוקא דין אסור לקבל מתנה ממי שהפך בזכותו דנראה כשוחד מאוחר, אבל עד לאחר שהעיד, אם נתן לו בע"ד מתנה מותר, דגבי עדות לא שייך שוחד, רק דנוטל שכר להעיד קנסו חכמים דלא אהני מעשיו, אבל לאחר שהעיד לא שייך זה, ועי' דברי לעיל סי' ט סק"ג (פ"ת), ואפילו אם הבע"ד הבטיח לתת לו אחר העדות מותר, כיון שבשעת העדות לא היה הנאה לעד רק הבטחה (פ"ת * בית יעקב), וי"א שהנוטל שכר לעדות גט או להתיר אשה שמת בעלה, מאחר ומקבלים כל פסולים דרבנן גם מקבלים מי שנוטל שכר להעיד (פ"ת שע"מ²⁸⁹).

(עד) לסיבת יסורין - מיירי שהעידו אחרים אחר עדותן שהעידו כן מחמת אונס. ומועילה עדותן להיות כדין תרי ותרי שלא להוציא ממון, אבל הן עצמן אינן נאמנים כמבואר לקמן (סי' מו סל"ז) (נתה"מ).

(יט) ⁶⁴⁶עובר כוכבים ועבר, פסולים לעדות(עה).

(עה) גוי ועבר פסולים - אפילו גוים המוחזקים דאינם משקרים, מ"מ הם פסולים כיון שאינו בכלל אחיו ולא עדיף מעבד (סמ"ע), עבד י"א שהוא פסול רק מדרבנן (פ"ת * בית יעקב), טעם הכשרן של עבד ועכו"ם בקצת מקומות הוא לפי שבהרבה מקומות אנו הולכין בדיני ממונות אחר ידיעת האמת ואף על פי שאין אנו יודעין אותו בכל אותן דקדוקין שמסרה לנו התורה הלכך כל היכא דאיכא למסמך דקושטא אמרו, אנו דנין ע"פ דבריהם, ולא שהן כשרים לעדות אלא שמפני שאנו סומכין עליהם בזה הרי הוא כאלו הודו בעלי דינן בפנינו שכן הוא ואנו עדים בדבר ועל ידיעתנו אנו דנין ולא על עדותן ולפיכך אנו מכשירי ערכאות בשטרות (עי' לקמן סי' סח ס"א) שאנו

²⁸⁸ הנה"מ אינו מתיר אלא ליתן שכר בטילה להעד שילך לראות מעשה העדות כדי שיוכל להעיד אחר זמן כשיצטרך שזה, מ"מ יש לפסול עדותו אחר זמן כשיצטרך להעיד, אם לקח רק מאחד, מאחר שהיה לו הנאה ממנו, ואם לא היה לו הנאה ממנו דהשכר שנתן לו היה זה רק שכר בטילתו כשר להעיד אף כשלקח רק מאחד, אבל כשיתן לו אחד שכר בטילה עתה כשכבר יודע העדות כדי שילך להעיד הוא פסול כמו בדיין, ומשמע שגם מדאורייתא פסול בין בדיין בין בעד (אג"מ חו"מ ח"ב סי' כו אות ג).
²⁸⁹ דלא כשו"ע ורמ"א הוב"ד לעיל סק"ע(ע).

באיר המישפט זולק א'

סומכין עליהן בדבר שחזקתם דלא משקרי ועבדינן עובדא ע"פ ידיעתנו שסמכנו עליהם שאמת אמרו בדבר זה, ולכן אם ברגע אחד נתפרסם כן מפי מסיח לפי תומו בשנים או בשלשה מקומות בודאי לב כל אדם סומך שכן הוא האמת וידיעה ודאית יש לנו בזה ויכולין אנו לדון על סמך ידיעה זו [לומר שראובן מת, ויורשים יורדים לנכסיו], ועוד זה דבר שעתיד להתגלות, וכל דבר כזה גוים לא משקרים בו (פ"ת * תשב"ץ).

(כ) ⁶⁴⁷השווא לחבירו(עו), וא"ל בפני רבים: אלך ואמסור ממונך, פסול לעדות²⁹⁰.

(עו) השווא לחבירו כו' - דוקא בשווא חששו שמחמת שנאתו יעשה כן, ולא באחרים (סמ"ע), וה"ה שפסול לשבועה (ש"ך * ב"י), ויש חולקים, שאין נפסל אלא מוסר ממש (ש"ך * ד"מ), אף דמבואר לקמן (סי' שפח ס"ח) דאומר אלך ואמסור הוי מסור, הא כתב הש"ך שם דדוקא כשניכר שיעשה כן, משום הכי בעינן הכא שיהיה שווא ושיאמר בפני רבים, שניכר שיעשה כן (ש"ך * א"א, נתה"מ)²⁹¹, שנים התקוטטו עם א' ואמרו נלך ונמסור אותך לרשויות, וחזרו באמצע הדרך, הם פסולים לעדות (לפי הסמ"ע), וצריכים תשובה מעולה כדי לחזור בתשובה (פ"ת * בית יעקב), אם א' עוסק בשטרות מזויפות, והרבנים אסרו שזה גורם נזק לכל ישראל, והשני אמר אלך ואמסור אותך לרשויות, כל היכא שיש לתלות במה שרגילים בני אדם לתלות תלינן ולא פסלינן ליה, וה"ה לכאן (פ"ת * מהר"י באסן), המוחזק לומר אמסור אותך פסול מן התורה, אבל העושה פעם אחת, נפסל רק מדרבנן (פ"ת * רדב"ז).

(כא) ⁶⁴⁸ממזר ופצוע דכא(עו) וכרות שפכה⁶⁴⁹ וערל שמתו אחיו מחמת מילה(עו), כשרים לעדות.

(עז) ממזר ופצוע דכא כו' - דאעפ"י שפסולין הן מלבוא בקהל, מ"מ כיון דלא מעשיהן הרעים גרמו להן זה, משום הכי כשרים להעיד (סמ"ע).

(עח) וערל שמתו אחיו מחמת מילה - רחמנא פטריה מדכתיב וחי בהם, ועי' יו"ד (סי' רסג ס"ב) (סמ"ע).

(כב) ⁶⁵⁰המוסרים לאנסים, והאפיקורסים והמומרים לעבודת כוכבים(עט), פחותים מהעובדי כוכבים ופסולים לעדות(פ). הגה: ⁶⁵¹ואפ"י מחל לו הנמסר, פסול, עד שישב בתשובה²⁹². מומר שחזר צו וקבל עליו תשובה(פא), כסר מיה, אף על פי שלא עשה עדיין.

²⁹⁰ עי' לקמן הערה 292.

²⁹¹ עי' לקמן סי' שפח ס"ח בש"ך שמביא: ראובן הפקיד אצל שמעון כסף, ואחר זמן בקש הכסף, ושמעון טוען שנגנב, וראובן אמר איני מאמינך אלא או נשב בדיני ישראל או יתפשר ואם לאו שיביאהו בערכאות שלהם או ימסרהו ביד הבאשה, ועשו פשרה, וטוען שמעון שזה מתוך אונס, אין בדבריו של שמעון כלום, דכל כי האי גוונא לא מקרי גזום ואיום כיון דרשות נתונה לו לשבת בדיני ישראל, וכל שכן דהדין היה עם ראובן להביא לשמעון בערכאות שלהם אם לא היה רוצה לדון עמו בדין תורה, ואפילו אם ראובן היה מגזום לשמעון להביאו בערכאות שלהם ולא היה רוצה לדון עמו בדין תורה, אפילו הכי לא הוי אונס דעביד איניש דגזים ולא עביד. ולא חשיב אונס בגזום בעלמא אלא היכא דגזים ליה במידי דאי עביד ליה ברי היזקא וכו', אבל היכא שמגזמו לעשות דבר דאף כי יעשהו שמא לא יוזק חבירו בכך כגון כיוצא בנדון דידן שטוען שגזמו להביאו בערכאות של גוים לא חשיב אונס כלל, שהרי לא כל המביאים חבריהם בערכאות של גוים נוצחים והרבה עשו כן ולא הצליחו (מהר"י בן לב), כל מי שמגזם לחבירו אפי' בממון ויכול לעשותו, אפי' לא עשאו כותבים עליו מודעא וכותבים העדים ידענו באונס פלוני. ואף על גב דלא עביד מאי דאמר, כיון דאמר עבידנא היינו אונסיה דמוכר וכל כי האי גוונא כותבין מודעא (מהר"י בן לב), ראובן היה לו בן שמעון שהיה מבזה את אביו ראובן ומחרפו בכל יום בפני האנשים כדי שיתן לו מעות, והיה מגזם עליו שילשין עליו לאומות על דברים שיהיה לו הפסד רב, והיה אומר לו ג"כ שימיר דתו לעשות לאביו רעה ולהעליל עליו כמה מיני עלילות עד שהיה מכה את אביו וממרט זקנו בלי בושה כדי שראובן יתן לו כסף, ויעצו את אביו שיעשה לבנו שמעון שטר חוב א' שהיה חייב לו מעות הרבה שיפרע לו לזמן קצוב כדי שישכך חרונו מעל אביו ולא יתחייב לפרוע עמו דבר אעפ"י שיוצא עליו ש"ח קיים בביטול ולהשליכו מעל פניו וכשיגיע הזמן לא יתחייב לפרוע עמו דבר אעפ"י שיוצא עליו ש"ח קיים בביטול מודעו' וכן עשה. אף על גב דאמר' בעלמא עביד איניש דגזים ולא עביד, הכא בנ"ד אמרינן דגזים ועביד כיון שהיה מבזה את אביו ומחרפו כמה פעמים כדי שיתן לו והיה נותן לו והיה חוזר ומגזם אליו והיה נותן לו עד שהגיע לפרק מכה אביו וממרט זקנו הרי שגזם עליו ופעל ועשה והוא כמו מוחזק לצער ולהזיק לאביו וגזם ועביד ועל ידי זה הוכרח אביו לכתוב עליו ש"ח לזמן אולי ישוב ונחם על הרע' ואין אביו חייב לפרוע לו (המב"ט).

²⁹² ג"ג מ"ואפילו מחל לו" עד כאן מופיע בסעיף כ.

Commented [YL198]:
י' לעיל שהבאנו אלך
ואשמד

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

(עט) המוסרים והאפיקורסים ומומרים כו' - עי' רמ"א לקמן (סי' שפח ס"ח), די"א דהאומר אלך ואמסור פסול לעדות. ועיין לעיל סעיף כ' (ש"ך), אפילו אם נאמר שצדוקים וכדומה שבזמנינו זה יהיו כאנוסים, יען כי אבותיהם ואבות אבותיהם גדלום על אותו הדת, וחושבים שעושים טובה, והרי הן כתינוק שנשבה לבין הגויים, אפילו הכי אין ראוי להכשירם לעדות, כיון דסוף סוף עוברים על כמה עבירות לפי דת האמת (ש"ך * מהרש"ך)²⁹³, ואם אמר "אם יעשה לו פלוני אלך להמיר דתו", עי' לעיל סק"א (א) (רע"א), מסור אינו אלא מדינא דגרמי, וכבר הכריע הש"ך (סי' שפו סק"א) דדינא דגרמי אינו אלא קנסא דרבנן, ולפי"ז כיון דמסור אינו פסול אלא מדרבנן אין לפסול השטר א"כ הכריזו עליו, ובפרט בדורות [הללון] שגברו בעלי עולה ולפעמים כשאדם מציל עצמו ע"י גוים נקרא אצל חבריו מסור ובאמת אינו כן, וצריכינן הבית דין לחקור אחר זה, וכל זמן שלא נפסל על פי בית דין אין לפסול השטר, וי"א שהוא פסול דבר תורה, ועיקר כצד הראשון, אמנם מאחר ודעת רוב הפוסקים דדינא דגרמי דאורייתא וא"כ לא בעו הכרזה, אין להוציא ממון נגד דעתם (פ"ת).

:Commented [YL199]

ועיין בתשו' כרם שלמה בסופו - שם איתא שהאומר איך ואשתמד נפסל לשוחט, וצריך תשובה, ועצם זה שקיבל על עצמו לחזור הוי תשובה???

(פ) פחותים הן מהגוים - שהגוים לא מורידין ולא מעלין ויש לחסידיהן חלק לעולם הבא²⁹⁴, ואלו מורידין ואין להם חלק לעולם הבא (סמ"ע), אם מחמת אונס נפשות חטאו והמירו וכאשר מצאו נס ומלטה שבו מיד לא נפסלו. ואף אם מצאו מקום ושעה לימלט ולא עשו ואכלו נבלות לתאבון ונפסלו להעיד על מה שראו באותה שעה. מכל מקום מה שמעידין על שעת הריגתם כל שלא נשתהו בין הכותים, הרי באותה שעה היו כשרים להעיד, ואף אם אח"כ אכלו נבלות ואח"כ שבו הוה ליה תחלתו וסופו בכשרות (סמ"ע * רא"ש), מי שעבר על כל מצות התורה באונס ואפי' עבד עבודת גלולים שהדין שיהרג ואל יעבור אם עבר ולא נהרג לא נפסל לעדות וכישראל הוא לכל דבריו כיון שעשה כן באונס ומפני אימת מות נפלו עליו, ואם הם בארץ שמד, נאמנים כל שאין להם דרך לצאת, ויש עדות שמתנהגים בצדקות בצנעה (סמ"ע * ריב"ש).

(פא) משומד שחזר בתשובה - כיון שהמשומד היה מעורב בין הגוים שיש להם כל התאוות, וזה בא להבדיל מכולן ולקבל תשובה, לא החמירו עליו ומחזקינן שודאי יעשה תשובה שלמה (סמ"ע), בכל מומר הכי, ול"ד למומר לע"ז (ש"ך), אף דבסעיף ל"א מבואר דבעינן שיקבל עליו לאסור דברים המתירים²⁹⁵, עבירה דחמוד ממון שאני (נתה"מ), מומרים ההולכים ממדינה למדינה ומחזיקים עצמם שם לישראל כשר ואנן ידעינן שהיו מומרים סתמייהו פסולים אף לעדות נשים עד שיודעי' בו שבא לרב או מורה והתודה וקבל' תשו' בסיגופים מכת החזקה גרועה שהוחזק בה עד דידעינן דנפיק מינה (רע"א * ב"מ), עכ"פ התחלת עשיית תשובה צריך, וצריך סיגופים קצת ע"ש, ועיין ביו"ד סוף סימן רס"ח בהג"ה [ישראל מומר שעשה תשובה, א"צ לטבול, רק מדרבנן יש לו לטבול ולקבל עליו דברי חברות בפני ג'] (פ"ת).

(כג) ⁶⁵²הפסול מן התורה, שהעיד, עדותו בטלה (פב) אף על פי שלא הכריזו עליו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. והפסול מדבריהם (פג), העדות שהעיד קודם שהכריזו עליו, כשרה (פד). הנה: ואפילו פסול מן התורה, אין לפסלו אלא צדא, ⁶⁵³אבל לא מספקו (פה), כגון שהעיד צד' ואחר כך צאו עליסופו) עליו שעבר עבירה שנספסל זה מן התורה. אבל אם אין יודעין אם עבר קודם שהעיד או אחר כך, מוקמינן גבא לחזקתו וכל מה שהעיד כשר, עד דידעינן לעבר קודם לכן. ⁶⁵⁴וכלן הפסולים מדרבנן שצריכים הכרזה, אם העניין צריכים על עזירתו, כגון שהוליאן מנ"ה, הוי כאלו הכריזו עלייהו.

(פב) עדותו בטלה - העובר על דבר שהוא מחלוקת אם נפסל לעדות אם לאו אם נתקדש' אשה בפניהם דהויא ספק מקודשת אף על גב דלא הוה עלייהו הכרזה ולא אמרו דבעי הכרזה אלא בפסולין דרבנן ולא משנה דבר שיש לו שורש מן התורה או גזירה, בכל ענין צריך הכרזה (ש"ך * מהריב"ל).

²⁹³ עי' דברי הש"ך (יו"ד סי' רסז סקנ"ט): הקראים דבזמן הזה קלקלו מעשיהם ואינם כשרים לשום עדות.

²⁹⁴ עי' רמב"ם (מלכים פ"ט ה"ד): וכיצד מצווין הן [גוים] על הדינין, חייבין להושיב דינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו, ולהזהיר את העם, ובן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסייף, ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה, שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו, ובן נח נהרג בעד אחד ובדין אחד בלא התראה ועל פי קרובין, אבל לא בעדות אשה ולא תדון אשה להם.
²⁹⁵ עי' לעיל סק"כז).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(פג) והפסול מדבריהם כו' - דכיון דאין פסולו ידוע קודם שהכריזו עליו, לא רצו להפסיד ממון הבריות מאחר שכבר העידו ואין פסולין אלא מדרבנן (סמ"ע), ועיין מה שכתבתי לעיל סעיף ב' סק"ח), באיסור לא בעי הכרזה, וי"א אפילו לעדות איסור בעו הכרזה פסולי דרבנן כו' (פ"ת).

(פד) קודם שהכריזו עליו כשרה - ואפילו ברועה ומוכסן שאמרו (לעיל סעיף י"ג - י"ד) שהן פסולין, מסתמא בעינן הכרזה תחילה, אלא שמסתמא מכריזין על פסוליהן קאמר, דלאותה עדות שנפסל בשבילה, אפילו בלא הכרזה פסול (סמ"ע), "לאותה עדות", דהיינו דבאותה עדות שמעיד עליו, נעשה באותו הדבר פסול עליו, כמו שאומר אני לויתי ממנו בריבית, לפי צד א' שלא מחלקים דבריו, וגם משכחת לה כשנטל שכר להעיד, אך דשם בלאו הכי לא בעי הכרזה כמו שכתב בסעיף י"ח [בהג"ה] (נתה"מ), י"א דהעובר עבירה שאין בה מלקות פסול מדרבנן גם כן צריכים הכרזה ויש חולקים דלא בעי הכרזה (רע"א), בפסולין דרבנן בעינן חימוד ממון היינו דוקא בעבירה דרבנן אבל בעבירה דאורייתא אף על גב דפסילי מדרבנן לא בעו חימוד ממון (רע"א * משנה למלך), וה"ה אם עדים חותמים על שטר הכתוב על עור של עבד בכתובת קעקע, ואמרו לעדים שאסור לעשות כתובת קעקע (רע"א * שעה"מ), כגון אם שלשה מעידין על אחד שלדין הלוח בריבית דרבנן ביחד, אז על כל לוח יש ב' עדים ונפסל הלוח, ואם נאמר א"צ הכרזה, אז עדותם לא מהני על המלוה והמלוה נשאר בכשרותו, ואם צריכין הכרזה, הלווים נשארו בכשרות כל זמן שלא הוכרו עליהם והמלוה נפסל על פי עדותן (פ"ת), ובתשובת משכנות יעקב בסוף הספר בהגהות [לח"ו"מ סימן ל"ד] ג"כ מזה (פ"ת).

:Commented [YL200]
א הבנתי וגם הש"ך
לא הבין, כמה זה
נוגע להלכה

:Commented [YL201]
א הבנתי

:Commented [YL202]
איפ זה בשו"ע

:Commented [YL203]

(פה) לא מספק - היינו כשהעיד בב"ד ואח"כ באו עדים שעבר עבירה ואין אנו יודעין מתי עבר מוקמינן אותו אחזקתו חזקת כשרות ואמרינן השתא הוא דאיתרע, ואם זה שטר פסול שחתמו עליו בעינן שראו העדים חתימתו, ואם לא כן אמרינן היום הוא שחתמו שקר, וכן פסק בשו"ע בסעיף ט', וא"כ מוכח דלא פסלינן מספקא ואמרינן השתא הוא דאיתרע (קצה"ח).

:Commented [YL204]
א עשיתי, אבל גם
הנתה"מ והש"ך לא
יצאו ברורים,
והסמ"ע הביא נ"י
ולא הבנתי דבריו
כלל

(פו) ואח"כ באו עדים - כאשר ישאל איש שיחרימו שכל איש שיודע פיסול בעדים יבוא ויגיד, אם בדרך אולי אמרה, אין שומעין לו וראוי לנזיפה, ואם ברי קאמר שומעין לו והכל לפי ראות הב"ד, נראה שזה נלמד מלקמן (סי' צב ס"ו) [ז"ל: מי שנתחייב לחבירו שבועה, ושאל שיחרימו בבית הכנסת על מי שיודע שזה עבר שבועה, השואל כן ראוי לנזיפה. אבל אם אמר בודאי שיש לו עדים שיודעים שעבר על השבועה, ואינם רוצים להעיד עד שיחרימו בכה"כ, הרשות בידו להחרים בכה"כ. הגה: ואתן היודעים, צריכין להעיד כמו בשאר עדות, שהוא באם לא יגיד וגו']. (פ"ת).

:Commented [YL205]
אם נצריך להביא
הענין של תרתי
לרעותא

(כד) ⁶⁵⁵כל מי שהעידו עליו שעבר עבירה פלוגית, אף על פי שלא התרו בו, שהרי אינו לוקה, פסול(פו), והוא שעבר על דברים שפשט בישראל שהם עבירה. אבל אם ראוהו עובר על דבר שקרוב העושה להיות שוגג, צריכים להזהירו ואחר כך יפסל. כיצד, ראוהו קושר או מתיר בשבת(פח), צריכים להודיעו שזה חילול שבת, מפני שרוב העם אינם יודעים זה. וכן אם ראוהו עושה מלאכה בשבת או ביום טוב, צריכים להודיעו שהיום שבת, שמא שוכח הוא(פט). וכן המשחק בקוביא תמיד, או מי שנעשה מוכס או גבאי שמוסיף לעצמו(צ), צריכים העדים להודיעו שהעושה דבר זה פסול לעדות, שרוב העם אינם יודעים דברים אלו. וכן כל כיוצא בזה(צא).

(פז) שהרי אינו לוקה פסול - עיין לעיל (סעיף ב' ברמ"א), דכתב שם, עבר עבירה שאין בה מלקות פסול מדרבנן, וכאן משמע דפסול דאורייתא. ויש ליישב דכאן כיון שחייב מלקות על אותה עבירה רק שלא התרו בו, פסול דאורייתא (ש"ך), ועי' לעיל סק"ח), וי"א שגם בזה שלא התרו בו פסול מן התורה דווקא כשיש בו חימוד ממון (פ"ת * ב"ש אחרון).

(פח) כיצד ראוהו קושר או מתיר בשבת כו' - נקט ג' מיני הודעות בכאן: הא', דאפילו אם אנו יודעין בו שהוא יודע שהוא שבת, מ"מ אם אין איסור המלאכה ידוע צריך להודיעו. השני, אף אם הוא מלאכה מפורסמת לאיסור בשבת, מ"מ כל שאין ידוע שיודע שהוא שבת, צריכין להודיעו. השלישי, אף שהוא יודע שהוא יודע להמעשה שהוא עושה שעושהו באיסור, מ"מ אי איכא למימר שאינו יודע שיפסל על ידי זה, צריך להודיעו (סמ"ע), וי"א שכל שיודע שזה שבת ושזה אסור בשבת, אפילו לא הודיעו לו שיפסל על ידי זה פסול, דהא רשע נקרא והתורה אמרה אל תשת רשע עד, ועוד, דחשיד על עדות שקר, ורק במידי דאינו נפסל רק מדרבנן שייך חילוק אם יודע שיפסל על ידי זה (נתה"מ), גר כשר להעיד אחר שנתגייר אף שלא עשה תשובה על העבירות של ז' מצוות בני נח שעבר בהיותו גוי דומה לישראל שלא ידע מעבירה (פ"ת).

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(פט) שמא שוכח הוא - עיין מה שכתבתי לעיל סק"כג (ש"ך).

(צ) או גבאי שמוסיף לעצמו כו' - האי שמוסיף, אגבאי לחוד קאי, שצריך להיות ידוע שמוסיף לעצמו, וכמו שכתב לפני זה בסעיף י"ד (סמ"ע).

(צא) וכן כל כיוצא בזה - במקום שאין ליהודים זכות לקנות קרקע, ולכן קונים חזקה וזכות השתמשות מגוי הבעלים, ואם ראובן היה לו חזקה במקום א' כמה שנים, ובא שמעון וקנה הזכות מהגוי. הנה מאחר ויש תקנה האוסרת את זה, חייב שמעון לתקן את אשר עוות ויחזיר הבית לראשון תמורת הכסף שנתן, מאחר ולא נעשה מחשבתו לא עבר על החרם, וכשר לעדות. ואין לשמעון זכות לטעון לא ידעתי מתקנה זו, מאחר ושיירות מצויות, ויש אגן סהדי שידע מזה, ואפילו אם לא ידע, הרי בידו לתקנו (ש"ך * מהרש"ך).

(צב) אין אדם נפסל בעבירה על פי עצמו (צג) שיעידו עליו, שאין אדם משיים עצמו רשע (צד). הנה: ⁶⁵⁷ ומכל מקום אין עושין אותו עד לכתחלה (א), כלקמן סימן ל"ב סעיף ה'. ⁶⁵⁸ וכן אין נפסל על קול ותקד בעלמא (א), כגון מי שחקד על עריות, שקגיל עם עריות ומתייחד עמהם, וקול יולא עליו, קשר לכל עדות חוץ מלעדות אשה. ועיין בדיו החקודים ז"ל סימן קי"ט.

(צב) אין אדם נפסל בעבירה על פי עצמו - הטעם, דהאדם הוא קרוב אצל עצמו (סמ"ע).

(צג) אלא על פי עדים - ובעד אחד המעיד שגנב וכדומה והוא שותק לא נפסל, אבל אם הוא מודה לו בפירושו, נפסל (רע"א * כנה"ג, פ"ת), וי"א דוקא על פי שני עדים אבל על פי עד אחד לא מיפסל כלל אפילו מדרבנן (פ"ת).

(צד) שאין אדם משיים עצמו רשע - אפילו אם אמר אעשה תשובה ואוציא הריבית, דאערומי קמערים כדי שלא יעיד לחבירו, ועי' לקמן (סי' מו סל"ו) באמרו העדים עשינו תשובה (סמ"ע), אם בא להכחיש ולהתנצל עצמו שלא חטא ואומר "כך וכך עשיתי" שנראה לו שלא חטא בזה והב"ד מכירים מתוך דבריו שחטא עד שלבסוף הודה על דברי הב"ד מתוך טענותו, לא אמרינן בזה אין אדם משיים עצמו רשע (רע"א) ²⁹⁶, וה"ה בעבירה דרבנן אין אדם משיים עצמו רשע (פ"ת * ארעא דרבנן), עידי רבית, שאמרו ידענו שיש בזה איסור ואע"פ כן חתמנו, יש ספק אם אומרים אין אדם משיים עצמו רשע (פ"ת * ברכ"י), ואם עונשים אדם על פי עצמו יש ספק (פ"ת * ברכ"י), וי"א הא דקיי"ל אין אדם משיים עצמו רשע היינו דוקא היכא שבא להודות שהוא רשע, ואף שרוצה לעשות תשובה י"ל אערומי קא מערים שהוא לפסול עדיותיו שהעיד כבר, אבל היכא שאנו רואים שאדרבה הוא רוצה להתנצל עצמו ולומר שלא חטא, רק שע"י דבריו הוא נתפס שאנו רואים שחטא, נעשה חשוד אף ע"פ עצמו, וכן אף על גב דאין אדם משיים עצמו רשע, אבל אם בא להעיד לטובתו וע"י זה משיים עצמו רשע נאמן. עובדא בחבורת מוזגי י"ש שנשבעו כפה מלא שכל אחד מחויב להודיע להנאמן קודם שיוליך התבואה לטחון כמה יטחן, ובאם יעלים מחויב ליתן עשרים אדומים קנס, ואחד מהם העלים, ובאו בני החברה לב"ד ושלחו אתריו והודה, רק שביקש להתנצל את עצמו באיזה התנצלות ונתחייב מתוך טענותיו, והורה הרב וכו' צ"ש שמחויב ליתן קנס הנ"ל וגם הוא פסול לעדות ולשבועה. וכן אף דאין אדם משיים עצמו רשע, אבל אם איכא עד אחד והוא מודה לדברי העד, נעשה רשע אף דאינו נפסל על פי עד אחד (פ"ת).

(צה) עד לכתחלה - כלומר שאין מוסרין לו עדות לכתחילה (ש"ך) ויש חולקים על הרמ"א דלכתחלה יש להחמיר שלא להוציא ממון בעדות החשוד על העריות (ש"ך * ב"ח), מצאו גניבה בביתו של ראובן, והוא טוען שבני ביתו גנבו אותו, ואח"כ אמר שהוא גנבו, אינו נאמן לפסול את עצמו (ש"ך * מ"ב).

(צו) וכן אין נפסל על קול - אפילו בקלא דלא פסיק כשר לעדות (סמ"ע).

(כו) ⁶⁵⁹ לזה שהעיד על המלוה שהלוה לו ברבית (צז), ויש עד אחד עמו, מצטרפין לפסלו, אף על פי שעושה עצמו רשע, פלגינן דבוריה (צח) ומאמינים אותו לגבי מלוה ולא לגבי עצמו. ⁶⁶⁰ וכן אם העיד שפלוגי רבעו, אפילו לרצונו, או שבא על אשתו (צט), או שרבע שורו (ק), הוא ואחר, מצטרפין לפסלו. ⁶⁶¹ וה"ה שהגזל יכול להעיד על הגזלן כמו הלוה על המלוה, וכלכד שלא יהא להן הגאה מעדותו (קא).

:Commented [YL206]
שון המהרש"ך היא
יש לו לישמר וליזהר
ולתקן את אשר
עוות בקנייתו, ויקח
המעות שנתן
במולקיי מיד ראובן
המחזיק וישאר
ראובן בביתו

:Commented [YL207]
' הערה

²⁹⁶ אבל הרי אין לך שוגג גדול מזו.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

(צז) שהלוה לו בריבית כו' - הא דפלגינן דיבוריה, היינו אם אין אנו חושדים אותו לנוגע, דאז אמרינן דהוי כאילו לא העיד על עצמו כלל, אבל היכא שיש לחוש שנוגע, חיישינן דילמא בשביל עצמו מעיד כן (ש"ך) ²⁹⁷.

:Commented [YL208]
עבור על הש"ך עוד פעם

(צח) פלגינן דיבוריה כו' - דכשאומר פלוני הלוה לי בריבית הוא מעיד על חברו שהלוה ועל עצמו שלוה, פלגינן דיבוריה, וכאילו אומר פלוני הלוה בריבית ולא אמר לי, וי"א דלא אמרינן פלגינן דיבוריה במקום שצריך להוסיף טעם ובמקום שצריכין לומר מילתא דלא שכיחא (סמ"ע).

(צט) או שבא על אשתו - יש לחלק בין אמר "אשתך זינתה עמי" דפלגינן דיבוריה, ובין אם אמר "אני זינתי עם אשתך" דלא פלגינן דיבוריה (סמ"ע), וי"א שחילוק זה רק בדיני נפשות דאין יכולים לפלוג דיבוריה ולומר שהיה לאונסו, מטעם שכתב שם דאין קישוי אלא לדעת. ואונס על ידי גוים אי אפשר, דהא גילוי עריות הוא ויהרג ואל יעבור. וגם בשוגג אי אפשר לומר, דהא על כרחך היתה התראה ושוב לא היה שוגג, משא"כ כשמעידין רק לפוסלו לעדות או לאוסרה על בעלה, אמרינן אפילו באומר זינתי עם אשתך פלגינן דיבוריה, ואמרינן שבא עליה שוגג והיא מזידה, כגון שלא ידע שהיא אשת איש. וכן להיפך, כשאומר אשתי זינתה עם פלוני, יכולין לומר שהיא שוגגת והיתה סבורה שהוא בעלה והוא מזיד (נתה"מ), וי"א שאין חילוק זה המובא בסמ"ע (פ"ת * נוב"י), וי"א דעיקר כסמ"ע (פ"ת * חת"ס).

(ק) או שרבע שורו - אין זה דומה להראשונים, דשם פלגינן דיבוריה ואינו נאמן על עצמו ועל אשתו, ובזה נאמן גם על שורו להרגו, דאדם קרוב אצל אשתו ולא אצל ממונו. ומפני שבזמן הזה שאין דיני מיתה אין סוקלין ג"כ השור וכמ"ש בסימן א', משום הכי לא דקדק המחבר לכתוב זה. ולא כתב הני דינים אלא משום פסולו דהאיש הרובע דנוהג גם בזמן הזה (סמ"ע).

(קא) ובלבד שלא יהא לו הנאה - י"ג "ובלבד שלא יהא הנאה כו'", וי"ג "ובלבד שלא יהא להם הנאה כו'", והשני עיקר. ועיין לקמן סימן ל"ז סעיף ט"ז בהג"ה (ש"ך).

(כז) ⁶⁶² ויש אומרים שהנשבע להכחיש העד, העד ואותו שנשבע לו, מצטרפים להעיד עליו לפסלו (קב). הגה: ⁶⁶³ וה"ה אס נשבע לשנים, הם מעידים עליו לפסלו. ואין חילוק אס נשבע להם כאלה או זיה אחר זה. ⁶⁶⁴ ויש חולקים (קג). ואפי' אס היו ז' בעלי דינים, ולכל אחד עד אחד, אינן מצטרפין ⁶⁶⁵ אחר שצמד זדין ונשבע על עדותו (קד). אבל קודם לכן יכולין להעיד עליו.

(קב) העד ואותו שנשבע מצטרפין - דייק וכתב "להעיד עליו", דהיינו שלאחר גמר דינין הם באים מחדש, זה שנשבע לו והעד ומעידין לפני ב"ד שנשבע לשקר, דמאחר שכבר דינו לא נחשב כנוגע (סמ"ע), ראובן התובע את שמעון, וראובן מביא עד ששמעון חייב, בפקדון שמעון נפסל מיד, ובמלוה נפסל רק לאחר ששמעון נשבע להכחיש את העד (ש"ך * רמ"א), וי"א שכל זה רק בנוגע לעדות או לשבועה כנגד אחרים [שאם יש עוד דיון והוא רוצה לישבע לפטור את עצמו, אינו כשר לזה, אבל הבא להוציא ממנו בשבועה אינו יכול, שהוא טוען שהוא נאמן בשבועה], ולא בענין דיון זה, ורק לענין פקדון ולא מלוה עד שישבע, ועוד נשבע ליטול ונמצא שקרן על פי הבע"ד ועל פי עד א' פסול כשנשבע על הפקדון אבל נשבע להחזיק במה שבידו כשר (ש"ך * רשד"ם).

:Commented [YL209]

:Commented [YL210]
לש קצת זה קצר סי' סי' קצה

(קג) ויש חולקין - ר"ל דאין העד ובעל דין מצטרפין. ומה שכתב אחר זה ואפילו אם היו כו', הוא ג"כ לדעת יש חולקין (סמ"ע), וכן עיקר (ש"ך).

:Commented [YL211]
כון, שהש"ך מביא את היש"ש זה מראה שזה עיקר?

(קד) אחר שצמד בדין ונשבע כו' - היינו טעמא, דכיון דהאמינתו התורה בשבועתו נגד כל אחד מהן, הרי עדותן בענין זה כלא היו, משא"כ קודם שנשבע, כגון ששניהן מעידין שידועין בזה שהוא גזול, אף על גב דאגזילה דמסהיד האי לא מסהיד האי, מצטרפין, ואפילו השני נגזלים יכולין להעיד עליו, דפלגינן דיבוריה. וצ"ל דמעידין לענין שפסול לעדות אחרת, כנ"ל במלוה בריבית בסעיף כ"ו (סמ"ע), העדים מצטרפין לפסול לשבועה, אבל לא להוציא ממון [שתובע בעד ראשון ושני, אבל מכאן ולהבא נעשה חשוד גמור ושכנגדו נשבע ונוטל כדלקמן (סי' צב ס"ז)], ובכל זה אין חילוק בין נשבע לפטור עצמו בין נשבע ונוטל, גם אין חילוק בין שבועה דאורייתא לשבועה דרבנן (ש"ך), [כהערה על דברי הסמ"ע] היינו דמירי בשעה עידו שניהם בבת אחת קודם שהכחיש הגזול אחד מהם, או שהעידו שלא בפניו, דקיי"ל דיכולין העדים למיפסליה בגזלנותא אף שלא בפניו, ועיין מה שכתבתי לעיל סימן ל' סעיף ו' סק"ט? (פ"ח).

:Commented [YL212]

²⁹⁷ עי' נתה"מ לקמן סי' לו סק"ו(ו).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(כת) 666 שנים שהעידו באחד שהוא פסול באחד מאלו העבירות, ובאו שנים והעידו שחזר בו ועשה תשובה או שלקה, הרי זה כשר. אבל אם באו שנים והכחישום(קה), ואמרו: לא עשה עבירה זו ולא נפסל, הרי זה ספק פסול, לפיכך לא יעיד, ואין מוציאין ממון בעדותו(קו), ולא ידון עד שיוודע שעשה תשובה. 667 שני עדים שהעידו על אחד שהוא פסול, כגון שאחד אומר שגנב והשני אומר שהלוה נכזיב, מלטרפים לפסלו(קז).

(קה) אבל אם באו שנים כו' - ה"ה היכא דאיכא פלוגתא דרבוותא אם הוא כשר או פסול, הרי זה פסול מספק דהוי כתרי ותרי, ואפילו למ"ך שחולק על תרי ותרי מודה כאן, דלא שייך כאן לומר דמוקמינן ליה בחזקת כשרות כיון שהפעולה כבר נעשית כגון שאכל או שבעל, אלא דאיכא ספק אם אותה האכילה או הבעילה היא אסורה או מותרת, איך נאמר דמשום חזקתו אותה הפעולה היא מותרת כו', (פ"ת).

(קו) הרי זה ספק פסול לפיכך לא יעיד ואין מוציאין ממון בעדותו כו' - נראה דהיינו דוקא בעדות שהעיד אחר שנולד הספק דתו לית ליה חזקת כשרות, משום הכי מעמידין הממון על חזקתו. משא"כ לעיל בסעיף כ"ג שכתב שם הרמ"א דמוקמינן גברא אחזקתיה, דאף דנפסל בודאי, מ"מ כיון דבשעה שהעיד לא נודע ריעותא מהגברא, משום הכי לא מחזקינן ביה ריעותא מספק (סמ"ע), אמנם היכא שהעיד הוא ואחר עמו על שטר שהוא פרוע, נאמנים להחזיק הנתבע בממון, וכן היכא ששני עדים כשרים מעידין שראובן לזה משמעון מנה ושנים שהם ספק פסולי עדות מכחישים אותם, נאמנים לפטור את הנתבע, אבל אין נאמנים להוציא ממון (פ"ת), וי"א שהפוסטרי מי שחייב מלשלם נקרא להוציא (פ"ת * נ"צ)²⁹⁸.

(קז) מצטרפים לפסלו - וכן עיקר (רע"א * כנה"ג).

(כט) 668 כל מי שנתחייב מלקות, כיון שלקה בב"ד חוזר לכשרותו(קה). אבל שאר פסולי עדות, שהם פסולים משום ממון שחמסו(קט) או שגזלו, אף על פי ששלמו, צריכים תשובה והרי הם פסולים, עד שיוודע שחזרו בהם(קי) מדרכם הרעה. 669 מאימתי חזרת מלוה ברבית, משיקרעו שטרותיהם(קי"א) מעצמם ויחזרו בהם חזרה גמורה שלא ילוו ברבית אפילו לעובד כוכבים(קי"ב). 670 וצריך להחזיר(קי"ג) כל מה שלקה ברבית, לבעליהם, ואם אינו יודע ממי לקח, צריך לעשות בו צרכי רבים. הגה: 671 וי"א לכל זה דוקא צמי שנגיל לגזול ולגנוב, אבל מי שגנב וגזל צאקראי צעלמא, מיד שהחזיר מה שגנב וגזל, הוי תשובה. 672 ודוקא אם החזירו מעצמו, אבל אם לא החזיר רק ע"י כפיית צ"ד, לא מהני החזרה עד שיעשה תשובה, וכן נ"ל.

(קח) כיון שלקה בב"ד - כל הפסולים מחמת עבירה, כשרים כשחזרו בתשובה הראויה להם, אפילו בעדות שראו בשעה שהיו פסולים בעבירה, ולא בעינן בזה תחילתו וסופו בכשרות (ש"ך), ויש חולקין דגם בזה בעינן תחילתו וסופו בכשרות, ועי' ש"ך לקמן (סי' לה סק"כא) (רע"א), עי' ש"ך לקמן (סי' לה סק"כא) דעדות האנוסים אחר שבאו לכלל כשרות אינה כלום משום דבעינן תחילתו וסופו בכשרות, וכן הוא בנתה"מ חידושים, ועי' קצה"ח (סי' לה סק"ד?), ועי' דברינו סימן ל"ז סק"י?, וי"א דדברי הש"ך כאן עיקרים, ולא אמרו אלא בפסול עבירה שאינו חמס וחימוד ממון, אבל בפסול חמס לא כשר עד שתהיה תחילתו וסופו בכשרות, ולכן בפסול מחמת עבירה שאינו חמס וחימוד ממון, אפשר דמצי המוחזק לומר קים לי כהש"ך והמחזיקים בידו ספר דגול מרבבה ותשובת חתם סופר הנ"ל, דלא בעינן בזה תחילתו וסופו בכשרות (פ"ת).

(קט) אבל שאר פסולי עדות וכו' שחמסו כו' - היינו טעמא, דאף שהחזירו הממון שגזלו, עדיין לא סבלו שום עונש על שעברו על הלאו דלא תגזול או לא תגנוב, כמו בחייבי מלקות שנלקו בגופם על עוברם עבירה (סמ"ע).

(קי) עד שיוודע שחזרו בהם כו' - י"א דגזולין לא מתכשר אלא משעה שהעידו עליו בב"ד שעשה תשובה, וכל שטרות שחתם בינתיים פסולים. וי"א דכיון דהעידו עליו דכשר היה בשעה שחתמו, איגלאי מילתא שראוי היה להעיד, וצ"ע דהמחבר סתם בזה (סמ"ע), ועי' דברי המחבר לקמן סימן

:Commented [YL213]
א הבאתי את
הקצה"ח וכדאי
לבדוק עוד פעם

:Commented [YL214]
ה מובא ברמ"א?
וחלש

²⁹⁸ נראה שהפוסטרי צריך להודיע באיזה עבירה או באיזה דבר הוא פסול כדי שיוכלו אחרים לפוסלם וכמו שצריך שיהיה העדות אפשר להזימו כן צריך להיות איפשר להכחישו וכשאננם מפרטים הפיסול אי אפשר להכחישם וגם שאולי נראה להם שהם פסולים על מה שידעו שעשו ולפי הדין לא יהיו פסולם וכשיפרשו הפיסול הבית דין ידעו אם הוא פסול על אותו דבר אם לאו (מבי"ט ח"ב סי' קעב).

מאיר ה'משפט זולק א'

מ"ו סעיף כ"ו וסמ"ע שם סקס"ג? (ש"ך), אבל העיקר כ"א השני כמ"כ בסימן מ"ו סקס"ו? (ש"ך, פ"ת²⁹⁹).

(קיא) משיקרו שטרותיהן - פירוש, השטרות שכתוב בהן קרן וריבית קורעין, וגובין הקרן בעל פה (סמ"ע).

(קיב) אפילו לגוי - הכא מיירי דקיבל עליו דאפילו בכדי חייו לא ילוה לגוי דשרי כו', דאי ביותר מכדי חייו בלאו הכי אסור (עי' יו"ד סי' קנט"ס?), ושמא דאפילו בקיבלו עליו ביותר מכדי חייו הוה חזרה כיון שהוא מודה באיסורו (סמ"ע).

(קיג) וצריך להחזיר כו' - חזרת לזה בריבית, שיקבל עליו דאפילו מגוי לא יזיף, וצ"ל דמה שכתב כאן דצריך להחזיר הריבית והגזילה, היינו לענין שיעשה הוא המוטל עליו, והנגזל יעשה כדינו, והיינו דאם הוא גזלן הרגיל לגזול, לא יקבל ממנו אם הוא חושש שתהא רוח חכמים נוחה הימנו, ואם הוא גזלן באקראי, מקבלין מהן כמו שכתב לקמן סי' שסו"ס? וביו"ד סימן קס"א ס"?. אלא שאם רוצים לעשות תשובה מעליותא צריכין לצאת ידי שמים ולהוציא מידן מה שאינו שלהם (סמ"ע).

(ל) ⁶⁷³מאימתי חזרת המשחקים בקוביא, משישברו פספסיהם (פי' כלי השחוק הנוכר והם הקוביות) ויחזרו בהם חזרה גמורה שלא יעשו אפילו בהנב. @NO MB

(לא) ⁶⁷⁴מאימתי חזרת מפריחי יונים, משישברו הכלים שצדין בהם ויחזרו בהם חזרה גמורה שאפילו במדבר לא יעשו(קיד). ⁶⁷⁵ויש אומרים דגם כאלן וצמחחים צקוציא לריכיס להחזיר המעות שהרווחו(קטו)).

(קיד) שאפילו במדבר לא יעשו - עי' לעיל (סק"נט) שזה שיטת הרמב"ם שמפריחי יונים שצדין ביונים ומביאין יונים אחרים, ואיסור זה הוא דוקא בישוב ולא במדבר (סמ"ע).

(קטו) וי"א דגם כאן כו' צריכין להחזיר המעות כו' - ויש חולקים דדוקא למ"ד דפסול משחק בקוביא הוא משום דהו"ל אסמכתא דלא קניא כלל, או במלוה בריבית או טבח שבכל אלו יש איסור גמור בהמעות מדאורייתא, הצריכו להחזיר (סמ"ע).

(לב) ⁶⁷⁶מאימתי חזרת סוחרי שביעית, משתניע שביעית ויבדקו. ולא חזרת דברים בלבד, אלא כותב: אני פלוני בן פלוני כנסתי ק"ק וזו מפירות שביעית והרי הם נתונים במתנה לעניים(קטז).

(קטז) ולא חזרת דברים בלבד אלא כותב אני כו' - הכתיבה הוא ליתר קיום מה שקיבל אנפשו (סמ"ע).

(לג) ⁶⁷⁷מאימתי חזרת המועל בשבועה, משיבא לבית דין שאין מכירין אותו(קיו) ויאמר להם: חשוד אני(קיה), או ⁶⁷⁸יתחייב שבועה בבית דין שאין מכירין אותו, בממון חשוב, וישלם ולא ירצה לישבע. הגה: ודוקא מועלי שבועות(קיוט). ⁶⁷⁹אבל עבר על שאר עבירות, מיד כשמקבל צדית דין שבעירו שלא לעשות עוד, סגי ליה. ודוקא שלא העבירוהו צביל העבירה מאיזה אומנות(קכ). אבל העבירוהו, דינו כטבח שיתבאר בסמוך.

(קיו) שאין מכירין אותו כו' - אבל בעירו אין לו תיקון זה שיאמר חשוד אני, שהרי בלא"ה מכירין אותו שהוא חשוד. ומה"ט נמי אין לו תיקון בעירו במה שיתחייב בשבועה ולא ירצה לישבע, דהא אין מוסרין לו שבועה בעירו. ומה"ט נמי כתב בסעיף ל"ה בעד זומם שילך למקום שאין מכירין, מפני שבעירו אין מוסרין לו עדות. אבל בטבח צריכין לטעם אחר, דהא גם בעירו יש לו תיקון כששחט לעצמו ומוציא טריפת עצמו מתחת ידו בדבר חשוב, דהא מלשחוט לעצמו לא העבירוהו, כיון דהוצרכו להחמיר עליו לענין להכשירו לאותו דבר עצמו שחטא בו, החמירו עליו ג"כ שלא להיות כשר אפילו לענין עדות ושבועה בעירו, דאין הכשר למחצה, משא"כ במלוה בריבית ומשחק בקוביא ומפריחי יונים דלא יוכשרו לחזור להתעסק באלו, דהא מפניהן פסלוהו, כי אם להיות כשר לעדות ולשבועה שנפסלו עבורו, משום הכי הקילו להמצא להן תשובה בעירן (סמ"ע).

(קיה) ויאמר להן חשוד אני - בכאן לא כתב שיאמר כן אדבר חשוב, דכיון דמרע נפשו באמרו שהוא חשוד, א"כ ממילא פסל נפשו אכל דבר, ואין לך דבר חשוב גדול מזה (סמ"ע).

²⁹⁹ וכן דעתו בהבנת דברי הסמ"ע.

מאיר המשיפט זולק א'

(ק"ט) ודוקא מועלי שבועות - מיירי אפילו בשבועות של כפירת ממון. אבל י"א דלא מיירי אלא בשבועות שוא וביטוי, אבל בשבועות ממון אפשר דא"צ כל כך, מאחר דצריך שיחזיר מה שהרויח בשבועות שקר (סמ"ע).

(קכ) ודוקא שלא העבירו כו' - י"א דכל שהוכשר לדבר שנפסל בו, זהו מיקרי אומנותו, א"כ אין חילוק בין אם הועבר מאומנותו או לא (סמ"ע).
(לד) ⁶⁸⁰חזרת טבח שהיה בודק לעצמו ומוכר ויצא טריפה מתחת ידו, שילבש שחורים ויתכסה שחורים(קכא), וילך למקום שאין מכירים אותו ויחזיר אבידה בדבר חשוב, או יוציא טריפה מתחת ידו בדבר חשוב. (ועיין צ"ד סי' קי"ט)(קכז).

(קכא) שילבש שחורים כו' - החמירו בטבח להלביש שחורים בשביל שהכשיל רבים, וכדי שיכנע לבו, כי השחרות משפיל הגאווה והזדון שבלבבו (סמ"ע), מימינו לא ראינו שהורו חכמי הדור שילך למקום וכו', אלא נותנים לו תשובה כפי עונו בסיגוף ושאר ענינים לפי ראות עיני הדיינים, וי"א דאין לסמוך על זה כלל (פ"ת * ברכ"י).

(קכב) ועיין ביו"ד - הטבח שיצתה טרפה מתחת ידו, פעם אחת ושתיים באופן שאין לו רווח ממוני, הכשירו בקבלת דברי חברות בפני שלשה אם היה ניכר בו שהיה דואג ומתאנח על חטאתו ולא כדי שיחזרוהו לאומנותו והכל לפי מה שהוא האדם, אבל במקום שיש לו רווח ממוני, צריך שילבש שחורים וכו'. ואם המוכר לא שם לב שמכר טריף, ססמך על השותף, אין בזה משום דין טבח שיצאת הטריפה מתחת ידו (ש"ך).

(לה) ⁶⁸¹חזרת עד זומם, שילך למקום שאין מכירים אותו, ונתנו לו ממון חשוב להעיד שקר, ולא רצה.

סימן לה - פסול סומא וחרש, שומה וקטן, ובו י"ד סעיפים.

(א) ⁶⁸²קטן, פסול להעיד, אפילו היה נבון וחכם, עד שיביא שתי שערות אחר י"ג שנים גמורות(א).
⁶⁸³ואם שהו מלבדקו זמן רב אחר שהיה לו י"ג שנה, ובדקוהו ונמצאו לו שתי שערות(ב), הוא בחזקת גדול משעה שהיה לו י"ג שנה. ⁶⁸⁴ואם נתמלא זקנו(ג), אינו צריך בדיקה.

(א) שתי שערות אחר י"ג שנים גמורות - פירוש, י"ג שנים שלמות. ולא תימא כשהוא שלשים יום בשנת י"ג הרי הוא כשנה ויחשב כגדול. ועיין מה שכתבתי בסמוך בס"ק(ד) [שזה לאו דווקא יום א' אלא רגע אחד אחרי שנת י"ג] (סמ"ע), משמע [מדברי הסמ"ע] דר"ל דאם נולד באמצע ליל ראש השנה, נעשה בן י"ג שנה בתחילת ר"ה של שנת י"ד, מיהו לחד תירוצא בתוספות³⁰⁰, בעינן י"ג שנים מעת לעת עד שעה שנולד (ש"ך, קצה"ח), לא צריכים מעת לעת³⁰¹ (פ"ת).

(ב) ואם שהו מלבדקו כו' ובדקוהו ומצאו כו' - וי"א שאינו בחזקת גדול, והוא ספיקא דדינא (רע"א), ויכול המוחזק לומר קים לי דלא כשו"ע, וי"א דעיקר דלא כשו"ע (פ"ת).

(ג) ואם נתמלא זקנו - בב' שערות לא סגי בזקן דלמעלה, ונתמלא, בריבוי שערות קאמר, ולא בגדולתן, דבשיש לו הרבה שערות אז בצמיחתן סגי, ולא בעינן שיהא שערות גדולות כדבעינן בשתי שערות דבזקן תחתון, כמבואר באה"ע (סי' קנה סי"ח) (סמ"ע).

(ב) ⁶⁸⁵הגיע לעשרים שנה(ד) ולא הביא שתי שערות, ונולד בו סימן מסימני סריס(ה), הרי הוא גדול, ויעיד. ואם לא נולד בו, לא יעיד עד רוב שנותיו(ו).

(ד) הגיע לעשרים שנה - כשהוא בן י"ט שנים ול' יום משנת העשרים שנים, אזי הגיע לעשרים שנים מיקרי, דל' יום בשנה חשוב כשנה. ולא כמו שכתב המחבר (אה"ע סי' קנה סי"ב), די"א עד שתהיה בת כ' שנה פחות ל' יום (סמ"ע).

(ה) ונולד לו סימן מסימני כו' - היינו כשאין בשרו מעלה הבל כשהוא רוחץ, ושערו לקוי, ובשרו מחליק, ואפילו נולדו לו סימני סריס קודם שהגיע לבן עשרים דלא נעשה גדול על ידם, מ"מ כשמגיע אח"כ לעשרים שנה נעשה גדול על ידם להבא (סמ"ע), ועיקר שהוא גם למפרע (רע"א ופ"ת), עי' אה"ע סי' קעב ס"ה (בה"ג).

(ו) עד רוב שנותיו - והיינו שיהיה בן ל"ו שנה, דימי שנותיו של אדם שבעים שנה (סמ"ע).

³⁰⁰ נדה מד ד"ה שלשים יום.

³⁰¹ וכן הוא במ"ב ?

במאיר הַמְשַׁפֵּט זֹלֶק א'

(ג) בן י"ג שנה ויום אחד שהביא שתי שערות ואינו יודע בטיב משא ומתן, אין עדותו עדות בקרקעות(ז), אבל במטלטלים, עדותו עדות.

(ז) אין עדותו עדות בקרקעות - דאינו דייק בעדות קרקע כולי האי, אבל במטלטלין דייק. ועיין לקמן סימן רל"ה דמחלק שם בין מטלטלים לקרקעות ג"כ לענין קנין בכמה ענינים (סמ"ע), היינו דוקא לעדות שהיתה כך שוה, דאל"כ מאי שנא קרקע ממטלטלי [דלא כשו"ע] (ש"ך).
(ד) ⁶⁸⁷מי שהיה יודע בעדות כשהוא קטן, והעיד בה כשהוא גדול, אינו כלום. ויש דברים(ח) שסומכים בהם על עדות שמעיד כשהוא גדול שראה בקטנות, ואלו הם: נאמן לומר: זה כתב ידו של אבי(ט) או של רבי או של אחי(י). ⁶⁸⁸ויש מי שאומר דעל כתב של אלו נאמן, אבל לא על של אחרים(יא).

(ח) ויש דברים כו' - וכן מי שנתחייב שבועת היסט והביא עד אחד כדי לאפטורי נפשיה משבועה, והמקרה היתה כשהיה קטן, והעיד כאשר היה גדול, ועי' מש"כ לקמן (סי' פז ס"ו ד"ה והעיקר) (פ"ת).

(ט) נאמן לומר זה כתב ידו של אבא כו' - היינו דוקא כשיש עוד אחד עמו שראה כתיבת יד אביו בגדלותו, אז הימנוהו לזה הקטן שהגדיל להצטרף עמו אעפ"י שלא ראה כתיבת יד אביו או אחיו או רבו מעולם בגדלותו, כגון שמתו בעוד שהיה קטן. מיהו גם אותו גדול אף שהוא קרוב לעדי השטר, מקיימין על פיו, רק שלא יהיו עדי הקיום קרובים זה לזה, ודוקא כשאביו ואינך חתומים בעדים על השטר, דמן התורה הו"ל כנחקרה עדותן בב"ד ורבנן הצריכו לקיים השטר, בזה דוקא הימנוהו אפילו להוציא ממון על ידו (סמ"ע), אבל כשאביו או אחיו הם בעלי דבר שהתחייבו נפשם בכתיבת ידם לשלם לפלוני סך ממון או ענין אחר, אז ודאי אין בנו נאמן להעיד על חתימת אביו או אחיו, לא מיבעיא קטן שהגדיל, אלא אפילו אמר שראה חתימת אביו זו בגדלותו, אינו נאמן, דהו"ל בכלל לא יומתו אבות בעדות בנים, כמ"ש בסימן ל"ג סעיף ב' ובסמ"ע שם סק"ב?, דכיון דאין חתימתו ניכרת הו"ל כמעיד עליו בעל פה והכתב יד כמאן דליתא דמי (סמ"ע, וקצה"ח), דבחתומים ידם קיום שטרות דאורייתא (עי' ש"ך סי' מו סק"י וסי' סט סק"ב), אמנם דאין לחלק (רע"א).

(י) של אחי - עדים שהעידו בב"ד ונחקרה עדותן צ"ע אם נאמנין קרובים להעיד עליהם כך וכך העידו בב"ד פלוני, ועיין מ"ש בסימן ל' סק"מז (קצה"ח).

(יא) אבל לא על של אחרים - אין חולק על זה (סמ"ע), וי"א דהוא כן מחלוקת (ש"ך).
(ה) ⁶⁸⁹ונאמן לומר: זכורני באשת פלוני שנעשה לה מנהג הבתולות כשנשאת(יב). ונאמן לומר: המקום הזה בית הפרס(יג) (פי' שדה שנאבד או שנחרש בה קבר, והוא לשון פרוסה, שנפרסו ונתרוצצו בה עצמות מתים).

(יב) שנעשה לה כמנהג הבתולות - פירוש, שבשעה שכנסה נעשה לה בכניסתה כמו שעושיין להבתולות, כגון שכיסו ראשה בהינמיה, ומקבלין עדות זה להגבותה על פיו מאתים לעיקר כתובתה, ומשום דרוב נשים בתולות נישאות הימנוהו על זה. ומ"מ בעינן עדות זה ולא סמכינן ארובא לחוד, משום דיש ריעותא קצת (סמ"ע), עי' אבן העזר (סי' צו סט"ו) דבעינן אחר עמו (ש"ך).

(יג) המקום הזה בית הפרס - החורש את הקבר הרי זה עושה בית הפרס מאה אמה, שכך שיערו שהמחרישה מולכת עצמות המת ודילמא נגע וכו', ואי איכא בקעה שמוחזק לנו שיש שם בית הפרס והבקעה כולה בספק טומאה, כי מסהיד שהמקום הזה בית הפרס ושכל מה שהוא חוץ ממנו טהור, מהימן. והראב"ד פירש בענין אחר [ז"ל: כבר הוקלה טומאתו שנידש ונפח והוא טהור לעושה פסח ומה טעם נאמן בו משום דטומאת בית הפרס אפי' קודם דישה וניפוח אינה אלא מדרבנן שמה נתגלגלה עצם כשעורה לשם] (סמ"ע).

(ו) ⁶⁹⁰ונאמן לומר (י"א) ⁶⁹¹אפילו הוא לנלו: עד כאן היינו באים בשבת, כיון שתחומים דרבנן(יד) ⁶⁹²וה"ה בשאר איסורי דרבנן(טו). ונאמן לומר שהיה פלוני יוצא מבית הספר לטבול לאכול תרומתו לערב(טז), ושהיה חולק עמנו תרומה(יז), ⁶⁹³ושהיינו מוליכים חלה ומתנות לפלוני כהן על ידי עצמו(יח), ⁶⁹⁴ושאמר לו אבא: משפחה זו כשרה(יט), משפחה זו פסולה, ⁶⁹⁵או שעשו איזה סימן להודיע שאלו מן המשפחה נשא פסולה, כמו שנתבאר בלבוש העזר סימן ב'.

(יד) כיון דתחומין דרבנן - פירוש, כל עיקרו אינו אלא דרבנן. משא"כ קיום שטרות, דאע"ג דגם הוא מדרבנן, מ"מ הוצאת ממון יש בה צד דאורייתא (סמ"ע).

מאיר ה'משפט זולק א'

(טו) וה"ה בשאר איסורי - ע"י יו"ד (סי' קכו ס"ג ברמ"א) [ז"ל: קטן אין לו דין עד להיות נאמן באיסורין, מ"מ בקטן חריף ובקי בדבר, ואיכא רגלים לדבריו, יש להחמיר אם מעיד על דבר איסור. ואם מעיד על איסור דרבנן להקל, ולא אתחזק איסורא, כגון בדיקת חמץ, נאמן, דהימנוהו רבנן בדרבנן, אבל אם אתחזק איסורא אינו נאמן כלל] (ש"ך).

(טז) יוצא מבית הספר לטבול כו' - והא דצריך לומר שיצא מבית הספר, כדי שלא תאמר שמא עבד כהן הוא דאוכל תרומה בשביל רבו כהן, משא"כ השתא, דהא אסור לאדם שילמד את עבדו תורה (סמ"ע).

(יז) ומ"ש ושהיה חולק עמנו תרומה - אין לחשוש בזה שמא עבד כהן הוא, דאין עבד נוטל חלק בבית הגורן אלא אוכל מחלק רבו, או כשרבו עמו (סמ"ע).

(יח) לפלוני כהן ע"י עצמו - פירוש, כך העיד התינוק, על ידי היה אבי שולח לו חלה ומתנות. אבל אם אמר שהיה שולחם לו ע"י אחר, אינו נאמן, דדילמא לא דק (סמ"ע).

(יט) ושומר לי אבא משפחה זו כשרה - מפני שאין בהן אלא גילוי מילתא משום הכי הימנוהו. ואם שנים קטנים הן שהגדילו, פסולין אפומייהו לגמרי, ואם עד אחד הוא, חיישינן ליה ולא מכריזין עליה, ויש חולקים [וסוברים] אף על גב דקי"ל דאין הולכין בממון אחר הרוב, כיון דאיכא רובא והוא דבר של פרסום גלויי מילתא בעלמא הוא] (סמ"ע).

(זו) וכל אלו, אם עובד כוכבים או עבד ראה אותם והעיד אחר שנתגייר ונשתחרר, אינו נאמן (כ)(ב) (כא).

(כ) גוי או עבד כו' אינו נאמן - ע"י אר"ח (סימן שצט ס"ג): דאתחומין נאמנין עבד ושפחה אפילו קודם שנשתחררו, דנאמנות דתחומין דאינו נאמן משום תורת עדות, דא"כ לא היה נאמן עבד ושפחה דפסולין לעדות, אלא דהימנוהו משום דאינו אלא גילוי מילתא בעלמא. והמחבר רמזו במה שכתב "והעיד" אחר שנתגייר כו', ללמדנו דדוקא במקום דבעינן עדות אין נאמנין, משא"כ בתחומין (סמ"ע).

(כא) אינו נאמן - מפני שבהיותו גוי לא הויה רמיא עליה, ומילתא דלא רמיא עליה, אמר ולא אדעתיה. ובהיותו עבד נמי, כיון דאין בידו לשחרר נפשו, ועוד, דעבד אינו חייב בכל המצוות (סמ"ע), עדות האנוסים אינם נאמנים אחר שבאו לכלל כשרות, דבעינן תחילתו וסופו בכשרות (ש"ך), בפסול עבירה דרבנן לא בעינן תחלתו בכשרות, כיון דבעבירה דרבנן בעינן חימוד ממון דוקא וכמ"ש רמ"א לעיל (סי' לד ס"ג), וא"כ אין פסולו אלא משום חשד נגיעת ממון בעדות זו וכמ"ש בסמ"ע שם (סק"י), וא"כ כיון דבנוגע גופיה לא בעינן תחלתו בכשרות אלא כיון שסילק נפשו רשאי להעיד (עיי' לעיל סימן ל"ג סעיף ט"ו), הכי נמי בפסול דרבנן דהוא משום חימוד ממון ואינו פסול הגוף ואינו בגדר עדות כלל לא שייך ביה תחלתו בפסול. אמנם ברשע לאיסור תורה שייך ביה תחלתו בפסול, ודלא כש"ך. ועיי' באה"ע (סימן מ"ב סעיף ה) דאנוסים לא נפסלו אף על גב דעברו על מצות קידוש השם³⁰² (קצה"ח).

(ח) שוטה, פסול. ולא שוטה שהוא הולך ערום ומשבר כלים וזורק אבנים בלבד, (אלא) כל מי שנטרפה דעתו ונמצאת דעתו משובשת תמיד בדבר מהדברים (כב), אף על פי שהוא מדבר ושואל כענין בשאר דברים, הרי זה פסול, ובכלל שוטים יחשב.

(כב) משובשת תמיד - כתב "תמיד", לאפוקי באקראי בעלמא (סמ"ע).

(ט) הנכפה (פי' המוכרח ליפול לארץ מחמת חולי המשגע אותו לעתים), בעת כפייתו, פסול, ובעת שהוא בריא, כשר. ואחד הנכפה מזמן לזמן, או הנכפה תמיד בלא עת קבוע, והוא שלא תהיה דעתו משובשת תמיד, שהרי יש נכפים שגם בעת בריאותם דעתם מטורפת. וצריך להתיישב בעדות הנכפים הרבה. @NO MB@

(י) הפתאים ביותר (כג), שאין מכירין דברים שסותרים זה את זה, ולא יבינו עניני הדבר כדרך שמבינים שאר עם הארץ, וכן המבוהלים והנחפזים בדעתם, והמשתגעים ביותר (כד), הרי אלו בכלל השוטים. ודבר זה לפי מה שיראה לדיין, שאי אפשר לכוי'ן הדעת בכתב.

(כג) הפתאים ביותר - זהו החילוק בין פתי לשוטה, שהשוטה דעתו היא משובשת ומטורפת לגמרי בדבר מהדברים, משא"כ פתי שאינו מטורף לגמרי בשום דבר. אבל מצד אחד הוא גרע מהשוטה, שהשוטה בשאר דברים הוא חכם כשאר בני אדם. והפתי הוא שאין לו שכל גמור, ואינו מבין שום

³⁰² ע"י לעיל סי' לד סק"פ.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

דבר בדרך שמבינין אותו שאר בני אדם, ומשום הכי סיים וכתב דבכלל שוטה "יחשב", והיינו לדין פסול, אבל לאו שם שוטה עליו (סמ"ע).

(כד) המבוהלים והנחפזים בדעתם והמשתגעים ביותר - נראה שכל הני פירושים הוא שאינם מתונים בעניניהם, אלא כל מעשיהן עושין במהירות ולא מבינים לסוף הענין ולתכלית המעשה, מ"ה זה ג"כ בשם שגוען ושטות יחשב (סמ"ע).

(יא) 700 חרש, פסול. אחד מדבר ואינו שומע, או שומע ואינו מדבר ודעתו נכונה, מפני שצריך להעיד בבית דין בפיו, ושיהיה ראוי לשמוע דברי הדיינים והאיוס שמאיימים עליו. וכן אם נשתתק(כה), אף על פי שנבדק בדרך שבודקים לענין גיטין ונמצאת עדותו מכוונת, והעיד בפנינו בכתב ידו, אינו עדות כלל(כו), הוין מעדות אשה(כז), לפי שבעגונה הקילו.

(כה) וכן אם נשתתק כו' - פירוש, שהיה יכול לדבר בתחילה ואח"כ נשתתק. וזהו שסיים וכתב בזה "והעיד בפנינו בכתב", דכיון דמתחילה היה יכול לדבר וגם יכול לשמוע לימד עצמו לכתוב. ומ"ש "אעפ"י שנבדק בדרך שבודקין לגיטין", גם מדובר על המדבר ואינו שומע או איפכא, וז"ש שם "ודעתו נכונה", ר"ל, נכונה בבדיקה זו. גם י"ל דכתב זה בנשתתק, משום דבגיטין דוקא בנשתתק הוא דצריכין לבדוק בבדיקה זו היכא שנשאה קודם שנשתתק דהוה קדושיו קדושין גמורין, ואח"כ נשתתק. משא"כ בשומע ואינו מדבר או איפכא כשהיה כן משנולד, דאפילו אינו עומד בבדיקה זו יכול לגרש, דאמרינן ככניסתו כן היא יציאתו (סמ"ע).

(כו) ומ"ש אינו עדות כלל - הטעם כבר נתבאר לעיל (סי' כח סי"א) דדרשינן מדכתיב על פי שני עדים, מפייהם ולא מפי כתבם. וזהו שאינו יכול להעיד בפיו כלל פסול גם למ"ד שיכול לשלוח עדותו לבית דין בכתבו, כל שיכול לדבר, משום דראוי הוא להעיד בפיו (סמ"ע).

(כז) אינו עדות כלל חוץ מעדות אשה - עיין באבן העזר (סי' יז סי"ב) (ש"ך).
(יב) 701 סומא בשתי עיניו(כה), אף על פי שמכיר הקול(כט)(ל) והאנשים ומכוונת עדותו, פסול.

(כח) סומא - אף שרואה מעט, אם אינו יכול להבחין בין איש לאיש אפילו כשהוא מסתכל בהם, עדותו בטלה מן התורה, אף שהוא מבחין אותו בטביעת קול (פ"ת).
(כט) אף על פי שמכיר הקול כו' -

(ל) שמכיר הקול והאנשים - פי' אע"פ שמכירין הקול וידעו האנשים פסול, וי"ג "קול אנשים" (סמ"ע), י"א דמלשון זה משמע דטביעת עין דקלא מהני לענין עדות, אלא דבסומא פסול מגזירת הכתוב, אבל היכא דיכול לראות מהני טביעת עינא דקלא אף שלא ראה הבע"ד. ומיהו העיקר שגם סומא אם הוא מכיר הקול ומכיר האדם על ידי משמוש שלו, יכול להעיד, ועי' מש"כ לקמן (סי' פא סי"ג ד"ה החביא), ועדים שראו את הדבר בתוך מה שנצטייר במראה זכוכית, דאם ראה הדבר עצמו מתוך זכוכית פשיטא דהוי ראייה גמורה, אך אם אינו מסתכל בדבר כלל רק הסתכלותו הוא במראה, יש להסתפק בזה, אבל אם הוא באופן שלא יש להסתפק בשום מציאות, אפשר דמיקרי ראייה (פ"ת), דיין הרואה דרך משקפיים כשר, אבל הרואה לבנה דרך מראה (שפיגל) לא יכול לברך (פ"ת * פ"ח).

(יג) 702 היה חרש או שוטה או סומא בשעה שנמסר לו העדות, ובריא בשעת העדאת העדות, או איפכא, פסולים. אבל אם היה בריא בשעה שנמסר לו העדות ובשעת העדאת העדות, אף על פי שבאמצע נתחרש או נשתטח או נסתמא, מאחר שתחלתו וסופו בכשרות, כשר. @NO MB@

(יד) 703 אשה, פסולה. ושומטום ואנדרוגינוס, פסולים מספק(לא). וכל מי שהוא ספק כשר ספק פסול(לב), הרי הוא פסול. הגה: 704 וכל אלו הפסולים, פסולים אפילו נמקו ללא כפיחא אנשים כשרים להעיד, וכל זה מדינא(לג), אצל 705 י"א דתקנת קדמונים(לד) הוא דנמקו שאין אנשים רגילים להיות, כגון צב"ה של נסיס(לה) או צשאר דבר אקראי שאשה רגילה ולא אנשים, כגון לומר שבגדים אלו לבשה אשה פלונית והן שלה, ואין רגילים אנשים ללקק בזה, נשים נאמנות. 707 ולכן יש מי שכתב דאפילו אשה יחידה(לו), או קטונ(לז) או קטונ(לח), נאמנים בענין הכאה ובזיון ת"ח או שאר קטטות ומסירות, לפי שאין דרך להזמין עדים כשרים לזה, ואין פנאי להזמין. 708 והוא שהתוצע טוען צרי(לט) (וע"ל סכ"ח סט"ו בהג"ה).

(לא) ואנדרוגינוס פסולים - עיין באה"ע (רמ"א סי' מד סי"ה [ז"ל: י"א דאנדרוגינוס ודאי זכר], ושו"ע סי' קעב סי"ח [ז"ל: אנדרוגינוס, אינו בר חליצה ויבום. וי"א שדינו כזכר לכל דבר]) (ש"ך).
(לב) וכל מי שהוא ספק כו' - עי' לעיל (סי' לד סכ"ח): שנים שהעידו באחד שהוא פסול, ובאו שנים והכחישום, הרי זה ספק ופסול. והטעם, דכל עדות באה להוציא או לחייב ממון על ידן, והמוציא מחבירו עליו הראיה (סמ"ע).

:Commented [YL215]
אם שיטה זו מובא
שם, זכור לי שכן

במאיר ה'משפט זולק א'

(לג) וכל זה מדינא כו' - עיין לקמן סי' תח שלא כתב שם דמכח תקנה שומעין לעדותן כמו שכתבו כאן, וצ"ל דשאני נזקין דשכיחי (סמ"ע).

(לד) דתקנת קדמונים - עי' לקמן (סי' תח ס"א) שהמחבר חולק על הוראה זו שמביא הרמ"א וכאן משום גדר נגעו בו (ט"ז), אחד שיצא לו שם גניבה בעיר, ואחר ימים אחדים נמצאו שתי בתולות שאמרו שראו הגניבה בבית פלוני אלמוני, ואותו פלוני מכחיש את הבתולות. אין כאן מקום לתקנה, חדא, התובע אינו טוען ברי. ואף שכאן יצא שם גניבה בעיר ויכול הוא לטעון ברי שנגנב, אבל אינו יכול לטעון ברי שהגניבה היא ביד פלוני. ועוד, דאפילו היה טוען ברי שהגניבה אצל פלוני והבתולות העידו כדבריו, ג"כ אי אפשר להוציא ממון בעדות נשים, כי נראה דעד כאן לא אמרו שבדבר דלא שכיח עשו תקנה להאמין לפסולים, אלא בדבר הנעשה פתאום ונגמר הדבר לגמרי, כגון הכאה או מסירות, שמי שלא היה בשעת מעשה שוב אי אפשר לו להעיד על זה. אבל כאן, אף אי גניבה לא שכיחא דכל הגונב עושה בסתר, הרי הבתולות לא העידו שראו שפלוני גנב, רק העידו שראו הגניבה בידו, וזה אינו על רגע אחד, שהרי אפשר לגניבה להיות בידו זמנים טובא, ואפשר שגם אנשים יראו בידו, אלא שלא אירע שראו אנשים, בזה לא תיקנו שיהיו נשים או פסולי עדות כשרים, והבו דלא לוסף על התקנה, ועיין מה שכתבתי בסקי"א (פ"ת).

(לה) כגון בב"ה של נשים - כ"ז דוקא שלא החזיק ג' שנים, אבל החזיק ג' שנים תו לא מפקעין מיניה בעדות נשים, ולעולם עד אחד באנשים מהימן יותר מב' נשים (ש"ך), בית דין שלחו שנים לגבות עדות מן אשה אחת על מקומות בבהכ"נ בעזרת נשים, וגבו בית דין שלא בפני בעל דין, ופסקו פסק דין על פי עדותן, וכעת האשה הנ"ל חוזרת מדבריה. ועי' לעיל סי' כ"ח סעיף כ"ג, שיכולים הקהל לתקן ששני סופרים מגבין העדות, וכבר נהגו כל בתי דיני ישראל לשלוח נאמני הקהל לנשים יקרות שיגידו העדות, במקום שאין צריך להעיד לפני בית דין, ס"ל לכמה גאונים דאינו יכול לחזור ולהגיד, ודעתי נוטה שאין שום בית דין יבטל דברי בית דין חבירו (פ"ת).

(לו) דאפילו אשה יחידה כו' - בכל דבר חירוף ומריבה בלא הכאה עד אחד נאמן, ואפי' אשה וקרוב, וא"כ מן הדין היה ראוי לעונש מלקות או נידוי כשהביאה האשה העד אחד המסייע לה, ואם הוא המשין והוציא שם רע עליה, בודאי כי הוא ראוי לעונש גדול, עי' רמ"א (או"ח תרו ס"א) על ראובן שהוציא שם רע על שמעון, ונמצא שהוא שקר, דאם ירצה שמעון שלא להתפייס ולנטור לו איבה אינו איסור בזה. דילמא אינש שמע באפוקי קלא בישא ולא שמע בפיוסי ולא נפק מידי חשדא, הרי דהוצאת שם רע גדול עונו ואין לו מחילה עולמית, על כן ראוי לב"ד ודאי ליסרו (רע"א * לחם רב)³⁰³, התקנה לא היתה רק היכא שגוף המעשה ידוע ע"י קלא דלא פסיק, או באין מכחישין שבודאי היה כאן הכאה וקטטה ומלשינות, ועדותם של אלו הוא רק לברר הדבר איך היה, שהוא רק גילוי מילתא בעלמא. אבל אם גוף המעשה אין ידוע רק על פיהם, וזה מכחיש לגמרי, בודאי דאין נאמנים. ועוד אם העד שונא אינו נאמן כלל (פ"ת).

(לז) או קרוב - וי"א דקרוב לעולם אינו נאמן, אם לא לחובתו נאמן (ש"ך).
(לח) או קטן נאמנים - ואם הוא שונא פסול להעיד. וי"א דאשה אינה נאמנת אם הוא שונא לה (רע"א).

(לט) והוא שהתובע טוען בריא - ר"ל לאפוקי אם טוען שמא, ותובע אותו מכח עדות אלו העדים דאין עדותן כשרה. ועיין רמ"א לעיל (סי' כח סט"ו), ועיין עוד רמ"א יו"ד (סי' קכז ס"ג ז"ל): ואשה נאמנת בדבר איסור לומר: תקנתיו, ודוקא בודאי איסור, כגון ניקור בשר וכדומה לו, אבל בספק שמא אין כאן איסור, כגון שצריכה לברר דגים טמאים מטהורים, או איסור שיש בו צדדים להקל, אין אשה נאמנת, דאשה דעתה קלה להקל.], ובאבן העזר (סי' יז סל"ח ז"ל): אשה אומרת: מת, או היא שאמרה: מת בעלי, ואחר כך בא עד כשר ואמר: לא מת, הרי זו לא תנשא ואם נשאת תצא. ויש אומרים שאם אשה אחרת או היא שאמרה: מת, והתירוה לינשא על פיה ואח"כ בא עד כשר ואמר: לא מת, לא תצא מהיתירה (אבל אם באו תחלה שתי נשים והתירוה לינשא על פיהן, ואחר כך בא עד אחד, לא תצא מהיתירה לכ"ע.) (סמ"ע).

סימן לו - רבים שהעידו, ונמצא אחד מהם קרוב או פסול, ובו ב' סעיפים.

Commented [YL216]
לחם רב עיין לרמ"א
סי' רנז, ולא הבנתי
כוונתו

³⁰³ עי' סמ"ע לקמן סי' תכ ס"א ד"ה ועי' או"ח, ועי' רע"א סי' שפו ס"ג ד"ה המבטל כיסו.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

(א) 709 עדים רבים, שנמצא אחד מהם קרוב או פסול, עדותן בטלה(א)304. במה דברים אמורים, בזמן שנתכוונו כולן להעיד. אבל אם לא נתכוונו כולם להעיד(ב), תתקיים העדות בשאר. וכיצד בודקים הדבר, אומרים להם בית דין: כשראיתם דבר זה, באתם כדי להעיד או כדי לראות בלבד, כל מי שאמר: להעיד באתי, מפרישים אותו(ג)(ד)(ה), אם נמצא באלו שנתכוונו להעיד קרוב או פסול, עדותן בטלה(ו) (710 אפי' לא ידעו זה מזה(ז)). 711 ואם היו כל העדים כשרים, אחד שנתכוון להעיד ואחד שלא נתכוון להעיד(ח) וראה הדבר וכוון עדותו, חותכין הדין על פי עדותו. הגה: 712 אצל אינן יכולים לכתוב שטר על כד, אף על פי שראו הקנין, וסתם קנין לכתובה עומד, והאיל ולא הזמנים לכך (וע"ל סימן ל"ט סעיף ה'). 713 וי"א שאפילו כוון לראות כדי להעיד, אינו פוסל אלא אם כן בא לבית דין והעיד, דתרתו בעינן(ט)(י), כוון לראות כדי להעיד, ובא לב"ד והעיד(יא). הגה: 714 שטר שחתוס(יג) עליו עד פסול ונתבטל כל העדות, מכל מקום אם העדים הכשרים זוכיין העדות ע"י ראית השטר, יכולין לחזור ולהעיד(יד) לצד לפני בית דין, ובית דין יכתבו עדותן וחשוב שטר(יד). 715 ותקנת הקהל שחתוס עליה עד פסול(טו), או שטר שחתוס עליו צעל דבר עמנו(טז), כשר צאחכים, דאלו לא נתכוונו להעיד(יז) וע"ל סי' מ"ה סעי' י"ב וי"ג. ואם הזמין התובע עדים כשרים(יח), ועמדו שם קרובים ופסולים, אפי' נתכוונו להעיד, והעידו, לא נתבטלה עדות הכשרים(יט). וכן כשאדם צריך לעדות ומצוה להחרימם כל מי שיודע לו עדות שיבא ויעיד, והעידו כשרים ופסולים, לא נתבטלה עדות הכשרים, שלא היתה כוונתו אלא בראויים להעיד.

(א) עדותן בטלה - פי' שראו עדותן כאחד דוקא, וכמ"ש לקמן ס"ק(י) (ש"ך), הא דקיימא לן נמצא אחד קרוב או פסול עדות כולם בטלה, הוא דוקא בפסול מן התורה, אבל בפסול מדרבנן לא אלים פסולו לפסול הכשר שעמו, ויש חולקים (פ"ת).
(ב) אבל אם לא נתכוונו כולם להעיד כו' - אבל אם לא נתכוונו כולם להעיד, תתקיים העדות בשאר שנתכוונו להעיד וכמ"ש בס"ק(ג) (ש"ך).

(ג) עד מפרישין אותו - מיד שבאו כת אחת יחד לפני בית דין להעיד, אפילו קודם שידעו שנמצא ביניהם קרוב או פסול שואלין לכולם האם לראות באתם מתחילה או להעיד, ועושין כן מפני חשש שימצא ביניהם קרוב או פסול, ואם ימתנינו עד שיוודע שיש ביניהם קרובים או פסולים וישאלו להקרובים או להפסולים לחוד, יש לחוש לרמאות, שיכוונו לומר להעיד כיונו לבטל העדות כשיהיה לטובת הבעל דין שהוא קרוב שלהן, ופעמים איפכא. אבל י"א דאין שואלין אלא להקרובים או הפסולים, וממילא כל זמן שלא נודע שיש ביניהם קרוב או פסול אין כאן שאלה כלל, וכן עיקר (סמ"ע), וי"א דלכו"ע מיירי כשנודע שיש בהן קרוב או פסול, אז שואלים כדי להפרישם, דכיון דבקרוב ופסול שבא לראות אין פוסלים שאר העדות, א"כ ע"כ כיון שלא באו אלא לראות לא חשיבי עדות, א"כ גם הכשרים שבאו לראות לא חשיבי עדות ואין חותכין הדין על פיהם, אבל אם כולם כשרים חותכין הדין גם על פי אותם שלא נתכוונו להעיד (ש"ך), וי"א שעדים ששמעו הדבר מפי בעלי המעשה אך לא נתכוונו להעיד ולא הובאו לשם עדות אין בעדותן כלום אם באים לאחר זמן להעיד בב"ד, וש"מ דאם לא נתכוונו להעיד בשעת ראית המעשה אין עדותן עדות (רע"א ופ"ת * טורי אבן ופמ"א), עיין ש"ך, ולכן ראוי ונכון לכל מסדר קידושין לזרז לייחד עדים בשעת קידושין שיהיו אלו עדים המיוחדים מכוונין להעיד, דאל"כ הו"ל נמצא אחד מהם קרוב או פסול כיון דבמעמד שם עומדים בערבוביא פסולים עם כשרים, ואף על גב דזה ודאי שהפסולין אין מכוונין להעיד כל שהכשרין ג"כ אין מכוונין הו"ל נמצא אחד מהם קרוב או פסול, ועוד³⁰⁵ המקדש בלא עדים אינה מקודשת ואפילו עדים עומדים אחורי הגדר נמי לא מהני אלא בעינן שיראו המקדש והמתקדשת את העדים ולקדש בפני עדים, דאל"כ הוי מילי דהשטאה ואין בקידושין ממש אפילו שניהם מודים ואפילו עומדים העדים אחורי הגדר, וא"כ כיון דהמקדש והמתקדשת צריך לכיון לעדים בשעת קידושין א"כ הו"ל כאומר בשעת מעשה כל מי שיודע יהיה עד דכוונתו לכשרים, ולא משכחת נמצא אחד מהם קרוב או פסול עדותן בטילה אלא היכא דאין צריך עדים לגוף המעשה וגם לא יחד את עדיו, אבל קידושין וגיטין דצריך לכיון לעדים דאל"כ אין כאן קידושין וכל שמכוין לקדש בפני עדים ודאי דעתו על הכשרים ואין הפסולים כל כמינייהו להפסיד (קצה"ח), וי"א נגד הש"ך דכל שלא

³⁰⁴ עי' לקמן סמ"ע סי' מה סק"ל(לו). דוקא בנמצא אחד מהם קרו' או פסול, אבל אם נמצא אחד מהם נוגע בדבר ואין עדותו עדות מטעם הנגיעה, תתקיים העדות בשאר (כנה"ג הגה"ט אות ב).

³⁰⁵ המשך הלשון הוא מדבריו סק"ו.

במאיר ה'משפט זולק א'

העידו הפסולים בבית דין רק הכשרים העידו, לא נתבטלה עדות הכשרים אפילו ראו כאחד, רק כשהעידו הכשרים והפסולים בבית דין וגם ראו ביחד ואפילו לא נתכוננו כולם להעיד, בזה פוסל הש"ך אף עדות הכשרים. הטעם דתיכף כשוראה ונתכוין להעיד מיקרי עד, הן לענין קרוב או פסול לבטל עדות הכשרים, והן לענין אין עד נעשה דיין. אבל אם כשמעידין הכשרים, הפסולים לא העידו כלל, דאז נקרא על הכשרים שם עדות בשעה שמעידים, ועל הפסולין לא נקרא שם עדים כלל, דהא לא העידו כלל, לא שייך כלל לומר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, דהא אין על הפסולים שם עדות כלל, ואף להסמ"ע [סק"ג] דחולק על הש"ך וסבירא ליה דאם כולם לא נתכוננו להעיד לא נתבטלה עדות הכשרים מחמת צירוף הפסולים, מכל מקום אם העידו אחר כך בתוך כדי דיבור ואמרו בשעת עדות שראו זה את זה, אף הסמ"ע מודה דנתבטלה עדות הכשרים, דכיון דנצטרפו בהגדה תוך כדי דיבור נתבטלה כל העדות, ועיקר כהסמ"ע. והנה אם בשעת ראייה כשר היה, ואחר כך בשעת הגדה נפסל מחמת קורבת אישות או שאר פסול, בודאי דגם כן בטלה כל העדות, עי' קצות החושן [סק"י], אך מה שכתב בקצות החושן שם, דבהיה כשר מתחילתו בעיני צירוף בשעת הגדה. לא נראה לי כן. ונראה דאפילו לא העידו כלל נפסל כשהעידו אפילו אחר כדי דיבור, אמנם לדעת המחבר בסעיף ב' דבעינין שידע הכשר בפסול הפסול, ודאי דכשר בכהאי גוונא (נתה"מ).

(ד) שם - אם הראו בעצמן בשעת ראייה שכיונו להעיד, כגון שהתרו בו, כל העדות נפסלת בשבילן (סמ"ע), וי"א דהתראה לא שייכא רק בדיני נפשות, ודיני נפשות לא שייכי האידנא (ש"ך). וי"א דאם התרו בו בשעת מעשה או כיוצא בזה שעשה גילוי דעת בשעת מעשה דרוצה לאסהודי, אפילו שלא בא לבית דין עדותן בטלה (נתה"מ).

(ה) שם - פי' דאמרינן להו לקרוב ופסול וכו'. והיינו דוקא כשאנו יודעים שקרובים ופסולים היו שם בשעת ראיית מעשה, והלכך כיון דנצטרפו לעדות בשעת ראייה, נאמנים ג"כ בזה שכיונו להעיד. אבל אם אין ידוע שהיו שם ויבואו קרובים ויאמרו היינו ג"כ שם ולאסהודי אתינן, אינו נאמן³⁰⁶ (ש"ך), אפילו היו הפסולים נאמנים, מכל מקום הא הכשרים נאמנים שלא ראו את הפסולין, ממילא לא נצטרפו כשלא ראו זה את זה, כמו שכתב הש"ך בס"ק(ו). ונראה טעמו, דלא בעינן רק שיאמר אחד מן הכשרים שראו הפסולין, דהא סגי כשמקצתן רואין אלו את אלו, ומשום הכי שפיר כתב הש"ך דהקרובים אינן נאמנים שהיו שם, ובעינין שני כשרים שהיו הקרובים שם. אמנם לפי מה שכתבתי בסמוך לא אתי דברי בפירוש דברי הש"ך (נתה"מ).

(ו) אם נמצא באלו כו' עדותן בטלה - פירוש, אפילו אם לא העיד כלל, וי"א דה"ה איפכא כשהעיד עמהן תוך כדי דיבור, אף על פי שמתחילה לא בא אלא לראות, ואפילו לא ראו כאחד, עדותן בטלה (סמ"ע), עיקר דלא כ"א בסמ"ע, ובכל ענין בעינין שיראו כאחד וכיונו להעיד, וכמ"ש לקמן [סק"יא], אבל אם הוזמו הפוסלים, כיון שאינם אומרים אמת אינם מבטלים העדות אא"כ העידו תוך כדי דיבור (ש"ך), לא בעינן הצטרפות ראייה והגדה אלא דוקא גבי דיני נפשות, משום דגבי דיני נפשות אין שנים מצטרפין עד שיראו כאחד ויגידו כאחד, ומשום הכי כשהוקש שלשה לשנים שיפסול בצירוף קרוב או פסול היינו נמי כשראו והגידו כאחד דאם לא כן אינו יכול להצטרף כלל דהא בכשרים נמי אין מצטרפין כהאי גוונא, אבל בדיני ממונות דקי"ל (סי' ל ס"ו) דאפילו לא ראו כאחד ולא הגידו כאחד מצטרפין, וא"כ הוא הדין נמי לצירוף קרוב או פסול נמי עדותן בטילה, (קצה"ח), במש"כ הש"ך "ובכל ענין בעינין וכו'" עיין מה שכתבתי לעיל סק"ג. ועוד מש"כ הש"ך בענין עדים זוממין, קשה שכן הוא כתב לעיל סק"ה) דאין קרוב או פסול נאמנים שהיו שם עד שיהיה ידוע שהיו שם, ועל כרחק האי "ידוע", היינו בעדים, ואם כן קשה ממה נפשך, אי ליכא עדים כשרים שהיו שם, אפילו לא ניזומו אינן מבטלין עדות הכשרים, ואי יש עדים כשרים שהיו שם או שאלו עדים כשרים אמרו שראו את הפסולים שם, אם כן לא הויין עדי הזמה עדות כלל, דהא הוי כתרי ותרי, דעדים אלו אומרינן שהיו הפסולין במקום זה והמזימין אומרים שהיו במקום אחר, וממילא אין מוציאין ממון מחזקת הנתבע כמו בכל תרי ותרי. ועוד נראה, דכאן ודאי העדים כשרים נאמנים כשאומרים שראו את הפסולין יותר מן המזימין, כיון דבעדות זו שאומרינן שראו שראובן לזה משמעון מנה, אמרו גם כן בתוך כדי דיבור שראו בשעת ראייה את הפסולין, דאחר כדי דיבור לא מהימני לבטל עדותן, ובתוך כדי דיבור ודאי דנאמנין למיעקר סהדותיהו, לכן נראה דמיירי שאחד מן הכשרים המעידין בראיית ההלואה אומר שראה הפסולין, דנאמן גם כן לבטל עדותו, וכיון שנתבטלה עדות של אחד מן הכשרים, נתבטלה כולה, דלא גרע מאחד אומר איני יודע

Commented [YL217]:
ולי כדאי לא להביא את דברי הנתה"מ?

³⁰⁶ עי' נתה"מ לקמן סק"ו(ו).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

בחקירות שעדות כולם בטלה מטעם דהוי כנמצא אחד קרוב או פסול, והכא נמי כשאמר בתוך כדי דיבור של החקירות שראה בפסולים נאמן לבטל לכל העדות, במיגו שהיה אומר שאינו יודע בחקירות שהיה מבטל כל העדות להש"ך בסימן ל"ג בס"ק(לב), או שהיה מכחיש עדים בחקירות שהיה מבטל כל העדות, ה"נ כשאומר שראה הפסולים נאמן לבטל כל העדים במיגו זה, מה שאין כן כשניזומו הפסולים על ידי עדים כשרים, נהי דאין דין הזמה שייך במזימים את הפסולים, מכל מקום הא ודאי הכשרים נאמנים יותר מן הפסולים, וגם שנים נאמנים יותר מן האחד, וכיון דהמזימין נאמנין שלא היו הפסולים שם, ממילא עדות הכשר קיימת, אף שאמר שקר לפני בית דין במה שאמר שהפסולין היו שם, דהא המזימין מכחישין אותו, מכל מקום לא נפסל העד במה שאמר שהיו שם הפסולין, כמבואר בסוף סימן כ"ט בהג"ה מטעם דאין העד מדקדק מי היה עמו, עיין שם, וממילא נשאר עדות הכשרים קיימת (נתה"מ).

(ז) אפילו לא ידעו כו' - הג"ה זו צריכה להיות למטה, אחר שכתב דעת הרא"ש, שכן אפשר ששיטת הרמב"ם לא סובר כך, וכן צ"ל, ובא לב"ד והעיד "אפילו לא ידעו זה מזה" דתיתי כו'. ומיהו יש לדחוק ולומר דמה שכתב רמ"א כאן אפילו לא ידעו כו', ר"ל דהפסול לא ידע בהכשר, וקמל"ן דאף דלא כיון לצרף עדותו עם הכשר, אפילו הכי פסול, וכ"ש כשידע ממנו, אבל מיירי דהכשר יודע מהפסול (סמ"ע), פירוש אם העידו אח"כ בב"ד בטלה עדותן לכו"ע אף שלא ידעו זה מזה. דלהרמב"ם פסול אפילו לא העידו אח"כ כלל, כיון שנצטרפו בראיית המעשה, ולהתוס' ג"כ פסולים כשהעידו אח"כ אפילו לא ידעו זה מזה, ואפילו להרי"ף (בעל סברא הראשונה דלקמן סעיף ב') דבעינן שידעו הכשרים בפסול הפסולים, היינו שידעו שהם פסולים, אבל אין צריכים לידע שהפסולים העידו אח"כ בב"ד, אלא כיון שנצטרפו מתחילה בשעת ראייה סגי. ועוד נראה דאף להרמב"ם דמיד בשעת ראייה נפסלו אף דלא העידו אח"כ, מ"מ משכחת לה אפילו לא ידעו זה מזה, דנהי דבעינן שידעו שהם פסולים וגם שיראו כולם כאחד, וכמ"ש לקמן ס"ק?, מ"מ בזמן שמקצתן רואין אלו את אלו הוי ראו כאחד, א"כ משכחת לה בעדים רבים שראו כאחד ומקצתן רואים אלו את אלו, דמצטרפים יחד אף אותן שאין רואין זה את זה, א"כ אם נמצאו שם פסולים אפילו לא ידעו זה מזה כיון שמקצתן רואים אלו את אלו עדותן בטלה. ודלא כסמ"ע ס"ק ה' (ש"ך), [כהסבר דברי הש"ך] דוקא כנמצא קרוב או פסול סבירא ליה להרי"ף כיון שאין שם עדות על הפסול, דהא הפסול לאו עד הוא, לא שייך לומר עדות שבטלה מקצתה בטלה כולה, דהא הפסול לאו עדות הוא, ואין הכשר נפסל רק מטעם שצירף עצמו לפסולים, משום הכי כשהכשרים לא ידעו בפסול הפסולים ואין עליהם אשם במה שצירפו עצמן לפסולין, לא נתבטלה עדותן, מה שאין כן בשכולן כשרים לעדות ועדות של כשר אחד נתבטלה, בטלו כולן, מטעם עדות שבטלו מקצתן בטלו כולן (נתה"מ), וי"א שדברי הרמ"א במקומם, דאפילו לדעה הראשונה בשו"ע אין צריך שיעיד הפסול בב"ד אלא פוסל בהעדות שנתכוין להעיד, מ"מ אין צריך שידע הכשר מהפסול (ט"ז).

(ח) ואם היו כל העדים כשרים כו' ואחד שלא נתכוון כו' - יש אומרים אם באו בזמן מועט אחר המעשה הוו עדים אפי' לא כיוונו לעדות אבל אם באו זמן רב אח"כ להעיד בדבר ההוא אין מקבלין עדותן (פ"ת).

(ט) ויש אומרים כו' דתיתי בעינין כו' - עיקר כדעה הראשונה דבכיון להעיד לחוד סגי אפילו לא העידו אח"כ, (ש"ך), וי"א דעיקר כדעה השניה, ואם העדים שהעידו לא נזדמנו יחד מתחילה לשם עדות, רק שבאו לב"ד והעידו על ענין הידוע להם, אין הגדתן בב"ד פוסלת הכשרים לדעת רוב הפוסקים שהסכימו דתיתי בעינין ראייה והגדה. ואף לדעת הסוברים דבראייה לחוד מיפסלי כל שכיוונו להעיד, ונצטרף לזה דה"ה הגדה יחד בב"ד, אף שלא כיוונו יחד מתחילה להעיד כלל, נראה ברור דהיינו דוקא אם העידו יחד תוך כדי דיבור, כיון דעיקר עשייתן עדות אחת וצירופן הוא על פי הגדתן בב"ד, בוודאי בעינין שיעידו כאחת או בתכ"ד, דאם לא כן במה יצטרפו, אבל אם העידו בזה אחר זה, וכ"ש אם לא ידעו האחרים בפסול הקרוב או פסול, ודאי אין עדות הכשרים מתבטלת בשבילן, וכדעת הרי"ף (הובא בסעיף ב), ועוד יש מקום בזה לומר, כיון דעיקר העדות בנידון דידן אינו רק במילתא דרבנן לאפטורי מהיסת, אפשר דלא אמרינן בזה לבטל הכשרים בשביל הקרוב או פסול, ועיין מש"כ לעיל (סי' לה סק"ח), ועי' דברי לקמן (סי' פז ס"ו ד"ה והעיקר) (פ"ח).

(י) דתיתי בעינין כו' - ונותנין טעם לדבריהן, דאל"כ לא תתקיים עדות על הרוב, דהקרוב יכניס עצמו מתחילה שיכוין להעיד, או בסוף שיבוא ויעיד, ויבטל העדות, אבל למיעבד תיתי לא שכיח. והחולקים נראה דס"ל דאין זו הוכחה, דהא יכול המגרש או המקדש, או בשאר דברים, להזמין

:Commented [YL218]

י' דברי חיים עדות טו אם הקרוב מודה שכיון לכך להעיד ביחד כדי שתבטל העדות ויפטר הלוה, צ"ע אם חייב לשלם למלוה מטעם גרמי (פ"ת)

במאיר הַמְשַׁפֵּט זֹלֶק א'

עדים כשרים ואזי לא יפסול הפסול בכונתו (סמ"ע), בנמצא אחד מהם קרוב או פסול שבשעת ראייה כשר היה אלא בשעת הגדה נפסל מהו. ולפי דעת הרמ"ה (הובא לעיל סק"?) דאפילו לא נצטרפו כאחת בשעת ראייה אלא בשעת הגדה נמי נתבטל כל העדות דעיקר קרא בשעת הגדה הוא, א"כ ה"נ כיון דבשעת הגדה פסול הוא נתבטל כל העדות. אבל לפי דעת יש אומרים דתרתני בעינן ראייה והגדה והכא דבשעת ראייה כשר היה א"כ ליכא אלא הגדה לחודיה ואנן תרתני בעינן. ואיפכא, דבשעת ראייה פסול היה וקודם הגדה נעשה כשר, אין ספק למ"ד תרתני בעינן, משום דזה נמי חשוב הגדה בפסול דכיון דתחלתו בפסול וסופו בכשרות פסול א"כ הרי עכשיו נמי פסול, אמנם לדעת הרי"ף (הובא בס"ב) דבעי שיכיר הכשר בפסולו, א"כ אם היה כשר בשעת ראייה ודאי לא מיבטל משום נמצא אחד מהם פסול כיון דלא הכירו בפסולו כיון דבשעת ראייה כשר היה (קצה"ח), אם נתייחדו שתי עדים פסולים והיו עדים אחרים שבאו לראות, אם הכשרים אמרו שלא נתכוונו אלא לראות אף על פי שהפסולים נתכוונו להעיד חותכין הדין על פי הכשרים, דכיון שהם באים לראות לא יצטרפו עם הפסולים (רע"א).

(יא) ובא לבית דין והעיד - ואם בא לב"ד והעיד ולא כיון מתחילה בשעת ראייה להעיד אינו פוסל לכו"ע, ועוד דדוקא כשבאו אח"כ מעצמם לב"ד להעיד אמרינן מסתמא הלכו להעיד, אבל כשלא באו להעיד אמרינן מסתמא לא כיונו להעיד, דהיינו אם יפרשו העדים שכיונו להעיד או שבאו אח"כ מעצמן להעיד לב"ד, וכמ"ש לקמן סק"י"ז? וא"כ בעובדא שלא באו העדים רק מצד ההכרזה, א"כ מתחילה בשעת מעשה מסתמא לא הלכו להעיד. ועוד לפי המנהג דהאידינא מיחדים עדים בשעת קדושין (לעיל סק"?) א"כ שאר העדים אנן סהדי שאין הולכים להעיד (ש"ך), מיהו אפילו אחר שהעידו נאמנים הקרובים ופסולים לומר שלא כיונו בשעת ראייה להעיד (ש"ך). (יב) שטר שחתום כו' - לפי ה"א [שאפילו כיון לראות] דסבירא ליה דבעינן תרתני, הוה הכא תרתני בדרך זה, דמה שחתמו היה כראיית המעשה ומה שהב"ד דנין על השטר הוה כאילו העידו מחדש לפנייהם בעל פה (ט"ז).

(יג) אם העדים הכשרים זוכרין העדות ע"י ראיית השטר יכולין לחזור ולהעיד כו' - דין זה מופיע גם כן לקמן (סי' מה סי"ג, וסי' נא ס"ה), ודוקא בחתומים בשטר דינא הכי, אבל לאחר שהעידו הכשרים עם הפסולים בב"ד אין הכשרים חוזרים ומעידים (סמ"ע), היינו כשלא נצטרפו יחד בראיית המעשה, וכמ"ש לקמן (סי' מה סי"ג סק"ד?), ולפי זה אין חילוק בין שטר לעדות בב"ד. ודלא כסמ"ע (ש"ך), וי"א נגד הסמ"ע דלא הוי בשטר ביטול העדות רק בדאיכא תרתני, דהיינו שצריך ג"כ שהבית דין דנין על השטר, וגם יהיה צירוף בשעת חתימתן, דהשטר הוא כראיית מעשה משו"ה השטר פסול, וכשבאין לדון מאז הוי תרתני, ולקמן (סי' נא ס"ד) דבמקום ספק אימור חתמו הפסולים לשם מילוי, לא נתבטלה העדות ואין צריך להעיד מחדש בע"פ (ט"ז), עיקר כסמ"ע דודאי בעל פה כיון דכבר הגידו לפני ב"ד וכבר נצטרפו ונפסלו תו לא מהני לחזור ולהגיד כיון דכבר נפסלו, אבל בעדות שבשטר הא דקי"ל עדות שבשטר נעשה כמי שנחקרה עדות בב"ד, היינו דוקא כשיש עליו תורת שטר ונעשה בכשרות, אבל אם נעשה בפסול לא הוי עליו תורת שטר כלל, וא"כ כיון דלא נעשה בזה כתיקון דהא חתמהו עם קרובים ונתבטל תורת שטר וכיון דליכא תורת שטר ממילא ליכא כאן הגדה ויכולין לחזור ולהגיד, ואפילו לכתחלה יכולין לחתום בשטר אחר הכשרים לבדם דעדיין לא עשו שליחותן כיון דנעשה בפסול (קצה"ח), במודה במקצת ובאו ג' עדים שחייב הכל, ואחד מהן קרוב או פסול דעדותן בטלה, די"ל דמ"מ חייב לשלם הכל, ויש בזה דין מחויב שבועה ואינו יכול לישבע משלם, דהבית דין אין מניחין לו לישבע, דמיד יבואו ב' עדים הכשרים ויעידו שנשבע לשקר ויפסלוהו, מבואר דאם נשבע יכולין הכשרים לחזור ולהעיד לבדן, והיינו כיון שאין מעידין על אותו דבר בעצמו שכבר העידו לחייבו ממון, רק שיעידו לפוסלו, וצ"ע (פ"ח).

(יד) ובית דין כו' - דוקא בב"ד אבל הם עצמם לא, וכמ"ש לקמן (סי' מה סק"ל(ז)) ועיי"ש עוד (סק"ל(ו)) מדינים השייכים לכאן (ש"ך).

(טו) עד פסול כו' - במקורם של דברים איתא דבתקנת הקהל אפילו כולם פסולים כשר, מטעם שכבר נהגו כן, דאל"כ כל קהל יצטרפו להביא עדים אחרים על תקנתם. אלא לא כתב הרמ"א כאן אלא לפי הדין היכא שלא היה המנהג כן, וא"כ "עד פסול" שכתב הרמ"א, ר"ל פסול מצד שהוא אחד מבני הקהל, דומיא דשטר שחתום עליו בע"ד. אבל לענין המנהג סמך הרמ"א על מה שסתם לקמן (סי' לז סכ"ב) כהמחבר שעכשיו נהגו לקבל עדים מהקהל על תקנתם והסכמתם כו' וכשרים אפילו לקרוביהם (ש"ך).

:Commented [YL219]
?דר

במאיר ה'משפט זולק א'

(טז) או שטר שחתם עליו הבעל דבר עצמו כו' - דלא שייך ביה שום עדות ואי אפשר לומר ביה אי לאסהודי קאתי (סמ"ע).

(יז) דאלו לא נתכוונו להעיד - לשון זה מגומגם, דאפילו נתכוין להעיד אינו פוסל, כיון דהוא הבע"ד עצמו, וכן הפסול להעיד משום נגיעה לא פוסל השטר בחתימתו כבעל דין עצמו (ש"ך), וכן בנוטל שכר להעיד, אין העדים הכשרים נפסלים מפני צירופם (רע"א), י"א דמש"כ בש"ך מדובר כשמעיד או חותם לטובתו, אבל הרמ"א מדובר כשחתם ומעיד לחובתו, דאז לא הוי בע"ד מכח שהוא בעל דין, ונאמן לחובת עצמו³⁰⁷ (פ"ת).

(יח) ואם הזמין התובע עדים כשרים כו' - ואפילו לא הזמין הכשרים בשם, אלא שאמר לרבים העומדים בשעת המעשה שנים מכם תהיו לי עדים בדבר, ג"כ אמרינן דלכשרים נתכוין, דאל"כ הוה שתק או היה אומר לכולן אתם עדים. אבל אם אומר להן בשעת המעשה כל מי שיודע לי עדות יצטרך לבוא להעיד, בלשון זה לא הבדיל הכשרים מהפסולים, ולא מהני כי אם כשלאחר שעת מעשה נתן חרם על עדות, דאז אינו מדבר לנוכח עם שום אדם, וכדסיים המחבר בסוף סעיף זה, דאף באמר כל מי שיודע עדות כו' דעתו על הכשרים. וי"א דאפילו בהזמין בכה"ג מהני, ועיקר לא כ"א אל כצד הראשון (סמ"ע), וי"א שמקורם של דברים מדובר בהזמנת עדים בשעת המעשה לראותו להעיד עליו אחר כך, אבל במצוה להחרים על כל מי שיודע עדות, שאינו יכול לפרט בשם, שהרי אינו יודע את מי לפרט, ומסתמא דעתו על הכשרים, דלא אסיק אדעתיה אקרובים כלל כיון שאינם לפניו, וגם סבור הוא שלא היו קרובים כלל עם הפסולים בשעת מעשה, וכן דעת הסמ"ע. ועוד דבמזמין בשעת מעשה, אף במזמין שנים ואומר שנים מכם יעידו לי, לא מהני, דכיון דלא פירש איזה שנים, אם כן לשון שנים מכם סובל קרובים ופסולים גם כן, ואם איתא שלא נתכוין אלא לכשרים הוה ליה למימר שנים הכשרים או פלוני ופלוני יעידו לי. ובסמ"ע כתב דבכה"ג מהני (ש"ך), משמע שצריך הזמנה בפירוש וליחד אותם, ואח"כ כתב "ומצוה להחרים כל מי שיודע וכו'", משמע אפילו אינו מיחד אותם. ברישא שרואה חבורת אנשים ואומר להם "אתם תהיו עדים", הוי כאילו אומר לכולם "אתה" ו"אתה", ואין שייך בזה לומר דלכשרים נתכוין, כיון שאמר בפירוש לשון הסותר זה. אבל בסיפא אמרינן דמה שאומר "כל היודע עדות" כאילו אומר "כל הכשר לך", משא"כ ברישא דאמר להם אתם הכשרים, דהוי תרי לישני דסותרין אהדדי, דאתם משמעוהו לכולם כל אחד ואחד, ואין חילוק בהם בין לנוכח או שלא לנוכח, אלא החילוק בין אומר "אתם" או "כל מי שיודע", כמ"ש הסמ"ע בשם הי"א (ט"ז), וי"א דאף עדות הכשרים שלא ייחד נמי אינן מתבטלין בשביל הפסולים, ואם עדי היחוד ליתנייהו קמן מהני עדות הכשרים שלא ייחד (פ"ת).

(יט) וכן כשאדם כו' לא נתבטלה עדות הכשרים כו' - מיירי בסתם עדות דעלמא שראו המעשה, ומסתמא אין הקרובים ופסולים מכוונים להעיד, וא"צ לשאול אותם אלא אם כן באו אחר כך מעצמם לב"ד (ש"ך), [מקור דברי המחבר כאן הם מטור בשם הרא"ש, אבל הש"ך לומד את המחבר כרמב"ם החולק על הרא"ש ולכן מפרשו בדרך אחרת] וי"א דאם פירשו הפסולים שכוונו בשעת ראייה להעיד, כיון שהפסולים העידו ג"כ נתבטל כל העדות לכולי עלמא, ואם הזמין המלוה עדים כשרים ועמדו שם קרובים או פסולים אפילו אם כווננו להעיד ובאו והעידו בב"ד לא נתבטלה עדות הכשרים, דכיון שייחד עדיהו לאו כל כמינייהו להפסיד לזה ממונו וכו', וכן כשאדם צריך לעדות ומצוה להכריז כל מי שיודע לו עדות שיבואו ויעידו ובאו בערבוביא והעידו כשרים ופסולים לא נתבטלה עדות הכשרים שלא היתה כוונתו אלא בראויין להעיד, מבואר הטעם משום דלאו כל כמינייהו להפסיד לזה זכותו, ומשום הכי תרתי בעי אפילו כווננו בשעת ראייה מ"מ כיון דבשעת הגדה מייחד עדיהו לאו כל כמינייהו להפסיד לזה. מיהו גם לדעת הרמב"ם [התחלת המחבר ולא הי"א דבעינן תרתין] אם בשעת ראייה הוא מייחד עדיהו א"כ לאו כל כמינייהו להפסיד (קצה"ח), עיקר כש"ך דכשאינן באין לבית דין מעצמם רק מכח השבועה, אין פוסלין עדות הכשרים (נתה"מ).

(ב) ⁷¹⁶ אם העיד קרוב עם רחוק, ואין הרחוק יודע בקורבתו של זה, י"א שעדות הרחוק כשרה ומחייבו שבועה(ב), ונאמן לומר שלא הכיר(כא)(כב). והוא שאינו רגיל אצלו, אבל אם הוא רגיל אצלו, אינו נאמן, ⁷¹⁷ ויש מי שחולק על זה, ואומר שאפי' לא הכיר בקורבתו, נתבטלה עדות הרחוק ⁷¹⁸ כיון שטעיד הפסול עמו צבית לזונקו).

:Commented [YL220]
צרך עם ההערה
הקודמת.

³⁰⁷ עי' נתה"מ סי' לז סק"א (א) החולק על זה.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

(כ) ומחייבו שבועה - ואם שנים הם מחייבים ממון (ש"ך).
(כא) ונאמן לומר שלא הכיר כו' - ודוקא כשאומר מעצמו שלא הכירו, אבל אין הבית דין שואלין אותו אם הכירו (סמ"ע), וי"א שצריכים הבית דין לשאלו היכא דאיתנהו, ונאמן לומר שלא הכיר (ש"ך).

(כב) שם - בענין פסול קורבה, יכול לטעון שלא ידע רק בשאין שניהם רגילים זה עם זה, אבל אם רגיל בו ודאי ידע בו ופסול, אבל בפסול רשעות וכדומה אפילו אם העידו עליו אנשים חשובים שהוא רשע, מ"מ כל זמן שלא העידו לא ידענו זה, מסתמא גם העדים הכשרים לא ידעו בפיסולו, ועל כן שטר שחתומים עליו פסולים כשר היכא דליתנהו לסהדי קמן למישילינהו דאמרינן מסתמא לא ידעי ביה (ש"ך), וי"א דבקורבת העדים אמרינן מסתמא ידעו מהקורבה, אבל באחד שקרוב ללוח אמרינן מסתמא לא ידע מהקורבה. ואשה כיון דאינה ראויה להעיד לא מיחשב קרוב או פסול ולא נתבטלה העדות בשבילה, אבל פסול דרבנן מבטל העדות, והוא הדין גוי וקטן אינן מבטלין עדות הכשרים (נתה"מ).

(כג) כיון שהעיד הפסול עמו בב"ד - היינו להי"א דלעיל סעיף א'. ולסברא הראשונה דלעיל הוא הדין אפילו לא העיד הפסול עמו בב"ד, כיון שראו המעשה ביחד וכיוונו להעיד, בטלה עדותן לסברא זו, דאין חילוק בין הכיר בפיסולו או לא, וכן עיקר (ש"ך), ועוד עיקר כרי"ף שהוא הדעה הראשונה בסעיף זו (ש"ך ורע"א), י"א דבדיינים נמי אם נמצא אחד מהם קרוב או פסול אפילו היו חמשה נמי הדין בטל, אבל העיקר שאין דין זו אצל דיינים (קצה"ח ונתה"מ), ולא עוד אלא אפילו היכא דהדיינים פוסקים איזה דין אפילו אם יש בהם פסול כל שנשאר עם הכשרים ב"ד של שלשה לא נתבטל דין הכשרים, אבל הנפק דהוי נמי תורת עדים עליהו שמעידים שנתקיים השטר, וכן כיוצא בזה כגון שקיבלו איזה עדות ונותנים על זה גביית עדות שנתקבל עדות זה בפניהם א"כ יש עליהו תורת עדים נמי, דהא לא ידעינן שנתקבל העדות או שנתקיים השטר כי אם על פי הדיינים, א"כ כשיש עמהם פסול נתבטל כל הענין. והיכא דכתבו את הפסק איך שכבר נפסק וחתמו ביניהם קרוב או פסול, יכול בעל דין להכחיש ולומר שלא נפסק כך ואין הפסק מועיל לראיה כיון דנמצא ביניהם קרוב או פסול (קצה"ח).

סימן לו - הפסולים מחמת הנאה, ובו כ"ב סעיפים.

(א) כל⁷¹⁹ עדות שיש לאדם הנאה בה, פסול להעיד (א)(ב), לפיכך קרקע של שני שותפים, ובא האחר (ג) להוציא מתחת יד האחד (ד), לומר שאותו שמכרה להם גזלה ממנו (ה), אין שותפו מעיד לו עליה לפסול עידי המערער,⁷²⁰ ואפילו על חלק השותף לא יועיל עדותו (ו), אלא אם כן סלק עצמו ממנה (ז) וקנו מידו שנתנו לשותף. ואפילו לא סלק עצמו עד לאחר הערעור (ח), מהני, וצריך שיקבל עליו שאם יבא בע"ח ויטרפנה מיד השותף, ישלם לו דמיה (ט). וצריך להתנות שאם (י) יבא לחטפה ממנו בטענות אחרות לומר שהיתה גזולה בידו וכיוצא בזה, שאינו מקבל אחריות. אבל אם אין המערער טוען אלא על חלק השותף בלבד, כגון שטוען שמכרה לו השותף, יכול להעיד לו, שאז אינו נוגע בעדות כלל.

(א) כל עדות שיש לאדם הנאה בה פסול להעיד - משום דחשדינן ליה שישקר בדבר שיגיע לו הנאה ממנו, וכמ"ש לקמן סעיף כ"א (סמ"ע, ש"ך ורע"א)³⁰⁸, עיין מ"ש לעיל (סי' לד סק"סח) דטעמא דאדם נאמן על עצמו אף על גב דקרוב הוא לעצמו משום דכן נתנה התורה נאמנות לכל אדם על עצמו אפילו יש בו כל הפסולים שהוא עבד או אשה ושפחה וגם אינו אלא אחד, אלא דהתורה לא אמרה על פי שני עדים יקום דבר אלא כשמעיד על אחרים אבל על עצמו נאמן הוא וע"ש. ועי' לקמן סק"כו) יבואר ברוחב הענין הזה (קצה"ח), עיין סמ"ע וש"ך שהכריעו דטעם פסול נוגע הוא מטעם דחשוד לשקר, ולא מטעם קרוב, ונפקא מינה באם חתם בשטר עד שלא נעשה נוגע ונעשה אחר כך נוגע, דאי אמרינן דאינו פסול מטעם דנחשד לשקר, רק מטעם קרוב, אחרים מעידין על חתימתו, כמו בחתם בשטר עד שלא נעשה חתנו ונעשה חתנו (עי' לקמן סי' מו סל"ה), ואם הטעם דנוגע הוא משום דחשוד לשקר, אפילו אחרים אין מעידין על חתימתו, כמו בחתם בשטר עד שלא נעשה גזלן (עיי"ש סל"ד). והעיקר כהסמ"ע וש"ך דפסול מטעם חשוד דהוי בעל דבר, וכמו דחשדינן לבעל דבר חשדינן גם כן לנוגע, וכל מקום שמעיד על ממון שלו אינו

Commented [YL221]:
ש שהעירו שזה סותר את דבריו בסי' לו סק"נויז, ולפי מש"כ כאן פוסל שאר העדים ולא פס.

Commented [YL222]:
א מצאתי בש"ך כדבריו

³⁰⁸ עי' לעיל סי' לו סק"יז) דאם העיד לחובתו נאמן.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

נאמן אפילו אומר לחובתו. תדע, דהא מלוה שאמר על שטר שבידו שהוא פרוע אינו נאמן כשחב לאחרים (כדלקמן סי' מז ס"א), ואפילו יש עד אחד עמו אינו מצטרף להעיד, ואף שמעיד לחובתו לא נחשב עד, אבל כשאומר להפסיד ממונו נאמן מטעם הודאת בעל דין ולא מטעם עדות, ובמקום שחב לאחרים דלא הוי הודאה, אף מטעם עדות אינו נאמן כלל, מה שאין כן בנוגע, כיון שמעיד לחובתו ונתבטלה הזכות שיש לו בנגיעה זו, שוב על ממונו אחר הוא מעיד ונאמן, דלא גרע מסילוק דמועיל. ומשום הכי הדין המבואר בסעיף ו' דאם שני שותפין הלוו לאחד ואמר שותף אחד שנפרע החוב, דחלקו נמחל מטעם הודאת בעל דין, ושוב על ממונו אחר הוא מעיד, דאין לך סילוק גדול מזה, דהא באמירתו נסתלק תיכף מחלקו, ועדותו כשרה על חבירו. וכן בשני לוויין כיון שבאמירתו נתחייב בחלקו תיכף, נאמן גם כן על חבירו דהוי כסילוק, ואין עדות רק על של חבירו (נתה"מ), עי' ש"ך לקמן (סי' ס"ו סקע"ב?) (רע"א), עדים החתומים על חרם שזה להנאתם ודאי נוגעין בעדותן ואינם נאמנים כל עוד שרוצים לעמוד בדבריהם כי יש להם הנאה שלוקחים נקמתם ממנו (רע"א), אם חתם בשטר קודם שנעשה נוגע ונעשה נוגע, אין אחרים מעידין על חתימתו אא"כ ראו עדים את השטר קודם שנעשה נוגע (פ"ת).

(ב) פסול להעיד - בעיני הנאת ממונו דוקא אבל שאר הנאה לא (קצה"ח)³⁰⁹.

(ג) ה"ג ובא אחד - ול"ג האחד בה"א (סמ"ע).

(ד) להוציאה מתחת יד האחד - לשון זה להוציאה, וגם ממ"ש אחר זה, משמע דבא להוציא כל השדה בתביעה זו שתבע לאחד מהן, לומר שאותה שדה שקנה עם חבירו גזולה היא ממנו. וכן הדין בכל דבר שאינו מחוסר גוביינא, ועיין מה שכתבתי (סי' קעו סכ"ה ד"ה כשהן [ז"ל]: השו"ע: היה להם [לב' שותפים] תביעת ממונו עליו ויצא השותף חייב [פי' שנתבטל התביעה], אם לא היה שותפו בעיר יכול לתבעו פעם אחרת, היה בעיר אינו יכול לתבעו הגה: ודוקא כשהן התובעין אבל כשהן נתבעין ואחד טען, אינו מזיק לחבירו כלל הואיל ולא צוהו לטעון ולדון בשבילו. וכתב על הסמ"ע שמה שהרמ"א מחלק בין תובע לנתבע היינו דווקא בממונו, שמחוסר גוביינא, אבל בקרקע שאינו מחוסר גוביינא, אם יצא חייב, אז אין השותף יכול לדון אחר כך.]) (סמ"ע), ודוקא כשהשותף בעיר דמזה מיירי התם, אבל אם אינו בעיר כלל אין מקבלין עדות שלא בפניו, כמו שאין מקבלין ביתומים קטנים אף שיש גם כן גדולים (נתה"מ).

(ה) שאותו שמכרה להם גזלה ממנו - וה"ה אם מביא שטר חתום בעדים שאותו שמכרה לו הוא חייב לו ובא לגבות מידו בשטרו, וזה בא לפסול עדי השטר (סמ"ע).

(ו) ואפילו על חלק השותף לא יועיל כו' - הטעם, דמה שישאר ביד שותפו יהיה גם לו חלק בו כל זמן שלא חלק עמו לפני זה לגמרי. אבל אם חלק עמו לפני זה לגמרי, מעיד לו ואינו יכול לחזור ולומר חלוקתינו בטעות היתה (סמ"ע), מדברי הסמ"ע משמע דאם חלקו והמערער בא להוציא חלק השותף לחד שהוא גזילה, אינו מעיד לו, דשמא יחזור עליו אח"כ השותף השני ויאמר חלוקתם היתה בטעות, דהא אותו השותף השני אינו פוסל עדי המערער, ממילא יכול לומר כדין טרפו ממני והחלוקה בטלה למפרע, אין לומר בטלה חלוקה אלא באחין דוקא מטעם שהם כיורשין, ואין הטעם משום חלוקה בטעות היתה, אלא כל שחלקו יכול כל אחד להעיד לחבירו בין אם המערער טוען על כל השדה בין על חלק אחד מהן, דאין לאחד אחריות על חבירו, ולא מיפסיל אלא בשלא חלקו, דכל מה שיקח המערער הם יפסידו שניהם, ולא הזכיר כלל מלקיחה מאחד ואח"כ יחזור הלוקח לגבות מהשני (ט"ז), דברי הט"ז וראיותיו נכונות דמדאמרינן טעמא דירושיים כרעא דאבוהן משמע ממילא דבשותפין דלא שייך האי טעמא לא בטלה חלוקה, אמנם זה דוקא כשבא בע"ח ונטלה, דבזה בשעת חלוקה כדין היתה, וא"כ היה יכול בע"ח ליטול מזה כמו מזה, וא"כ אי לאו דירושין כרעא דאבוהן ועליהם מוטל לפרוע חובת אביהם בשוה לא היה צריך להחזיר דכלקוחות שלא באחריות נינהו. משא"כ בבא נגזל והוציא חלק מאחד מהם ודאי בטלה חלוקה מעיקרא ואין לך טעות יותר מזה והוי חלוקה בטעות, דכל היכא שיש חיסור בגוף הקרקע בטלה החלוקה, וא"כ הסמ"ע כאן דמיירי מגזולה שפיר קאמר דהוי חלוקה בטעות (קצה"ח), כבר הארכתי בסימן קפ"ב [סק"ח?] דגם בגזילה לא נקרא מקח טעות רק מטעם אחריות. ומכל מקום נראה כדברי הקצה"ח, דאף שבשותפין שחלקו, אחריות מבעל חוב לאו טעות סופר הוא כיון דהספק הוא על זה כמו על זה, מכל מקום בגזילה כיון דצריך להחזיר גם הפירות גם בספק, ודאי

³⁰⁹ עי' ש"ך לקמן סק"כ(כה) החולק.

במאיר ה'משפט' זולק א'

דלא יכנס בלא אחריות, ומדברי הסמ"ע יש ללמוד, דשותפין שחלקו שדה ונשתדפה השדה ביד אחד, אין הבעל חוב של השותף שנשתדפה השדה בידו יכול לטרוף מחלק שביד השותף השני ולומר כיון דאחין שחלקו כלקוחות דמי ובעל חוב טורף מלקוחות, דזה אינו, דהן כלקוחות מטעם דאין ברירה, ואין ברירה הוא ספק, דיש לומר גם כן שכל אחד הגיע לו את שלו, ואם כן אין הבעל חוב יכול לטרוף מספק דכשגוף השעבוד מסופק, לכולי עלמא אינו גובה. ודע דהא שכתב המחבר לפסול עדי המערער, אין הכונה להעיד על העדים של המערער לפוסלם בגזלנות, דבזה ודאי אפילו חלקו אין יכול להעיד, דהא כשמעיד שהן פסולין הדבר נוגע גם לחלקו, דהא אם יאמינו לו שהן פסולין אף חלקו לא יוציא המערער, והרי הוא נוגע בעדותו ואין בעדותו ממש, ועי' ש"ך לעיל (סי' לד סק"צ)). דצריך לומר ולא שקיל מידי, דאל"ה הוי נוגע, ומכל שכן כאן, אך הכונה במה שכתב לפסול עדי המערער, דהיינו שבא להעיד להכחיש עדי המערער שהעידו שהמוכר גזל אותן השדות, ומעיד השותף שלא גזלן המוכר רק לקחן מהמערער, ומיירי שטוען על השדה שנפלה לחלקו שאינה גזולה, וגם מעיד בתורת עדות על השדה שנפלה לחלק השותף שגם כן לאו גזולה היא (נתה"מ).

(ז) אא"כ סילק עצמו ממנו כו' - פי' דסילק עצמו וכתב לשותפו שסילק נפשו מגוף חלק שדהו שיש לו בשותפות, ועשה על זה קנין (סמ"ע), אבל בלא קנין אף שכתב לו כן וסילק נפשו לגמרי לא אמר כלום, ועיין באבן העזר (סי' צב ס"א) (ש"ך).

(ח) ואפילו שלא סילק עצמו עד לאחר הערעור כו' - ולא חיישינן לקנוניא היכא דאין ריעותא לפנינו, כההיא דשטר חוב שנפל דלא יחזירנו אפילו אמר הלוה להחזירו, כמ"ש לקמן (סי' סה ס"ו), דשם איכא ריעותא דנפילה (סמ"ע), עיין לקמן (סי"ח סק"סד)) כתבתי דליש פוסקים לא מהני סילוק אא"כ שסילק עצמו קודם שראה העדות, משום דבעינן תחילתו וסופו בכשרות (ש"ך). היינו כשראה העדות אחר שנעשה שותפו, כגון שראה שטר מכירה ביד המוכר [שלקח] מהמערער אחר שנעשה שותף, דהיה תחילתו בפסול, בעינן סילוק קודם שראה, אבל בעדות שראה קודם שנעשה שותפו דתחילתו בכשרות, אפילו סילוק אחר שראה מהני (נתה"מ).

(ט) ישלם לו דמיה - פירוש, להמקבל מתנה ישלם לאחר שיהיה [לן] במה לשלם [אבל אין לפרש שישלם ויסלק להבעל חוב, דזה פשיטא דאם יהיה לו במה לשלם דלא יחזור על זה המקבל המתנה, דמחשב כמשועבדין במקום בני חורין], דאל"כ יש לחוש שמעיד לו כדי להעמידה בפני מי שידוע שהוא חייב לו ואין לו במה לפרוע, וכדי שלא יהיה בכלל לזה רשע ולא ישלם ניחא ליה להעיד שקר ולפסול עדי המערער שהוא דבר של סתר שאין הבריות יודעים שמעיד שקר, ממה שיקרא לזה רשע ולא ישלם שהוא דבר הניכר לבריות. אבל אם קיבל עליו אחריות נגד זה השותף תו ליכא למיחש להכי, דהא אם יפרע בו לבעל חוב ישאר חייב לזה השותף שקיבל עליו אחריות ויקרא נגדו רשע, ומה לי זה ומה לי זה (סמ"ע וש"ך), ודוקא שאינו מקבל אחריות רק לגבות מבני חורין ולא ממשעבדי, דאם מקבל גם לטרוף ממשעבדי יש חשש נגיעה, דאימר קנה שדה בין הבעל חוב ובין הקבלת אחריות, ומכרה אחר שקיבל אחריות, ולא קיבל אחריות נגד הלוקח, ואז הבעל חוב מוקדם לא יכול לטורפו מיד הלוקח, כיון שלא כתב להבעל חוב דאקני, ויטרוף מיד השותף, והשותף יטרוף מיד הלוקח שלא באחריות, ולא יהיה נגדו לזה רשע כיון שהוא שלא באחריות, ומכל מקום יש לחוש דילמא עשה השותף אפותיקי חלקו שזהו שיהיה שוה מאה זהובים לבעל חוב בעד הק' זהובים, ואחר כך נתקלקלה השדה ואינו שוה חלקו רק ג' זהובים, ויצא חלק א' בגזילה מתחת ידו, ואז הבעל חוב יחזור על חלק השותף לגבות החצי, ואף שהחצי שתחת יד השותף אינו שוה רק ג' וממילא כשיטרוף החצי לא יהיה שוה רק כ"ה זהובים, ומכל מקום ינוכה על החוב סך ג' זהובים, דהא אם תהיה כל השדה בידו אף שלא היה שוה רק ג' זהובים היה מנוכה כל המאה זהובים, דהא אפותיקי מפורש הוא, וכשגובה החצי מנוכה חצי החוב, מה שאין כן אם תצא השדה בגזילה מתחת יד השותף גם כן, יהיה בעל חוב על כל המאה, ויהיה לזה רשע על כל החוב. דזו אינה קושיא, דאם תצא רק חצי השדה ממנו, אין הבעל חוב צריך לגבות שדה האפותיקי כשאינה שוה כדי חובו, כמו בקנה שדה בית סאתים (סי' קפב ס"ח), דהלוקח יכול לומר לסאתים אני צריך, הכי נמי יכול לומר כן בעל אפותיקי, וצריך לשלם לו כל חובו כשלא נשארה רק חצי השדה (נתה"מ).

(י) וצריך להתנות שאם כו' - דאם לא כן פשיטא דנחשב לנוגע בעדות זה, דהא אם לא יפסול עדי המערער הללו יצטרך לשלם לזה השותף כיון שקיבל עליו אחריות נגדו. אמנם אין צריך להתנות

במאיר המושפט זולק א'

תנאי זה אלא היכא שקיבל עליו אחריות סתם, אבל אם בשעת סילוק לא קיבל עליו אחריות סתם, אלא אמר אם יבוא בע"ח לטרוף מידך אשלם לך, איכא למימר דוקא זה קיבל עליו דבעל חוב בא מצידו, ומהיכא תיתי לומר שיתחייב לו באחריות דשאר ערעורים דאינם באים מצידו, ואפילו אינו מתנה אלא שלא ישלם לו אחריות דמערער זה, ג"כ מעיד לו (סמ"ע).

(ב) ⁷²¹העורר על השדה, אם יש בה פירות(יא) אין האריס מעיד לו עליה, שהרי רוצה האריס להעמידה ביד בעליה, כדי שיטול חלקו בפירות. ואם אין בו פירות, מעיד(יב). ⁽²²⁾א"כ אין לו הנאה אחרת מזה(ג).

(יא) אם יש בה פירות כו' - מ"ש "אם יש בה פירות" לאו דוקא קאמר פירי אלא כל שיש לו הנאה ממנו מקרי פירי (סמ"ע * פרישה), ו"א אפילו אם אכל פירי כל שאין עדים שלקח ממנו פירות או כמה לקח נאמן להעיד במיגו דלא לקחתי אלא כדי ההוצאה וי"א דהיכא שהתנה בעל השדה ליתן לאריס יותר מלאריסי העיר שאז אינו מעיד דשמא המערער לא ירצה ליתן לו אלא כמו לשאר אריסי העיר (סמ"ע, וש"ך * טור).

(יב) ואם אין בה פירות מעיד - ואף שהפירות יגדלו אח"כ לזמנם ויתן לו מהם כמו שנותנים לאריס, לא מחשב זה לנוגע בעדות וי"א אפילו טרח בה לחוד לא יעיד, וי"א אפילו אית בה פירות יעיד, א"כ הבטיח ליתן לו יותר מלשאר אריסי העיר (סמ"ע).

(יג) אם אין לו הנאה אחרת מזה - כגון שהבטיחו בעל השדה זה ליתן שלישי ממה שיגדל בתוכו, ולשאר אריסים אין נותנים אלא רביעית (סמ"ע).

(ג) ⁷²³עדים שהודו שיש להם חלק באותו חוב שהעידו כבר עליו, אין באותה הודאה ממש(יד). ⁷²⁴אבל אם אמרו כן קודם שהעידו, העדות בטל(טו).

(יד) אין באותה הודאה ממש - דכיון שהעידו שוב אינם יכולין לחזור ולומר דבר שמקלקל בו עדות הראשון, משא"כ אם הוא קודם שהעידו (סמ"ע).

(טו) קודם שהעידו עדותן בטל - אין בעל דין יכול להעיד על עדים הבאים לחייבו שהם פסולים, אעפ"י שאין בעל דינו נוגע בעדות, כגון שיש עליו עוד כת אחרת (סמ"ע), ויש חולקים דדוקא שאמר מתחילה שיש לו שתי כתי עדים, דכשהוא בא לפסול כת ראשונה נוגע בעדות הוא, דמעלה זה בדעתו שאין לחבירו כת אחרת, ואף על פי שטען חבירו שתי כתי עדים, אבל אם יש ב' כתיים בפנינו, נאמן לפסול א' מהם (ש"ך וט"ז), וי"א דהיינו אם כת זו אינם אומרים שראו המעשה עם כת ראשונה כאחד, אבל אם אומרים שראו כאחד הרי ע"י שפוסל לאלו כל העדות בטלה דהו"ל נמצא אחד מהן קרוב או פסול והרי זה נוגע בעדות, ופשוט. וי"א דאפילו כת הב' בפנינו אינו נאמן שמא ימצא כת אחרת פסולה נמצא מפסידו בפסול של ראשונים (פ"ת).

(ד) ⁷²⁵ראובן תבע לשנים שהלוה להם, וכפר א' והודה השני(טז) שהוא וחבירו (חייבים), אם אותו ממון לקחו בשותפות אינו נאמן על חבירו(יז), והוא לבדו יתחייב בכל.

(טז) וכפר א' והודה השני כו' - עיין לקמן (סי' עז ס"ה ד"ה והודה אחד) [עי' לעיל סעיף א' שיטת המחבר דאינו יכול לגבות כל החוב מאחד מהן א"כ אין לשני לשלם, כאן כיון שאי אפשר לגבות מהשני שהרי הוא כופר, הו"ל כאין לו וגובה הכל מזה שהודה] (ש"ך), וי"א דכ"ז דוקא כשטוען המלוה ברי, דאז אין המודה נאמן במיגו דלא היה אומר שחייב לו רק נ' מה שמגיע על חלקו, והוא משום דאף אם יאמר כן, מכל מקום הא יהיה מחויב לישבע נגד המלוה, ועד הצריך שבועה אינו עד. אבל כשהמלוה טוען שמא, נאמן בעדותו במיגו, ועיקר דלא, דדוקא בשליח שאינו בעל דבר כלל, ואין הדבר נוגע לו כלל, ויש לו מיגו דשוב אינו נוגע בעדותו, נאמן מטעם עד. אבל הכא דהא הוא עד והוא גם כן בעל דבר, דהא אם לא ישלם השני הוא יתחייב לשלם להמלוה, והשני מחויב להחזיר לו מה שישלם לחבירו, נמצא שאפשר שיהיה תובע, וממילא שוב אינו נאמן אפילו יש לו מיגו, דכיון שהוא גם כן תובע הוא בגדר מיגו להוציא, ודוקא במקום שאינו תובע לעצמו כלל נאמן מתורת עד כשיש לו מיגו, ולא כשהוא תובע גם כן (נתה"מ), קשה על המחבר מדבריו לקמן (סי' עז ס"א) דשנים שלוו הוו ערבים ולא קבלנים, א"כ הא כל היכא דהלוה פטור הערב נמי פטור אפילו אם הערב יודע שהלוה משקר (עי' סי' מט ס"ז?), וי"א שחייב הערב כמלוה על פה בהודאת עצמו (פ"ת * תומים), ועי' מש"כ (סי' קכט ס"ח ד"ה אבל אם) [קבלן חייב וערב פטור] (פ"ת).

(יז) אינו נאמן על חבירו - דנוגע בעדות הוא דרוצה שחבירו יפרע החצי, משא"כ אם לא לקחהו בשותפות, וכדמסיק אחר זה בסעיף ה' (סמ"ע).

במאיר המושפט זולק א'

(ה) ⁷²⁶ המוציא שמר חוב על ג', ומענו כולם: פרענו, אם כל אחד מהם חייב עשרה זהובים לעצמו, ואין לחבירו בהם שותפות, עדותו כשרה על חבירו(יה).

(יח) עדותו כשרה על חבירו - ולא חיישין לגומלים שזה יעיד בפטור של חבירו כדי שגם הם יעידו בפטורו (סמ"ע).

(ו) ⁷²⁷ אם טען אחד מהשותפים(ים) דבר שהוא חובה לו ולחבירו, נאמן כעד אחד לחייב שבועה את חבירו, ולפטור משבועה את שכנגדם(כ). ואם שני שותפים (העידו) הובתם, נאמנים לחייב את חביריהם (וע"ל סימן ע"ז סעיף ה').

(יט) ומ"ש אחד מהשותפין - ר"ל שהם שותפים בדבר אחר, משא"כ בסעיף ד' מיירי שהן שותפין בדבר זה, ועיין לקמן סימן קע"ו סעיף ל"ב [ז"ל: אם טען אחד מהשותפין דבר שהוא חובה לו ולחבירו נאמן כעד אחד לחייב לשותפו שבועה דאורייתא] [ובסמ"ע שם: עיין לעיל (סימן ל"ז סעיף ה' וסימן ע"ז סעיף ה')] שם נתבאר דהיינו דוקא כשלא נתחייב חבירו בהודאתו בכולו, כגון שנתחייבו בשטר אחד כל אחד סך בפני עצמו, והאחד הודה שהשטר עדיין בתקפו והשני כופר [סמ"ע].

(כ) נאמן כעד אחד לחייב כו' ולפטור כו' - פירוש, או לפטור, והיינו כשאין לאותו המעיד הנאה במה שיתחייב חבירו או יפטר (סמ"ע).

(ז) ⁷²⁸ המוכר שמר חוב לאחד מהחתומים (בוכא), שפיר דמי(כב). (וע"ל סימן קנ"ג סעיף י' וי"א וי"ב אם קרוצי המורקה (נ"א אם מורקה וקרוציו) יכולים להעיד(כ)).

(כא) לאחד מהחתומים כו' - דוקא לאחד קאמר, דאז אמרינן דהשני לא היה מעיד שקר בשביל הנאת האחד, משא"כ כשמכר השט"ח לשני עדי השטר, וכ"כ לקמן (סי' סו סכ"א). ועדים החתומים על שדה מקח יכולין ליקח אותו, אבל על זה נאמר הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו (סמ"ע), ודיין יחיד שדן אינו יכול ליקחנו, אבל ב' דיינים, א' מהם יכול (סמ"ע * תוס'), וי"א דאפילו לשנים שפיר דמי בדיעבד, אלא דלכתחילה לא יקנוהו שנים משום חשדא (ש"ך), אמנם אם הביא את השטר לגבות בו, אינו יכול עם חתימתו, שמא חתם עכשיו, אבל אם יש עדים על המכירה זכורים שהי' בו עדים חתומים והי' הוא חתו' אף על פי שלא נתקיים בבית דין שפיר דמי שעכשיו יתקיים חתימתו אם היא יוצאה ממקום אחר או דנכתוב חתימת ידיה אחספא (ש"ך * מהרי"ט), ומ"מ טוב לבעל נפש להרחיק מזה. ואם לא חתמו עדיין, אף על פי שנכתב בספר זכרון של הסופר וקנה אחד מהעדים, אסור לו לחתום אח"כ (ט"ז), ולא בעינן שיראו עדים חתימתו מקודם שקנה, כיון דאיכא עדים שקנה, אין כאן רק חשדא בעלמא וכשר, כמבואר לקמן (סי' סו סכ"א, בדבריו שם) (נתה"מ).

(כב) שפיר דמי - היינו לאחר שחתמו בשטר, אבל אם קודם שחתמו העדים בהשטר [אלא שחתמו בספר זכרונות של הסופר] הקנהו המלוה לאחד מעדיו, לא יוכל לחתום אח"כ אותו העד מחמת שנוגע בעדות לחתום לכתחילה (סמ"ע).

(כג) אם מורשה וקרוביו יכולין להעיד - כצ"ל וקרוביו בוי"ו (סמ"ע).

(ח) ⁷²⁹ פשרנים או דיינים או אפוטרופסים(כד), כשרים להעיד. (וע"ל סימן כ"ב דלן דיינים ופסקנים ולקמן סי' מ"ו סעיף כ"ד ודלן אפוטרופסים לקמן סימן ר"ז).

(כד) אפוטרופסים כו' - אפוטרופוס כשר אפילו אם מינהו לישא וליתן עבור היתומים (ש"ך * ב"י, פ"ת * פרח מטה אהרן)³¹⁰, עי' לקמן (סי' קח ס"ו): אם יש לקטן אפוטרופוס שמינהו אביו ומבקש חובותיו של קטן, צריך לישבע שלא צוהו אבי היתומים, ושלא מצא בין שטרותיו ששטר זה פרוע. ואם מינהו בית דין אינו צריך לישבע אלא שלא מצא בין שטרותיו ששטר זה פרוע, ועי' לקמן (סי' רצ ס"ב): [והאפוטרופוס נאמן אם ידוע שהמעות של יתומים], ומה שכתבתי שם [איירי שהיה אפוטרופוס במשכון או בשום ד"א של הלוה, ולפ"ז כשאין לו משכון, צריך הלוה שבועה דאורייתא להכחישו] (ש"ך).

³¹⁰ אבל צריך להיות באופן שהאפוטרופוס לא הנושא ונותן אלא רק אפוטרופוס לטעון עבור היתומים, שאל"כ הוא נהנה, אם לא שידוע שזה מעות של יתומים (ש"ך סי' רצ שם בשם האגודת אזוב), וי"ח על האגודת אזוב, אלא דווקא כאשר האפוטרופוס היה חייב מטעם פשיעה אם נתפס נגד עדותו אינו נאמן כשליש, אבל בכל אופן אחר, אפילו אם ינהה הוא נאמן כשליש (נתה"מ שם).

במאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(ט) הגזברים, כל זמן שאין להם ולא לקרוביהם שום זכות בנכסי ההקדש, ולא בפירותיהם, בשרים להעיד. הגה: ⁷³¹ וכ"ש שקרוביהם כשרים להעיד (כה), אף על פי שהגזבר מחלק הממון למי שילכה, למ"ד טובת הנאה אינו ממון. ואף על פי שנותן אחר כך לקרוביו עניים, מ"מ אין מצטלים העדות. משום זה, מאחר שלא היה הנאה נכרת בצעת העדות.

(כה) וכ"ש שקרוביהם כשרים להעיד - במקור דברי הרמ"א כתוב שמאחר ויש מח' אם טובת הנאה ממון או לא, אז למ"ד טובת הנאה ממון, אינו נאמן במקום שהעיד שדבר זה קדוש, ויש לאוהב או קרוב שלו זכות על חלוקת הדבר. אבל במקום שא' מעיד שפלוני הקדיש דבר זה, אז הוא קדוש, ושל הקדש, ומה שאמר אחר כך שיש לפלוני זכות לחלק למי שירצה, וזה אחיו של העד, העדות השני בטלה בגלל הנאה, ועי' לקמן (סי' רג ס"א) שיטת הרמ"א שטובת הנאה אינה ממון, וכן הוא לקמן (סי' פז סל"ה) (סמ"ע), וי"א שמקור דברי הרמ"א סובר להלכה טובת הנאה ממון, וכמ"ש לקמן (סימן שן ס"א בשמו). ולא מסתבר לומר דלמ"ד טובת הנאה אינה ממון יכול להעיד, דעד כאן לא אמרינן טובת הנאה אינה ממון אלא לענין תשלומי כפל וקדושי אשה ושבועה וכה"ג, וכמ"ש לקמן סימן ש"ן, משום דהתם בעינן דבר של ממון, אבל לענין נגיעת עדות לא בעינן נגיעה של ממון, דנגיעה של שום הנאה נמי פסול, דהא חיישינן שמעיד להעמידה בפני בעל חובו, אף על גב דלית ליה הנאת ממון רק דלא לקרוייה אינשי ליה רשע ולא ישלם, או שהראשון נוה לו והשני קשה הימנו, וכה"ג, או מפני הנאה שיתעשרו העניים וכיוצא בזה, וכדלקמן סעיף כ'. ועוד דהרי לענין עדות איתא לקמן סעיף כ"א, דאפילו דבר הגורם לדבר אחר, אם יש צד הנאה בעדות זו אפילו בדרך רחוקה ונפלאה, לא יעיד. וא"כ כ"ש הכא שיש לחוש שמעיד כדי שיהיה להגזבר טובת הנאה לחלק למי שירצה, וק"ו היכא שידוע שהגזבר יחלק אח"כ לקרוביו, דבזה נראה אפילו תימא טובת הנאה אינה ממון אף לענין עדות, היינו דוקא כשיחלק אח"כ לשאר עניים שירצה שאינן קרוביו, אבל לקרוביו פשיטא דנוגע לפי שיש ביד הגזבר לחלקם לקרוביו, ולא שייך כאן לומר טובת הנאה, אלא הנאה של ממון ממש לקרוביו, ודברי הרמ"א צ"ע (ש"ך), הנוגע עצמו פסול בנגיעה של שום הנאה אבל קרובו דקרוב אינו חשוד לשקר רק דמגזב"כ הוא דפסול להעיד לקרובו בזה במה דאינו ממון קרובו רק נגיעת הנאה בעלמא כשר. ומשו"ה אם טובת הנאה אינה ממון לא מקרי ממון קרובו וכשר להעיד (רע"א), גזבר גופיה אינו יכול להעיד אעפ"י שאינו הנאה של ממון וקרובי הגזבר יכולין להעיד כיון שאינו הנאת ממון (קצה"ח), וי"א שכל הפסול הוא משום שפסול מטעם דחשיד לשקר, ואם כן קרוב דלא נחשד לשקר כשר (נתה"מ), עי' בית יעקב [הוב"ד לעיל סי' לד סק"עג] (פ"ת).

(י) ⁷³² כל היכא דהשתא אינו נוגע בעדות (כו), אף על פי שאם יתעשר יהנה בעדותו, כשר להעיד.

(כו) כל היכא דהשתא כו' - עי' לקמן סט"ו וצ"ל דהמחבר מיירי כאן בגוונא דלא שייך ביה האי טעמא (סמ"ע וש"ך), כגון בגברא דאנן ידעינן ביה דלא קפיד אהא דקרינן עליה ליה רשע (סמ"ע), וי"א שאין "גברא דאנן ידעינן", שהרי הדבר מסור ללב והיאך אפשר לן למיקם עלה דמילתא. אלא נראה דנפקא מינה בגוונא אחרינא, כגון שאותו שמכר שדה שלא באחריות ידוע שאין לו שום בעל חוב רק ניזקין, אז יכול להעיד, דלא שייך לומר דלא ליהוי ליה רשע ולא ישלם, דהא לא ליה ממנו כלום, וליכא למיחש שמעיד שמא יתעשר כו', ועיין לקמן סימן קכ"ג סק"ד? (ש"ך), אין למידין מזה הכלל לכל דוכתי, שהרי פסול נוגע אינו משום משקר אלא משום דאדם קרוב אצל עצמו וכמ"ש בריש הסימן?, וכבר כתבנו בסימן ל"ד סק"ד? מהאי טעמא דנוטל שכר להעיד כשר מן התורה, כיון דלא חיישינן למשקר בשביל הנאת ממון, וכן אם חתם בשטר עם אחר והנושה בא לקחת דגובה מאיזה שירצה (עי' סי' עז ס"ו?), אין לו להעיד שהשטר מזוייף או פרוע כיון דאין לו עכשיו, דהיכא דהוא מעיד לעצמו והוא נוגע הפסול מן התורה ודאי אינו מעיד דאולי יהיה לו לאחר זמן ולעצמו מעיד, אבל בנוגע דרבנן וכגון היכא שאינו מעיד לעצמו אלא שיש לו מזה הנאת שכר, בזה הוא הקילו רבנן במקום שאין לו השתא כיון דאינו אלא מדרבנן ואינו רואה שכרו לפניו, ועיין סמ"ע (סי' קכג סקי"ז?) שכתב היכא דלוה מעיד שזה ערב הוא עבורו והלוה אין לו נכסים דיכול להעיד כיון דהשתא אין לו. וגם זה נכון, כיון דלעצמו אינו מעיד כלל, דהא נהי שיש לו ערב, הלוה לא נפטר מחובו והוא חייב כמו כן בין יש לו ערב בין אין לו ערב, אלא דיש לו הנאה מזה כשיש לו ערב יוכל המלוה ליפרע מן הערב והוי נוטל שכר בעלמא, ומשום נוטל שכר לא פסלו היכא דאין שכרו לפניו. אם כן תרי גווני "נוגעים" הם. האחד, הוא נוגע אשר מעיד לעצמו ובזה הענין לא פלוג בין יש לו עכשיו בין אין לו עכשיו מכל מקום כיון דלעצמו הוא מעיד ופסולו מן

:Commented [YL223]
טעם קורב?

באיר המישפט זולק א'

התורה לעולם אינו מעיד. והשני, היכא דאינו מעיד על עצמו אלא בשביל עצמו שיהיה הנאת שכר מזה, וזה פסולו מדרבנן לבד, אז אם שכרו קרוב פסלוהו חכמים אבל אם שכרו רחוק לא פסלו. ולכן במקרה שראובן תבע משנים שלוו כאחד וכפר אחד והודה אחד דאין עדותו מחייב חבירו שבועה לפי שהוא נוגע בעדות, ועיין ש"ך (סימן ע"ז סק"ג?). התם הוא נוגע הפסול מן התורה דהא לעצמו הוא מעיד, דהא מעיד שחבירו לקח מחצית וא"כ לא יתחייב הוא אלא במחצית שלו לדעת השו"ע דערבים נינהו, (עי' שם סי' עז ס"א), וכיון דיש לשני נכסים לא נתחייב הוא אלא במחצית, וא"כ לעצמו הוא מעיד והוא נוגע דפסול מן התורה, ועיין מ"ש בסק"א) ובסימן ל"ד סק"ד? (קצה"ח), וי"א הא דנוטל שכר להעיד אינו פסול רק מדרבנן, הוא רק כשנוטל שכר שיעיד בין לזכות בין לחוב, אבל כשאינו נוטל שכר רק כשיעיד לזכות, פסול מדאורייתא כיון שהעדות נוגעת לו (נתה"מ), [כהגה על הש"ך] נפקא מינה כגון שמכר באחריות על הקרן ולא על שבחא ופירי, וא"כ אינו נוגע מצד דלא ניחא ליה שיהיה ליה רשע, דמ"מ יהיה ליה רשע נגד הלוקח, דאירי שידוע שחייב נגד כל דמי השדה, אלא דהוה אמינא דהוי נוגע דניחא ליה שיטרוף אותו בעל חוב נגד כל חובו דרך משל אלף זהובים שכך שוה השדה עכשיו וישאר חייב להלוקח מה שנתן בעד השדה דרך משל ת"ק זהובים, וכשיתעשר לא יהיה צריך לשלם רק ת"ק זהובים דהרי לא קיבל אחריות דשבחא, קמ"ל דלא הוי נוגע מהאי טעמא. או דנפקא מינה שעשה שדהו אפותיקי מפורש על אלף זהובים, ונשתדף שאינו שוה רק מאה זהובים, ומכר באחריות ובא אחד וערער שהיא גזולה ולא קיבל אחריות דעלמא, או שמכיר שהוא שלו, והוה אמינא שרוצה להעמידה בפני בעל חובו, שכשיתעשר לא יצטרך לשלם רק מאה זהובים ללוקח והבעל חוב לא יחזור עליו אף שנשתדף כיון שעשאו אפותיקי מפורש, אבל אם יטול המערער שאומר שגזולה, יצטרך לשלם כשיתעשר להבעל חוב אלף זהובים (פ"ת).

(יא) ⁷³³ראובן שיש לו שטר חוב על שמעון(כו), ונתנו ללוי בכתיבה ומסירה, והיה שמעון (אחד) מעידי המתנה, פסול(בח). (וע"ל סימן ס"ז סעיף כ"א וכ"ב(כט) אס עד החתום הקונה הסטר מיקרי נוגע בעדות).

(כז) ראובן שיש לו שטר חוב כו' - ראובן ושמעון שותפים וחלקו הסחורה לשני חלקים שוים ונפרדו זה מזה, ונשארו שני החלקים ביד ראובן, ועשו ביניהם הסכמה שמי מהם שיזדמן לו קונה על חלקו ימכור חלקו וישאר חלק השני להשותף השני, וכן היה שנמכר חלק אחד לקונה בהקפה, ולקח הקונה החלק ההוא שקנה והחלק השני נשאר ביד ראובן, ואח"כ נתיקר השער מן הסחורה היא, וטען ראובן ששמעון מכר להקונה, נמצא נשאר חלקו וברשותו נתיקר, ושמעון טוען לא כי אלא ראובן הוא שמכר, ונמצא החלק הנשאר נשאר לשמעון וברשותו נתיקר, והביא שמעון שני עדים שראובן מכר ואחד מן העדים הוא הקונה עצמו, כיון שזה הלוקח עכ"פ חייב לאחד מהם, אם לא ישלם כלל הרי הוא רשע נגד זה שחייב לו באמת, ומה לו אם הוא רשע לזה או לזה, ואם דעתו לשלם ג"כ אין לו שום נפקותא למי ישלם, וכאן כיון שכל אחד טען שהוא לא הלוחה, א"כ לפי טענתם בעצמם אינו נחשב לרשע אצל העולם, ואם לפי טענתו שהוא אומר שזהו המוכר שלו, א"כ מה לו אם יודה לזה או לזה, כשלא ישלם למי שהודה יהיה נחשב רשע, ולכן נראה שהלוקח כשר להעיד (פ"ת).

(כח) והיה שמעון מעידי המתנה פסול - פירוש, המתנה בטלה אף שיש עוד עד אחד עמו. והיינו אם ראובן רוצה לחזור מהמתנה, וטען ששמעון נוגע בעדות הוא, שרוצה להעיד כדי שיפטר מבעל דינו שהשני נוח לו, ולכן כאן תיבת "פסול", משא"כ לעיל סעיף ז', בהמוכר שטר חוב לאחד מן החתומים, כתב "שפיר דמי", ור"ל לענין שיכול לגבות בו מן הלוחה, ואין הלוחה יכול לומר שחתם שקר כדי שיהיה בו ממנו, אבל המוכר אינו חוזר מהמקח, וזהו שמסיק רמ"א וכתב ז"ל, ועיין לקמן (סי' סו סכ"ב וסכ"א) אם עד החתום, ור"ל דשני הדינים מסודרים שם תכופים זא"ז ובכל אחד טעמו בצידו (סמ"ע).

(כט) ועיין לקמן סימן ס"ו סעיף כ"ב וסעיף כ"א - שם נתבאר דינים אלו, ועיין מ"ש שם [סקע"א - ע"ב] (ש"ך).

(יב) ⁷³⁴השובר, אם לקח בידו השכירות ואמר: כל מי שיתקיים קרקע זה בידו, יטול, ה"ז מעיד למשכיר. ואם כבר נתן השכירות לבעל הקרקע, אינו מעיד לו, שאם תצא הקרקע(ל) למערער חייב לשלם השכירות פעם אחרת. ⁷³⁵ואם לקח המשכיר דמי השכירות והחזירו לשוכר כדי שיתנהו למי

באיר המישפט זולק א'

שיזוכה בדין, הרי זה מעיד לו(לא). הגה: ⁷³⁶וכל זה איש עדים שדר הסוכר צבית, אבל אי ליכא עדים(לכ), נאמן ככל ענין צמינו דלוי צעי שתיק.

(ל) שאם תצא הקרקע כו' - ואף על פי שיכול השוכר לחזור ולתבוע המשכיר, לא ניחא ליה למיקם בדינא ודיינא (ש"ך).

(לא) הרי זה מעיד לו - עיין לקמן (סי' קמ"ט) שיש מי שחולק ע"ז (סמ"ע), ועיקר כו' יונה? (ש"ך), וי"א אף אם לא לקח המעות בידו לפני ב"ד רק שאמר שעדיין לא נתן השכירות וכל מי שיתקיים בידו הקרקע אתן לו השכירות, נמי לא הוי נוגע כלל, עי' לקמן סי' קמ"ט, ועיקר דלא כדבריו אלא בעינן דוקא שהביאו המעות לפני ב"ד, דאל"כ הוי נוגעים משום הראשון נוח לי והשני קשה הימנו, וכמ"ש המחבר בסעיף הקודם, ומש"כ בס"י קמ"ט הוא שלא בדקדוק (פ"ת).

(לב) אבל אי ליכא עדים - וגם המערער אינו יודע כי אם על פיו (עי' לקמן סי' קמ"ט), אבל אי המערער יודע בלאו הכי שדר בו, נוגע בעדות הוא, דאי הוה אמר לא דרתי בו היה צריך לישבע נגדו, וכל עד שצריך שבועה אינו עד (עי' לקמן סי' קכ"א סקנ"א?), ועי' עוד סי' קמ"ט ס"ו? (ש"ך). (יג) ⁷³⁷לזה שבאו לערער עליו להוציא קרקע שלו מידו, אם לא ישאר בידו קרקע אחר כנגד החוב שיש למלוה עליו, אין המלוה והערב(לג) יכולים להעיד לו להעמידה בידו. ואם ישאר בידו קרקע אחר כנגד החוב(לד), ⁷³⁸יכולים להעיד לו(לה). וערכו כקלון(לו) ⁷³⁹דאינו יכול להעיד ככל ענין(לז).

(לג) אין המלוה והערב כו' - דהן נוגעים בעדות, המלוה כדי לגבות חובו ממנו, והערב כדי שלא יחזור המלוה עליו כשלא ימצא כלום ביד המלוה (סמ"ע), נראה דדוקא כשנשאר קרקע, אבל מטלטלין לאו שיורא הוי, דלא סמיך דעתיה אמטלטלין. וכן נראה דאם אין לו קרקע כלל, ובא להעיד על מטלטלין, אף שלא נשאר בידו מטלטלין אחרים, יכול להעיד, דעיקר טעם הפסול, דכשמעיד על דבר ששעבודו עליו הוי כמעיד על חפץ שלו כיון שהוא משועבד לו, ובקרקע דוקא שייך שעבוד, מה שאין כן במטלטלין דלאו שעבודייהו עלייהו הוא, דאי לא תימא הכי, אם כן אם אחד יהיה חייב לחבירו דינר, יהיה פסול לו לכל עדויות במטלטלין ובמשא ומתן. ולפי זה הוא הדין במלוה על פה יכול להעיד כיון שאין לו שעבוד (נתה"מ).

(לד) ואם ישאר בידו קרקע כו' - אפילו אם קרקע הנשארת היא זיבורית יכולים להעיד עליו, אפילו אם הקרקע שמעידים עליה היא בינונית, לא חשוד להעיד שקר משום חילוק שבין בינונית לזיבורית (סמ"ע), אפילו ממשעבדי ואפילו אצל ערב, ואין לומר דיהיה נוגע מטעם הראשון נוח לו, דכאן כיון דאין כאן רק חששות רחוקות, רק כל זמן דאין לו שעבוד רק על זה הוי כמעיד על שעבודו וכמעיד על שלו דמי, מה שאין כן כשיש לו שעבוד על מקום אחר, ומהאי טעמא לוקח שני מעיד לראשון אף דאיכא למיחש לנגזל ולבעל חוב שיקח זה הקרקע ולא יהיה לו על מי לחזור, מכל מקום כיון דהשדה של לוקח ראשון אינה משועבדת לו, יכול להעיד עליה. והנה בלוקח שמעיד למוכר כשיש למוכר קרקע אחרת נגד אחריותו יכול הלוקח להעיד. הקצה"ח סק"י. Error! Reference source not found. חולק על זה, וכתב כיון דלוקח אית ליה על המוכר גם כן אחריות משבח, ושבח אין לו קצבה. ולפי דברי לעיל סק"י(לג) דמלוה דמעיד על מטלטלין של לווה אף דמיניה מצי גבי אף מטלטלין, כיון דאי מזבני להו לא מצי טריף, לא מיקרי שיעבוד שלו ויכול להעיד עליו, הכי נמי נגד השבח, כיון דלא מצי טריף ממשעבדי, לא מיקרי הקרקע שעבודו (נתה"מ).

(לה) יכולים להעיד לו - משום דהמלוה והערב וגם לוקח ראשון ושני דבסמוך (לקמן סי"ד) אינם יודעים שהלוה או המוכר חייב עוד, אינם חוששים שהוא חייב עוד לאחרים מוקדם מהן ויגבה חובו מזו הקרקע הנשארת, ומשום הכי כשישאר ביד המוכר כפי החוב שלהן, דהיינו מלוה וערב כדמי ההלוואה, והלוקח כדמי הקנין, תו אינם חוששים, משא"כ המוכר בעצמו שיוודע כמה חייב, לפיכך אינו מעיד הוא להלוקח אפילו אם ישאר בידו כדמי הלוקחה, וכדלקמן סט"ו (סמ"ע).

(לו) וערב קבלן כו' - מן הדין יכולים לגבות הימנו תחילה אינו מעיד, אפילו אם ישאר קרקע אחרת ביד הלוה, הוא חפץ שימצא המלוה לגבות בריוח מן הלוה, שמתוך כך לא יחזור עליו, ואפילו אם השדה שמעיד עליו עידית או זיבורית, והנשאר ביד הלוה הוא בינונית, שמא ניחא למלוה ליקח זיבורית טפי פורתא, ושמא ניחא ליה ללוה ליתן לו בעידית בציר פורתא (סמ"ע).

:Commented [YL224]
א הבאתי את דברי
הש"ך, האם הוא
נצרך?

מאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(לז) דאינו יכול להעיד בכל ענין - מיהו אם היה ללוה עידית בינונית וזיבורית אף קבלן מעיד עליה (סמ"ע), וי"א אף קבלן מעיד, והיא דקיימא ארעא תיקום ומעיד דהמוציא מחבירו עליו **הראיה** (ש"ך).

(יד) ⁷⁴⁰לוקח ראשון מעיד ללוקח שני שלקח אחריו(לח), להעמידה בידו, והוא שתשאר למוכר שדה אחרת בת חורין כנגד דמי שדה זו של לוקח ראשון, או שתשאר שדה אחרת ביד שני. הנה: ⁷⁴¹וכן לוקח שני אינו מעיד ללוקח ראשון(לט), אל"כ נשאר ביד מוכר קרקע כדי דמי לוקח ראשון.

(לח) לוקח ראשון מעיד ללוקח שני - פירוש, כגון ראובן שמכר לשמעון שדה בניסן ואחריו מכר ראובן ללוי שדה אחרת באייר, ובא אחד להוציא השדה שקנה לוי, הן בעדי הגזילה שגזל מידו, הן בשט"ח שראובן חייב לו, אין שמעון מעיד ללוי להעמידה בידו, אל"כ נשאר שדה ביד המוכר או ביד הלוקח שקנה ג"כ מהמוכר כדי דמיו של שדה שקנה הוא מראובן, שיוכל לחזור עליו באם יבוא ערעור על שדהו, דאל"כ מחשב נוגע בעדות, שאם יוציא המערער דלוי אותה השדה מידו לא יהיה לו אחריות לכדי דמיו שנתן לראובן, אבל כשישאר שדה אחרת תו לא חייש הלוקח ראשון שמא חייב עוד, וכן"ל סק"ל(לה) (סמ"ע), וי"א דכל זה דוקא בשעשאו אפותיקי, ומיירי בבעל חוב שבא לטרוף השדה מלוקח שני בעד חובו, ורוצה הלוקח ראשון להעיד ללוקח שני שהשטר חוב פסול, וזה השדה ישאר ביד הלוקח שני, ולכך צ"ל שעשאו אפותיקי, דאל"כ בלאו הכי אינו גובה מלוקח שני דיכול לומר הנחתי לך בני חורין אצל המוכר (עי' לקמן סי' קיז ס"א) ושאר הפוסקים מפרשי לה בנגזל שבא לטרוף השדה (ש"ך), **שיטת** השו"ע שחוששים שמא יבא בע"ח ויטרוף את שלו, ויש חולקים וסוברים שחוששים לגזול, והנ"מ היא היכא דלוקח ראשון לקח בפירוש שלא באחריות, לפי השו"ע לא יעיד מחשש בע"ח וכדי שיוכל לומר הנחתי לך מקום, ויש חולקים וסוברים דאין הלוקח חושש רק שיהיה אחריות שלו קיים בכדי שיהיה האחריות שלו על מה לחול או אל הלוקח השני או אל המוכר, והיא דלקח בפירוש שלא באחריות תו ליכא שום חשש (קצה"ח).

(לט) וכן לוקח שני - והיינו שבא ערעור על לוקח ראשון ששדה שקנה גזולה היא [אבל אין לומר שיבוא בעל חוב דהמוכר לטורפה מידו, דהא שעבודו דב"ח הוא על לוקח שני שהיתה בני חורין כשקנה הראשון], וכשיוציאה המערער מידו יחזור על השני לטורפה ממנו, משום הכי אינו מעיד לו השני לפסול עדי המערער אלא אם כן ישאר קרקע אחרת ביד המוכר, דאחריות דלוקח הראשון היא עליה דבני חורין היא. ואין חשש שהלוקח שני ששדה שלו היא ג"כ גזולה ולא יהיה לו על מה לחזור (סמ"ע), דלעולם מלוה ולוקח וערב אינם חוששים אפילו לגזולה כל זמן שיש אחריות כשיעור חובן או כשיעור דמי לקיחתן או כל זמן שתשאר שדה ביד לוקח שני ר"ל שקנה גם כן מאותו מוכר אחריו (סמ"ע * פרישה), וי"א עיקר הטעם שאין חוששים שהלוקח שני ירא שמא שדה שלו ג"כ גזולה, ואינו חושש אלא לשדה זו שקונה שמא היא גזולה, אבל לא יחוש מפני זה שכל שדותיו של מוכר זה הם גזולות, שאין דרך אפילו של אדם אלם לגזול כל שדותיו רק לפעמים יקרה מקרה בלתי טהור שגזול שדה אחת מתוך אלמותו, שאם לא כן אין לדבר סוף, שלעולם לא יקח אדם שדה מחבירו שיחוש שמא כל שדותיו יהיו גזולות ולא יהיה לו מקום לחזור עליו (ש"ך * עיר שושן).

(טו) ⁷⁴²ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות, ובא יהודה לערער(מ) על שמעון להוציאה מתחת ידו, ⁷⁴³אין ראובן מעיד לו עליה, אף על פי שאין עליו אחריות(מא), הרי הוא רוצה(מב) שתעמוד ביד שמעון, כדי שיבא בע"ח של ראובן(מג) ויטרפנה בחובו(מד), ולא יהיה לוה רשע ולא ישלם(מה). (תהילים לז בא) (⁷⁴⁴דוקא שצא יהודה לערער מכח המוכר, אבל אם צא לערער מכח הלוקח שאמר שחייב לו, אז יוכל המוכר להעיד עליה(מו)).

(מ) ובא יהודא לערער כו' - אם מערער עליו ואמר שראובן גזלה ממנו, פשיטא דראובן אינו מעיד לשמעון, דניחא ליה דלא לקרויה גזלנא, אלא אפילו אם מערער ואמר שראובן קנאה מגזלן, אפ"ה לא יעיד לו כו' (סמ"ע וש"ך), ועיין מ"ש לקמן סק"מ(מח) (ש"ך).

(מא) אעפ"י שאין עליו אחריות כו' - ואעפ"י ששמעון הלוקח מכיר שזו השדה היתה של ראובן ושל אבותיו מעולם, נמצא דאף אם שתק ראובן אין לו לשמעון עליו לא דמי הקנין שהרי מכרו לו שלא באחריות, וגם לא תרעומת שהרי מכיר ויודע שהמערער בא בעדות שקר, אפ"ה לא יעיד לו כו' (סמ"ע ונתה"מ), ויש חולקים וסוברים דלא חיישינן לתרעומת (ש"ך).

Commented [YL225]
א נ"ל שהבנתי את דברי הש"ך.

Commented [YL226]
ל שלא להביא את דברי הקצה"ח מאחר ומביא שיטת התוס' שלא מובא בשו"ע, ולכן אין אפילו קים לי כדבריו, וכן קצה"ח הבאה

במאיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָא

(מב) הרי הוא רוצה כו' - ואפילו אית ליה למוכר ארעא אחריתי דיכול להיות שיודע שיש הרבה בעלי חובות עליו, או שמא עשה זה השדה אפותיקי מפורש לבעל חוב (ש"ך).

(מג) כדי שיבא ב"ח של ראובן כו' - אפילו נשאר ביד ראובן שדה אחרת כדי דמי שדה זו, חיישין שראובן המוכר יודע האמת שלו שחייב טפי מכדי שדה זו הנשארת. ועי' לקמן סק"ל (לה) (סמ"ע).

(מד) ויטרפנה מידו - ואפילו קנה השדה ומכרה מיד ולא לזה בינתיים, אפילו הכי חיישין שמא לזה קודם שקנאה וכתב למלוה דאקני כו' (סמ"ע).

(מה) ולא יהא לזה רשע כו' - ולגבי שמעון הלוקח לא הוה לזה רשע כו' שהרי מכרה לו שלא באחריות (סמ"ע).

(מו) אז יכול המוכר להעיד לו - הטעם, דבזה יכול בעל חוב דראובן לטורפה מיד זה המערער כמו שהיה טורף אם היתה נשארת ביד ראובן או ביד שמעון (סמ"ע).

(מז) ראובן שמכר פרה או טלית לשמעון⁷⁴⁶ שלא באחריות³¹¹ (מז), ובא יהודה לערער להוציאה מיד שמעון בטענה שקנאה מגזולן (מח), יכול ראובן להעיד לו (מט), שאין לו בזה שום הנאה שתשאר בידו, שאפילו יבא בעל חובו אינו יכול לטרפה, שאין בעל חוב טורף ממטלטלים אפילו עשאים לו אפותיקי (ג) (פי' אפה תהא קאי כלומר לא יהא לך פרעון אלא מזה).⁷⁴⁷ ובוזמן הזה (נא), אפילו שעבד לו מטלטלים אנב קרקע אינו טורף ממטלטלים שמכר. הגה: ⁷⁴⁸אבל אם יתודה טוען שראובן גולה בעצמו, לא יוכל לזכות להעיד עליה במקום שהמערער כריך ליתן (נב) לשמעון מעותיו משום תקנת האוקונג, ויכול יהודה לחזור ולהוציאה מראובן.

(מז) שלא באחריות - דוקא שלא באחריות, דאם היתה באחריות אינו מעיד, דכשיוציאה יהודא משמעון יצטרך לחזור ולשלם לשמעון (ש"ך).

(מח) שקנאה מגזולן - אפילו אם טען המערער שראובן בעצמו גזלה, לא מחשב נוגע כדי דלא לקרויה גזלנא, דבמטלטלין לא מיקרי גזולן מכח עדותיו דמערער, דהא יכול ראובן לומר אני קניתיהו מאחר וסברתי שהוא שלו, משא"כ בקרקע דשם בעליה עליה (סמ"ע), וי"א דאין לחלק בכך, ואף במטלטלים מיקרי נוגע בשביל כך (ש"ך וט"ז), ולרמ"א אף בקרקע לא מיקרי נוגע בשביל כך (ש"ך).

(מט) יכול ראובן להעיד כו' - המחבר לומד "שלא באחריות" היינו שמכרם סתם, אבל העיקר שאם מכר מטלטלים אפילו בפירש "שלא באחריות" ונמצא גזול, המוכר צריך לשלם ללוקח, אם טרפו ממנו, ורק בקרקע לא כך, שקרקע עשוי לקנותו ליום א'. ומשום חשש תרעומת לוקח אינו נפסל לעדות, ודלא כסמ"ע סק"מא (ש"ך), וי"א שיש חסרון של תרעומת, וצ"ל שכאן מדובר שהקונה מכיר בזה שהוא של ראובן המוכר, אבל לולא זה המוכר פסול להעיד, ובכל אופן חוזר על המוכר לתובע כספו אם נמצא גנוב (ט"ז).

(נ) אפילו עשאים אפותיקי - כ"כ המחבר לקמן (סי' קיז ס"ג), מפני דבמטלטלים לא שייך לומר דלקוחות הפסידו את עצמם שקנו דבר שהוא משועבד לחבירו, שאין קול במטלטלים, ואפילו עשאים אפותיקי בשטר ואפילו ידע הלוקח דעשאים אפותיקי, דלא פלוג רבנן (סמ"ע).

(נא) ובוזמן הזה כו' - הטעם הוא משום תקנת השוק, וכמ"ש לקמן (סי' ס"א) (סמ"ע), ועי' דברי שם (סק"ז) שהלכה למעשה שטורפים ממטלטלים. וגם במקור הדברים לא כתבו כן אלא לפי מנהג מקומות ההם הידוע להם שהיו נוהגין כן. ומ"מ דין של המחבר אמת במקום שנהגו שאין טורפים ממטלטלים שמכר (ש"ך).

(נב) במקום שהמערער צריך ליתן כו' - עי' סמ"ע (סי' שנו סק"ה?), הטעם כדי שלא ימנעו לקנות אחד מחבירו מטלטלין שיחששו שמא גזולים הם ביד המוכר, והיום או מחר יבוא הנגזל ויביא עדים שנגזלה מידו ויוציאם מיד הלוקח בלא דמים, לכן תיקנו שלא יצטרך הלוקח להחזיר להנגזל המטלטלים עד שיתן לו תחילה כדי דמיו שנתן להמוכר לו, והנגזל יחזור על הגזולן המוכר לו ליטול מידו הדמים שנתן לזה הלוקח. והיינו דוקא אם נתן הלוקח להמוכר לו עתה דמים מזומנים, אבל אם ניכה לו הדמים בעד החוב שהיה חייב לו כבר, א"צ הנגזל להחזיר לו דמיו. וז"ש הרמ"א כאן במקום שהמערער צריך ליתן כו', לאפוקי פרע בחובו. וגם מתחיל וכתב שראובן בעצמו גזלה,

Commented [YL227]
קצה"ח פורך את
הט"ז ששואל על
הסמ"ע האם אפשר
לומר ששיטתו כמו
הסמ"ע?

³¹¹ עי' סי' רכה ס"ה.

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלְקָא

דאז ראובן נוגע בעדות, דמה שנותן המערער להלוקח חוזר ולוקח מראובן הגזלן, לאפוקי אם טען שראובן קנאה מגזלן דאז לא יוכל המערער לחזור על ראובן שהרי הוא בעצמו קנאה ונתן דמיו למי שקנאה ממנו (סמ"ע), לולא שצריך ליתן מעותיו היה נוגע בעדות, שלא יקרא גזלן, וזה דווקא במרה שהלוקח יודע שהחפץ היתה של ראובן המוכר (ט"ז ד"ה בטענה).

(נג) משום תקנת השוק - על פי מה שנתבאר לקמן (סי' שנו ס"ו) (&) (ש"ך).
(יז) ⁷⁴⁹ראובן שגזל טלית או שדה משמעון(נד), ובא יהודה וערער על ראובן, ואמר: שדה זו או טלית זו שלי היא, אין שמעון יכול להעיד שאין זו השדה והטלית של יהודה, שהרי שמעון רוצה להעמיד שדה זו או טלית זו ביד ראובן, מפני שאפשר שנוה לו להוציאה מיד ראובן(נה) יותר מלהוציאה מיד יהודה. וכן אם מכר ראובן השדה הגזולה(נו), או הוריש ללוי, ובא יהודה לערער על לוי, אין שמעון מעיד שאינה של יהודה. ואם מכר הטלית הגזולה ללוי, ⁷⁵⁰ונתייאש שמעון ממנה(נו)(נד)(נט), ובא יהודה לערער [על לוי], אם מת ראובן, שמעון מעיד עליה שאינה של יהודה, שהרי אין טלית זו חוזרת לשמעון לעולם, שכבר קנאה הלוקח ביאוש ושינוי רשות וכבר מת ראובן הגזלן, ואין לו ממי יטול דמיה. אבל אם עדיין ראובן קיים, אין שמעון מעיד אף על הטלית, שהנאה היא לו שלא תעמוד ביד יהודה, כדי שיביא ראייה שראובן גזלה וישלם דמיה. ⁷⁵¹וכן אם היתה הטלית ביד יורשי ראובן, אין שמעון מעיד עליה, מפני שסופה שאם תעמוד ביד היורש לחזור לו(ס). וכן כל כיוצא בזה. ⁷⁵²ואפילו כשמת, דדוקא שלא הניח אחריות נכסים, אבל אם הניח אחריות נכסים, חייב(סא), ונמצא שזה נוגע בעדות. ⁷⁵³והאידינא דתקיננו רבנן(סב) לבעל חוב למגבי אפילו ממטלטלי דיתמי, אף על פי שמת הגזלן ולא הניח אחריות נכסים, אין הגזל מעיד לו, דאכתיו נוגע בעדות הוא. הגדה: וכל זה ששמעון לא צא להעיד רק שהקה או הטלית אינו של יהודה, ⁷⁵⁴אלא אם צא להעיד שהוא של ראובן, ככל ענין יכול להעיד, שקיין שהדסה(ג) על הדבר שהוא של ראובן, שזו אינו יכול לערער עליו ולומר שהוא שלו, ואינו נוגע בעדות.

(נד) ראובן שגזל טלית או שדה משמעון כו' - י"א אפילו אין אנו יודעין בודאי שגזלה ממנו ראובן אלא ששמענו ששמעון מתרעם עליו קודם לכן איך שגזלה, אפ"ה מחשבינן ליה לנוגע בעדות, וי"א דאינו מחשב נוגע אלא כשידוע לנו שיש לשמעון עדות שיכול להוציא מראובן בדין (סמ"ע וש"ך).

(נה) שאפשר שנוה לו להוציאה מיד ראובן כו' - בכלל האי "נוח לו", הוא גם כן הניחותא דשמא שכשיבוא ליד יהודא אף שיהיה לשמעון עדות שהיתה שלו שראובן גזלה ממנו, מ"מ לא יוכל להוציא מיד יהודא שיש לו ג"כ עדים שהיא שלו ושמעולם לא היתה של שמעון, וה"ל תרי ותרי וישאר הקרקע ביד יהודא שיהיה אז מוחזק בו (סמ"ע).

(נו) וכן אם מכר ראובן השדה כו' - כאן דקדק לכתוב "השדה", משום דבשדה לא שייך יאוש ולא קנאה ביאוש ושינוי רשות, משא"כ בטלית, וכמ"ש אחר זה. אבל אם הוא עדיין ביד ראובן דליכא שינוי רשות, השהו ברישא שדה לטלית (סמ"ע).

(נז) ואם מכר הטלית כו' ונתייאש - י"א צריך להיות היאוש קודם שינוי הרשות, ע"י לקמן סי' שנג? וסי' שס"א? (סמ"ע), והרבה חולקים וסוברים כ"א הזה, נגד המחבר, ע"י דברי סי' שנג סק"ד? (ש"ך), וע"י דברי שם סק"ג? (נתה"מ).

(נח) שם - כיון שכבר קנה אותו ביאוש ושינוי רשות קנה אותו לגמרי אפילו יחזיר לו המוכר מעותיו (ש"ך).

(נט) ונתייאש שמעון ממנה - משמע דהיינו בידוע שנתייאש, אבל בסתמא לא הוי יאוש, והיינו כמו שכתבתי לקמן (סי' שסח סק"ב?) (ש"ך).

(ס) אם תעמוד ביד היורש לחזור לו - מפני שרשות יורש לא מיקרי שינוי רשות, משא"כ כשתבוא ליד יהודה, והמערער טוען שלא היתה מעולם של שמעון לא יחזור לו אף אם יביא שמעון ג"כ עדים, וכנ"ל סק"נה) (סמ"ע).

(סא) חייב כו' - פירוש, ונמצא חיוב תשלומין דגזילה דראובן נשאר על נכסיו שהניח אפילו לאחר מותו, משום הכי מחשב שמעון נוגע בעדות זו (סמ"ע).

:Commented [YL228]
נתה"מ בא לחלוק
על חידוש של
התומים, ולא נ"ל
שזה לו שייכות
לכאן

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֵק א'

(סב) והאידנא דתקיננו רבנן כו' - עיין לקמן (סי' קז ס"א) (סמ"ע), היינו כשהניח עכ"פ נכסים מטלטלים, וכדלקמן (סי' שמא ס"ד, ועיי"ש בש"ך סק"ז, וסי' שסא ס"ז), אבל כשלא הניח כלום אין חייבים לשלם כלום מנכסיהם וכדלקמן (סי' קז ס"א), והלכך מעיד (ש"ך).

(ג) שכיון שהודה - הנוגע אינו יכול להעיד לא לחוב ולא לזכות, ועי' דברי לעיל (סי' לד סק"ד, ולעיל סק"כו) דנוגע אינו פסול משום משקר אלא משום קרוב וא"כ הוא פסול בין לזכות בין לחוב, אלא על עצמו דנאמן הודאת בעל דין הוא משום דהתורה נתנה נאמנות לכל אדם על עצמו אפילו עבד וגזלן ושפחה וכמ"ש לעיל (סי' לד ס"א), וא"כ לאחרים אינו מעיד כיון דקרוב הוא. והא דאמרינן דהיכא דאסהיד שהוא של ראובן הוי עד, היינו משום דכל שמודה שהוא של ראובן א"כ אפילו יש לו עדים שהוא שלו הרי הוא פוסל לכל העדים ואדם נאמן על עצמו יותר ממאה עדים, א"כ תו ליכא דין קרוב כלל דהא אינו שייך לשדה זו כלל ולא גרע מסילוק, אלא דכל זמן דאסהיד דלאו יהודא אמרינן דהוי נוגע כיון דיש לו עדים שהוא שלו ויוכל להוציא ועי' מ"ש לקמן (סי' קכא סק"ד?) (קצה"ח) עיקר הטעם שלא יהיה לזה רשע בפני הבריות, כמו שכתב הש"ך לעיל סק"א), וכאן כיון שהודה שהשדה של ראובן, ואם כן הבעל חוב שלו כשלוקחה בחובו מיד ראובן בגזל לוקחה, ואינו נפטר מחובו נגד הבעל חוב, והרי הוא לזה רשע ולא ישלם בעיני הבריות, ואדרבה, הבריות יאמרו שעל ידי שהוא רשע ואינו משלם לבעל חוב, גרם להבעל חוב שיהיה גם כן גזלן שיגזול השדה מראובן (נתה"מ).

(יח) בני העיר שבא מערער לערער עליהם במרחץ או ברחוב של עיר, אין אחד מבני העיר מעיד בדבר זה, ולא דן, עד שיסתלק עצמו בקנין גמור(סד). הגה: 756 ויש אומרים דאי אפשר להסתלק מדבר שהוא כרכי בני העיר, 757 אס לא קיט להס דבר אחר שהוא כיוצא בזה, וכן עיקר.

(סד) עד שיסתלק עצמו כו' - לא מהני במרחץ או רחוב או ספר תורה סילוק א"כ שיש להן אחר (סמ"ע) 312, י"א דרוקא בדיינים מהני סילוק ולא בעדות, דבעינן תחילתו וסופו בכשרות, והלכך כיון דבשעת ראיית העדות היה פסול לא מהני השתא סילוק, ואע"פ שהשו"ע לעיל (סי' לג ס"ט) חולק על זה יש טענת קים לי (ש"ך), וי"א דהשותף המעיד שהקרקע של המוכר, ידע זה מקודם שקנו אותו מהמוכר, וא"כ ה"ל תחלתו וסופו בכשרות (רע"א), עי' דברי לעיל (סי' לג סק"כח) וסי' לד סק"קח)). הצואה שקראו עליה ערעור מחמת שעד אחד מן הצואה אשתו היא שני בשני עם בעל אשה אשר ניתן לה בהצואה סך ע"ה זהובים. עוד בה שנית, שבצואה זו נדרה בגד אחד לבית הכנסת לעשות ממנו חופה, והעד דירתו שם במקום ההוא, והרי הוא נוגע בעדות. הנה מצד החופה, אם יש במקום ההוא חופה אחרת טובה כזו אינו נוגע כלל, ולמיחש שיזדמנו שתי חופות ביום אחד ויהיה אחד מקרובי העד, לזה לא חיישינן, אמנם מצד שאשתו היא שני בשני עם בעל האשה הנ"ל, ודאי דזה הוא פסול, שהרי הבעל יש לו פירות ממעות הללו. אמנם אף אי יהיבנא להפוסל כל דבריו, שהעד פסול מחמת החופה, והשני מחמת קורבא, עכ"ז לא מגרע כח צואה זו ביתר הדברים שהם לאנשים אחרים כלל, והמה זוכים בכל מה שנזכר להם לזכות בצואה זו, ולא שייך כאן עדות שבטלה מקצתה כלל, אמנם עי' לקמן (סי' נא ס"ו) שאם היו כולם יחד נכללים, כגון שהיה כתוב שפלוני ופלוני יחלקו את העזבון והיו העדים קרובים לאחד, אז באמת היתה הצואה פסולה, אבל בנידון דידן לא כללה את כולם יחד, אלא לכל אחד בפני עצמו נאמר תנו או יטול וכדומה (פ"ת).

(יט) בני העיר שנגנב ספר תורה שלהם, הואיל ולשמיעה הוא עשוי, שאי אפשר לאדם לסלק עצמו ממנו, אין דנין בדייני אותה העיר(סח), ואין מביאים ראייה מאנשי אותה העיר(סו), וכן כל כיוצא בזה. הגה: 759 ועיין לעיל סימן ז' סעיף י"ב דקשיט להס ספר תורה אחרת מותר(סז). והוא הדיון כל כיוצא בזה, כגון בית הכנסת(סח) או שאר ספרים וכדומה להס, שצני העיר דיינים עליהם.

(סה) אין דנין בדייני אותה העיר - י"א הא דתני בברייתא אין דנין בדייני אותה העיר ואין מביאים ראייה מאנשי אותה העיר, לא אמרו אלא לאותם שאינם מבני העיר, אבל בני אותה העיר עצמה, דאנן סהדי דמעיקרא קבלינהו עליהו והימנינהו עליהו, פשיטא שהן נאמנין, והרבה חולקים עליו, ועי' לקמן סכ"ב סק"ע(עד) (פ"ת).

(סו) מאנשי אותה העיר - וקרובים דאנשי העיר יכולים להעיד (רע"א).

:Commented [YL229]
הקצה"ח הביא
שיטת הרשב"א
החולק על הרא"ש
האם יש להביאו?

:Commented [YL230]
לש?

312 עי' לעיל סי' ז ס"ב וסמ"ע שם, ועי' לקמן סק"ס(ז).

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶקָה א'

(סז) דביש להן ס"ת אחרת מותר - ואז אפילו סילוק א"צ ויכול לשמוע ולקרוא מאותו ס"ת, כיון דאפשר לו לשמוע ולקרוא מס"ת אחרת ומצוות לאו ליהנות נתנו, ולפי זה מ"ש הרמ"א "וה"ה כל כיוצא בזה כגון ב"ה" כו', אינו דומה ממש לס"ת, דהא כבר כתבתי לעיל סימן ז' סק"ח? דבית הכנסת צריך סילוק אעפ"י שיש אחרת (סמ"ע), מה שכתוב "יש להם ס"ת אחרת" היינו שהוא מדויקת כזו וכשר כמותה (ש"ך * מהר"ם מלובלין).

(סח) כגון בית הכנסת - או כלי קדש ותפוחי זהב שהן נויי ס"ת וכיוצא בזה (ש"ך).
(כ) ⁷⁶⁰האומר: תנו מנה לעניי עירי, אין דנין בדייני אותה העיר(סט), ואין מביאים ראיה מאנשי אותה העיר. במה דברים אמורים, כשהיו העניים סמוכים עליהם ופוסקים עליהם צדקה, אפילו אמרו שנים מאותה העיר: אנו ניתן הדבר הקצוב עלינו ונעיד, אין שומעין להם, שהנאה הוא להם(ע) שיתעשרו העניים האלו, הואיל והם סמוכים על בני העיר, וכן כל כיוצא בזה (ועיין לעיל סוף סימן ז' דיני מסיס שבעיר).

(סט) אין דנין כו' - במחלוקת אם יש הכנסת אורחים או שזה של אדם פרטי, סילוק לא יעזור, שהרי אם זה של אדם פרטי יצטרכו לגבות כסף עבור הכנסת אורחים אחרת (ש"ך * רלב"ח).

(ע) שהנאה הוא להם כו' - לפי דברי השו"ע במקום שמעלין המנה בחשבון הקצבה מותרין להעיד (ש"ך * ת"ח), לא אמרי' נוגעין בעדות אלא כד מטי להו הנאה בודאי בין עכשו בין לאחר זמן בין בדרך קרובה בין בדרך רחוקה. ומש"כ "שיש לבני העיר הנאה שיתעשרו ענייהם הואיל והם סמוכין עליהם", כלומר שעל ידי שיתעשרו העניים לא יצטרכו בני העיר לתת להם הרי שיש להם הנאה במנה זה הנתן לעניים, ולא שבני העיר נהנין לראות ענייהם עשירים ולעולם הם נותנים להם קצבתם ואין להם בזה הנאת ממון, והיינו דווקא עניים דרמו עלייהו היינו היכא דקבילו אנפשייהו למיזון ולפרנס עניים דידהו אי נמי היכא דנהוג למיכף על הצדק אף על גב דלא קבילו אנפשייהו למיזון ולפרנס להו אבל היכ' דלא קבילו אנפשייהו למיזון ולפרנס ולא כייפי אצדקה כלל ולא ברירא מילתא דאינהו קדימי במזונייהו וכסותייהו ומאן דיהיב מידי בדרך צדקה יהיב להו ואי לא בעי למתן כלל לא כייפינן להו הני ודאי לאו נוגעין בעדותן ניהו ומקבלין סהדותייהו דהא לא רמו עליהו (פ"ת * דרכי נועם).

(כא) ⁷⁶¹דברים אלו תלויים בדעת הדיין ועוצם בינתו, שיבין עיקר המשפטים וידע דבר הגורם לדבר אחר, ויעמיק לראות אם ימצא לזה העד צד הנאה בעדותו(עא), אפילו בדרך רחוקה ונפלאה, הרי זה לא יעיד בה(עב), וכן לא יהיה דיין בדבר.

(עא) צד הנאה בעדות זו - אם אמר העד לבע"ד "אין רצוני שתקצוב לי שכר ואם תזכה יעמוד כך אם תרצה ליתן לי שום דבר", נוגע הוא שהדבר ודאי שישלם לו (רע"א). חבורה שקיימו ע"ע לעשות או שלא לעשות וחתמו אותם בקבלת נזירות מי שיעבור ע"ז קצתם מעידים שקבלו הנזירות בפה מלא כ"א רק בכתב הוויין נוגעים דרוצים שקריים מעשיהם ולא יפרדו זמ"ז בענין זה (רע"א), ועי' פ"ת (אה"ע סי' יז ס"ג ד"ה דאורייתא)³¹³. וי"א אפילו אין להם הנאה אלא עשות רצונם, נוגע

³¹³ זה תמצית לשונו: עי' באר היטב: מי ששלחו אותו בעיר אחרת לחפש אם ימצא איזה עדות להתיר האשה יתנו לו מאה זהובים ואם לא יביא עדות שמספיק להתיר את האשה יתנו לו רק חמשים זהובים בא ואמר ששמע מפי גוי מסל"ת שנהרג אותו יהודי יש להסתפק אם יש לסמוך על עדותו כיון דהוי נוגע, עכ"ל. מעשה בעגונה א' שבא עד אליה ואמר אני יודע לך עדות שיועיל רק באופן שתתן לי סך כזה אסהיד לך ואז השליש' האשה סך כזה ליד שלישי באם יועיל עדותו יתנו לו המעות והעיד בב"ד על מיתת בעלה ופסקו הדיינים שאין עדותו מועלת כיון שהוא נוגע בדבר רק יחזיר המעות להאשה ויסלק עצמו ואח"כ יעיד מחדש ואמרו הב"ד להעד הנ"ל אחר שתעיד מחדש תתן האשה לך מה שהיא ברצונה רק אין עליה שום חיוב כלל והעיד מחדש אינו מועיל הסילוק כי עביד אינש לאחזוקי דבוריה כמ"ש בש"ך (חור"מ סי' ל"ג סק"ט?). ועוד כיון שהדבר ודאי שתשלם לו הוי נוגע. אמנם בעיקר הדין נוגע כשר בעדות אשה, ועי' בש"ך (חור"מ סי' לד סק"ח), אבל אי אפשר לעשות נגד המובא בבאר היטב, אבל אם החזירו השכר ואינו נוגע, יכול לחזור ולהעיד דלא כש"ך. מעשה בעגונה שבא אורח א' לביתה ואמר מת בעלה, ושמע עוד אורח שם ואמר "האשה הזאת תתן לך מתנה הגונה עבור הבשורה הזאת" ויען האורח "חלילה לי לקחת מאתה מאומה" ושלח הרב אחרי העד שיעיד עדותו בב"ד ואמר "אני הוא עד היודע אבל אין רצוני להעיד בחנם עד שתתן לי שכר" והשיב לו הרב מה צורך שוב לעדותך כבר הגדת בפני כמה אנשים והם יעידו עד מפי עד והלך לדרכו והאשה הנ"ל הלכה אחריו כמה פרסאות עד שהשיגה אותו ונתת' שכרו והעיד עדותו בפני ב"ד זה, עדות השני פסולה, אבל עד מפי עד הראשון כשרה. הנוטל שכר כשר לעדות אשה, אבל זה דווקא אם נטל שכר להעיד מה שיודע, אבל אם פסקו לו שכר שיעיד שמת, הוי נוגע ופסול.

במאיר ה'משפט זולק א'

בעדות מיקרי, דכיון שהם מעידים וניכר לכל שמחמת שנאה וקטטה ביניהם הם מעידים, נוגע בעדות מיקרי, ועיין בקצוה"ח סק"ב (ב) וסק"כ (כה) (פ"ת), ועי' לעיל סט"ו המוכר שדה לחבירו שלא באחריות, שאינו נאמן להעיד, ויש לומר שבשאר עדות לא מיפסל משום הנאה בעלמא דלא חשידי ישראל להעיד שקר ולהיות רשע בשביל הנאה בעלמא, אבל הכא חיישינן שמעמידה בפני בעל חובו כדי שלא יהיה לזה רשע ולא ישלם וא"כ כיון שאף אם לא יעיד יהיה רשע לפני המקום ע"כ אמרינן משום הנאה זו שלא יחזק בעיני הבריות לזה רשע מוטב לו להעיד שקר ולהיות רשע לפני המקום שלא יודע לשום אדם (פ"ת * שעה"מ).

(עב) לא יעיד בה - וה"ה אם הנתבע חייב שבועה, ויש עד שיכול לפטרו משבועה, אבל יש לו הנאה מזה, אינו נאמן (ש"ך * רשד"ם), וה"ה אם הנתבע פטור משבועה, ויש עד א' שיכול לחייבו שבועה, אם יש לו הנאה מזה אינו נאמן (ש"ך * רשד"ם).

(כב) ⁷⁶²עכשיו נהגו(עג) לקבל עדים מהקהל על תקנתם והסכמתם, ועל ההקדשות(עד) ועל כל ענייניהם, וכשרים אפילו לקרוביהם, כיון שקבלום עליהם(עה). הגה: ⁷⁶³כל דבר התלווה במנהג בני העיר, אין אומרים בו תרי כמאה, אלא אזלינן ביה בתר הרוב. וכן כל כיוצא בזה שאין לנו לריכס עדות ממנו. וכן לא אמרינן בכיוצא בזה: ⁷⁶⁴לא ראינו אינו ראינו(עו), אלא הוא ראינו, ⁷⁶⁵ולדונן בחזקת היסוד וכדומה לזה מלרכי העיר, אפילו על פי עד מפי עד מפי הקבלה, דהרי בללו הכי כולן נוגעין בדבר. ועיין לקמן סי' קנ"ז וקס"ג מדיניס אלו. ⁷⁶⁶טובי הקהל הממונים לעסוק בצרכי רבים או יחידים, הרי הן כליינים ואסורים להאזין צניחה מן שפסול לדון משום רשעה.

(עג) עכשיו נהגו כו' - י"א שבענין הסכמות ותקנות וקנס עובר על תקנתם המנהג פשוט להכשיר עידי הקהל ובמסים והקדשות כל סתם מקומות הוו נוגעין בעדות ואין מנהג פשוט להכשיר ואם יש מקום שמבורר שם המנהג להכשיר עידי הקהל עושין כמנהגיהם, כל דבר שאנו באים לדון בו מצד המנהג צריך שיהיה המנהג פשוט באותו מקום ובפעם א' או ב' פעמים לא חשיב מנהג, ולא צריך קבלום עליהם בפירוש, אלא כל זה המנהג הוא כאילו קבלום עליהם (ש"ך * ראנ"ח), ומ"מ עד מפי עד אינו נאמן (רע"א), היינו דוקא בעסק תקנתם היכא שיש מנהג קבוע שם, אבל לא לענין תביעת הקהל על היחידים, אם לא שיש בירור מנהג גם על זה (עי' לעיל סי' ז ס"ב), וי"א דכל זה דוקא היכא שיש מנהג קבוע, אבל לא אם נהגו כך מאליהן, ולא כל כמיניהו לומר שהוא כאן מנהג קבוע, אא"כ ידוע בודאי שהוא מנהג קדום. ואם הוא מנהג קבוע וידוע לכל בעיר שלכם שנאמנים על כך בני הקהל עצמו, מנהג כזה יבטל ההלכה, אבל אם אינו מנהג קבוע וידוע ופשוט לכל לא מבטלינן הלכה פסוקה בשבילו. י"א דבסתם מקומות לא סמכינן על זה. אמנם כל אלו הגדולים ז"ל היו קודם שנתפשט חיבור השולחן ערוך בעולם, אבל בזמנינו מאחר שכבר הוקבע מנהג זה בשולחן ערוך הוא מנהג קבוע לדורות (פ"ת), הא דכתבו שנהגו לקבל עדים מהעיר וא"צ עדים מעיר אחרת, לאו דוקא, אלא ה"ה דמקבלין עדים מהחברה ולא בעי עדים שאינם מהחברה (פ"ת).

(עד) ועל ההקדשות - איש אחד מעיר א' שמת בעיר ב', והעידו ב' כיתי עדים שצויה לתת מעזבונו אלף זהובים לקרן קיימת ללמוד בני עניים תורה מהרווחים, והעדים מחולקים, כת מעיר א' העידות שזה לעיר שלהם, והכת מעיר ב' העידות שזה לעיר שלהם. כל העדויות בטלות מצד דכל כת נוגעים בעדות, ומש"כ שעדי הקהל מעידים על התקנות והקדשות והן נוגעין בעדותן שכן נהגו, היינו דוקא לעירם כגון פלוני מבני העיר הקדיש כלי זה לבית הכנסת, נאמנים להוציא מיד המקדיש או מיורשיו, מטעם דאדעתא דהכי נשתתפו להאמין זה את זה אף על פי שנוגעים, כמו נאמן עלי אבא כו', אבל להעיד נגד עיר אחרת פשיטא שהם פסולים, עי' לעיל סימן ז' סעיף י"ב סק"ו?, ועיין מה שכתבתי לעיל סעיף י"ט סק"א?. וכיון שהם נוגעים במקצת העדות בטלה כל העדות, עי' ש"ך (סי' לד סק"ח?), והסכים עמו דהיכא דהפסול מצד נוגע בעדות לא אמרינן פלגינן דיבוריה כו', ואין כאן להקדש כלום. אך כל זה אי איכא בהני אתרי קופת תלמוד תורה, אבל אי ליכא התם קופת ת"ת כלל, בודאי דלאו נוגעים בעדותן הן ועדותם כשרה. אמנם כיון דב' הכיתות העידו על קרן קיימת אלא שהוכחשו באיזה מקום צויה ליתן, היינו הדין לקמן (סי' קמו סכ"ג), וצריכין להפריש אלף זהובים מנכסיו לקרן קיימת. וינתן לעיר שהיה גר בו, חדא דאוקי תרי להדי תרי לענין המקום ואוקי ממונא בחזקת מקומו, דקי"ל ביו"ד (סי' רנח ס"ה), האומר תנו מנה לעניים יתנו לעניי עירו כו', ואומדן דעת נמי איכא דלא שביק אינש עניי עירו ויהיב לעיר אחרת, עי' שם ש"ך סק"ח [כגון שהוא דר באותה עיר אבל אם אינו דר שם רק נמצא שם באותו העת ומת, חוזרין ומביאין אותם עמהם לעיר שהוא דר בקביעות, אבל מי שאין לו קביעות דירה בשום עיר

באיר הַמִּשְׁפָּט זֹלֶק א'

אלא לפעמים בעיר זו ופעמים בעיר זו ולפיכך ינתנו לעניי אותה העיר שהיה בה בשעה שנדרר]. ועוד, כפי הנראה ממכתב הרב השואל לא היו ב' כיתי העדים במעמד אחד אצל השכ"מ אלא בזה אחר זה, ואנשי עירו היו אחרונים, א"כ אין כאן הכחשה כלל, דאמת הוא שבתחילה יהיב לעיר שנמצא בו, ושוב חזר בו ונתן לעירו, ושכיב מרע יכול לחזור בדבריו. ולפי זה אפילו יהיה נמצא שם באותן המקומות קופת ת"ת באופן שאנשי עיר שנמצא בו פסולים לעדות משום נגיעה בעדות, מ"מ אנשי עירו לא מיפסלי להעיד על המנוח הנ"ל, הואיל שהוא מבני עירם ואדעתא דהכי נשתתפו שיהיו נאמנים נגדו, מה שאינו נוגע לקהילה אחרת, אמנם אם היו אנשי עיר שנמצא בו כשרים לעדות, דהיינו שאין אצלם קופת ת"ת, רק אנשי עירו נוגעים, לא מועיל עדותם של אנשי עירו לומר שהיו אחרונים וחזר בו השכ"מ, כיון דעדותם נוגע לעיר אחרת, מכל מקום מהיות טוב יש למנות אפוטרופוס ולמסור כל העדות לידו, ויעיין בה אולי יכול לטעון דבר לטובת היתומים קטנים (פ"ת).

(ע) כיון שקבלום עליהם - י"א דזהו רק לגבי יתומים גדולים אבל נגד יתומים קטנים אינן נאמנים (רע"א), ואינם נאמנים לענין בני עיר אחרת (רע"א * רא"ם), היינו דווקא בדבר שבעדותם של הקבל מספיק כדי להוציא מיד המוחזק (רע"א * עזרת נשים), מכל מקום צריך לקבל העדות בפני בע"ד דוקא, דאטו באומר נאמן עלי אבא יהא מותר לקבל עדות שלא בפני בע"ד, והא לענין זה לא קיבלוהו (פ"ת).

(עו) וכן לא אמרינן בכיוצא בזה לא ראינו אינה ראייה כו' - דוקא היכא שיש ב' כתי עדים המכחישים זו את זו, אחת אומרת ראינוה שנתקדשה ואחת אומרת לא ראינו כך וכך, אבל היכא שאין הכחשה שאין אדם מעיד שנהגו הראשונים להחמיר בהלכה זו, פשיטא ופשיטא דמהימני האומרים ומעידים שלא ראו ולא שמעו מימם הראשונים פוצה פה ומצפצף, ומדובר שאין אנו יודעים שאירע מימי הראשונים כך מעשה, אלא שלא ראינו מעולם מי שהחמיר, וא"כ כיון דמנהג כך, ולא שמענו שמחמיר בדבר, הוי לא ראינו ראייה, כיון דליכא אחריני דמכחשי להו. ובמנהג הוי לא ראינו ראייה, וטעם נכון יש בדבר, דכיון שהמנהג כך והדבר שכיח כן, אם היה הדבר מותר אי אפשר שלא היינו רואים פעם אחת כן נוהגים להתיר, אלא ודאי המנהג הוא כן שנהגו בכונה לאסור וכן להפך (ש"ך).

סימן לח - קצת דיני הזמה, ובו סעיף אחד.

(א) ⁷⁶⁷שנים שהעידו באחד שחייב לפלוני מנה, ובאו שנים והכחישום או הזימום(א), הרי זה פטור. ⁷⁶⁸עדים שהעידו(ב) בבית דין באחד שחייב לחבירו מנה, ואחר כך אמרו: שקר העדנו, עדותם הראשונה קיימת, דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, ⁷⁶⁹אבל נאמנים לגבי עצמם(ג), לשלם לו כל מה שהפסידוהו(ד). הגה: הרב המחזק ק"ר כאלו במקום שהיה לו להאריך, כי אף על פי שאין דנין דין עדים זוממים האלינא, משום שהוא קנס, מכל מקום איכא נפקותא, דעד זומם פסול להעיד(ה), כמו שנתבאר לעיל סימן ל"ד, ועידי הכחשה כשרים(ו)(ז)(ח), כמו שנתבאר לעיל סימן ל"א. ועל כן כתב צעל הטור הרבה דינים מעדים זוממים, והרובה לעמוד עליהם יענין פס.

(א) והכחישום או הזימום - הכחשה, היינו ששנים אמרו פלוני לזה מפלוני ביום פלוני, ושני אחרים אומרים כל אותו היום היה הלוח או המלוה אתנו וראינו שלא נעשתה ההלואה. והזמה, ששנים אומרים שראובן הלוח לשמעון מנה ביום פלוני במקום פלוני, ובאו שנים אחרים ואומרים הלא אתם העדים באותו היום עמנו הייתם במקום פלוני. ודין הכחשה מבואר לעיל בריש סימן ל"א, דעדות זו שהכחישו בה זה את זה היא בטלה לפטור זה שמעידין עליו שלוח, אבל לענין שאר ענינים כל אחת מהב' כיתות באים בפני עצמן ומעידין. אבל בהזמה, הראשונים נפסלים והאחרונים כשרים לגמרי, והיינו טעמא, כיון דבהזמה האחרונים מעידים על גוף העדים, לומר אתם העדים הייתם עמנו, אין הראשונים נאמנים להכחיש בדבר שהעידו על גופם. דומה לאם העידו שנים על שנים אחרים שראו אותם שחיללו שבת או הרגו הנפש, שאינם נאמנים אלו שהעידו עליהן לומר לא עשינו כך (סמ"ע). י"א דעדים שהוכחשו והזומו בבת אחת דאין להן דין זוממין, דהיינו שבאו עדים ואמרו אתם והלוה היה עמנו, דאין זו הזמה, והטעם הוא שכאן בהכחשה שהן מכחישים עצמן בדבר אחר, הראשונים נאמנין כמו האחרונים. ומיירי שהמזימן מודים שהעדים היו בעולם

במאיר המושפט זולק א'

כשאמרו העדות, נמצא דבמה שמכחישין שזה לא הרג ולא הלוח אינם מזימין גופה של העדות, רק שמכחישין בגוף המלוה והלוה, ובזה אין אלו נאמנין יותר מאלו (נתה"מ)³¹⁴.

(ב) עדים שהעידו כו' – כל שלא גרמו שום היזק בעדותן, היינו שלא שילם עדיין, ואמר עדות שקר העדתי, אינו משלם, שזה קנס, ואינו משלם על פי עצמו, אבל כל עדות שהעידו שגרמו היזק חייבים משום דינא דגרמי, והעדו שהעידו נכונה חשבינן ליה ולא מתבטל במאי דאמרי השתא שקר העדנו, ומתקיימת, דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד כלל אפילו לגבי עצמם, וכשניזומו אח"כ חייבים (ש"ך וט"ז), וי"א שהטעם דאין משלמין על פי עצמן משום דיני דגרמי דסבירא להו דיני דגרמי קנס ואין משלם קנס על פי עצמו (קצה"ח), הא דפטרו מלשלם, היינו שהודו ששקר העידו קודם שהוציאו ממון על פיהם, דאין לחייבם ג"כ מדינא דגרמי כיון שלא עשו מעשה כלל רק דיבורא בעלמא, והם אמרו והם אמרו אתי דיבור ומבטל דיבור, אף שאין אנו מאמינים להם דכיון שהגיד כו', מ"מ לא מחייבין לעדים כיון שהם חזרו והודו ואמרו ששקר העידו, אך דלא מהימין להו, לכן אין לחייבם מדינא דגרמי. מה שאין כן היכא שכבר הוציאו ממון על פיהם או שחתמו בשטר שנעשה מעשה בשקרם, אף שאח"כ חזרו לומר שקר העדנו, יש לחייבם ע"פ עצמן מדיני דגרמי (פ"ת).

:Commented [YL231]
לש

:Commented [YL232]
בדוק פ"ת נגד ש"ך
כמה הוא מוסיף

(ג) אבל נאמנים לגבי עצמן כו' - ומ"מ יכול התובע לומר אין לי עסק בזה אלא עם הנתבע, והנתבע צריך לשלם להתובע, והנתבע חוזר על העדים. ונפקא מינה אם יש להנתבע מזומנים או בינונית, או שנוח להוציא מידו ומיד העדים קשה להוציא, או שאין להן אלא זיבורית (סמ"ע).

(ד) כל מה שהפסידוהו - אם העדים אומרים שהעידו שקר במה שאמרו שחייב לשלם לו לזמן שלשים יום, והאמת היא שאינו חייב לו אלא לזמן שנה, מחויבים לשלם לו מדינא דגרמי כל מה שהפסידוהו מחמת פחיתת הזמן, ועיין מ"ש לקמן (סי' סו סכ"ד סקי"ט?) (פ"ת).

(ה) איכא נפקותא דעד זומם פסול - עוד יש נפקא מינה, דאי תפס לא מפקינן מיניה, ומה"ט כתב דיני הזמה אעפ"י שאין דרכו לכתוב דברים שאין נוהגים בזמן הזה (סמ"ע), יש עוד נ"מ, היכא שכבר שילם זה על פיהם, ואי אפשר למיהדר, כגון שהוא אלם או הלך למדינת הים או הוציא המעות ואין לו לשלם, חייבים העדים לשלם, כדלעיל (רמ"א סי' א ס"ד). ואי לא היה להם דין עדים זוממים, רק שעדים אחרים היו מכחישים אותן ולא אמרו עמנו הייתם לא היו חייבים לשלם, דדילמא הם מעידים אמת והאחרים שקר, משא"כ בהזמה. י"א דבעדות בע"פ הוא דאיכא הזמה אבל לא בעדות בשטר לעולם, משמע דס"ל אפילו כתוב בשטר שבזמנו כתבוהו, משום דהזמה חידוש הוא ואין לך בו אלא חידושו, דסתם עדות בעל פה הוא, ויש חולקין. וי"א דהצד הראשון לא קאמר אלא לענין עונש העדים זוממין שאינו נוהג אלא בעדות בעל פה, אבל לגבי דין פסלות העדים מודה שהעדים פסולים, וה"נ בעדות שבשטר הכחשה מיהא הויא, והעדים פסולים. י"א דהזמה שלא בפניהם עושה שהעדים פסולים, ועיקר דלא כדבריו (ש"ך), עוד נ"מ בעדים שהעידו באחד שחייב מנה והוצרך לשלם ואח"כ באו שני עדים והכחישו ואמרו לא לזה, אם הלוח תפס מן העדים שחייבו אותו מהני תפיסתו משום חיוב דיני דגרמי שגרמו לו לשלם, וכיון דלפי דברי העדים המכחישים הוא פטור א"כ הוי ליה ספיקא דתרי ותרי ומהני תפיסה בתרי ותרי אפילו שלא ברשות (קצה"ח), וי"א אפילו לצד שפסל העדים כשהעידו שלא בפניהם, היינו רק לעדות זו, ולא לכל עדות (פ"ת * בית אפרים).

:Commented [YL233]
מעשה הנתה"מ
חולק על הש"ך
במה?

(ו) ועידי הכחשה כשרים - פירוש, שכל אחת באה בפני עצמה ומעידה כנ"ל סק"י? (סמ"ע).

(ז) שם - שנים שהעידו באחד שנתנסך יינו והוזמו חייבין העדים לשלם דמי היין ככל תורת עדים זוממים (קצה"ח), וי"א דלא שייך כאשר זמם רק בדבר שצריך עדות בבית דין, כגון הריגת שור, אבל באיסורין, אפילו במקום דצריך שני עדים, מכל מקום לא צריך הגדה בבית דין, כמו שכתבתי לעיל בסיומן כ"ח סק"י?, ובדבר שאין צריך עדות בבית דין, לא חידשה התורה דין דכאשר זמם (נתה"מ).

(ח) שם - עד המעיד לחייב שבועה ולא היה יכול לישבע משום שהיה חשוד או שטען איני יודע בענין דנתחייב לשלם משום דין מתוך שאינו יכול לישבע משלם והוזם, לגבי חשוד כיון דאין התובע נוטל עד שישבע לא הוי גורם דמי יימר דמשתבע, ועי' לקמן (סי' רצ ס"כ), וגם בהשיב "איני יודע", אין ההיזק בא לו ע"י העד ובשעת מעשה לא ברי היזקא דהא מצי טעין ברי, ואפילו

³¹⁴ וכן הוא בשו"ת רע"א ח"א סי' ריב.

במאיר המושפט זולק א'

כבר אמר איני יודע מצי הדר אמר נזכרתי כדאיתא בשו"ע (סי' עה ס"ט), ועיין מ"ש שם (סק"ז) -
ח (?) (קצה"ח), וכן עיקר דכל מה שכבר הפסיד צריך לשלם מדינא דגרמי (נתה"מ).

הלכות הלואה

סימן לט – ³¹⁵כותבין שטר ללוה בלא מלוה, ועל איזה הודאה כותבין, ובו י"ז סעיפים.
(א) ⁷⁷⁰המלוה את חבירו בעדים, או שהודה בפני עדים שהוא חייב לו(א), נקרא מלוה על פה, ואינו גובה מהמשועבדים(ב). והמלוה את חבירו בשטר, (גובה מן המשועבדים(ג)(ד)) אפילו לא כתב אחריות, ⁷⁷¹דקיימא לן אחריות טעות סופר הוא(ה). ⁷⁷²ואם יש עדים שקנו מידו, אפילו לא נכתב, גובה ממשעבדי. הגה: ועיין לקמן סימן ס"א סעיף ז' וסעיף י' איזה מקרי שטר, ועיין לקמן ריש סימן כ"ה(ו) מדין אחריות טעות סופר³¹⁶.

(א) או שהודה בפני עדים כו' - הא דמהני קנין בהודאה, היינו שקנו מידו שיתן לו חובו עד זמן פלוני, אבל אם אמר סתם "הנני מודה לך בקנין בפני עדים שאני חייב לך", לא חייב שלא הקנה לו עתה שום דבר. ועיין לקמן (סי' מ סמ"ע סק"ב) (סמ"ע), וי"א דמועיל הקנין אף בכה"ג, וצ"ע לדינא (ש"ך), אמנם במקום שהיה חייב לולא הטענה של "משטה אני בך" אם הודה בקנין, אין לו זכות טענה "משטה אני בך" (ש"ך * גידולי תרומה). מיהו כל זה לענין שהא טורף ממשעבדי, אבל לגבי עצמו פשיטא דמהני הודאה אף בלא קנין כשאמר אני מודה שאני חייב לך (ש"ך), אף דמסיק הש"ך בסקי"ד? דאפילו לא התנה אמרינן אחריות טעות סופר הוא, מ"מ אם בא הלוה והודה בקנין שחייב לו מכבר מלוה על פה, נראה דלא אמרינן ביה אחריות טעות סופר, דהא עיקר הטעם דאמרינן אחריות טעות סופר, הוא משום דלא שדי אינש זוזי בכדי, (עי' סמ"ע סק"ד? וש"ך סקי"ד?), וזה שייך בשעת הלואה כשלא רצה המלוה להלוות עד שיכתוב לו שטר או עד שיקנה בקנין סודר, אמרינן אף דלא התנה המלוה באחריות, כיון דהתנה על קנין סודר או שטר, ודאי דטעה במה שלא התנה באחריות, וכונתו היתה גם כן על אחריות, דלא שדי זוזי בכדי. אבל כשבא הלוה ומודה בקנין סודר על מלוה בעל פה שחייב לו מכבר זמן רב ולא התנה על אחריות, היאך שייך לומר שהלוה טעה ושכח להתנות אחריות, דהא על הלוה לא שייך סברא דלא שדי זוזי בכדי, והמלוה אין לו כח להתנות באחריות, לומר עליו שטעה במה שלא התנה. ואף שהסמ"ע בסק"ב? כתב טעם אחר, משום כיון דהקנה לו בעין יפה, ודאי אין מקפיד בקלא, ואמרינן דמסתמא הוציאו העדים הקול, מ"מ נראה דמוכרח הוא לטעם דלא שדי זוזי בכדי ג"כ, וללא סברא דלא שדי זוזי בכדי לא אמרינן דטעה, וכיון דלא התנה באחריות הוי כפירש שלא באחריות, רק מחמת סברא דלא שדי זוזי בכדי אמרינן דטעה, וא"כ בהודאה דלא שייך סברא זו, לא שייך לומר אחריות טעות סופר. ולכן מובן שבקנין סודר שיתן לו חובו עד זמן פלוני לא טריף ממשעבדי כשלא התנה [דלא כסמ"ע סקט"ז? וש"ך סקי"ד?], ומה שמובא בסמ"ע לעיל, הוא רק לענין אם יכולין לכתוב בלא אמר "כתבו", שאין ממש בקנין זה, דכשאינו מקנה לו שום דבר הוי כקנין דברים דלא מהני אף לענין כתיבה, משא"כ במקנה ליתן חובו עד זמן פלוני דלא הוי קנין דברים וכותבין, ומיירי כגון

315

בדברי משפט סימן לט סק"ה כתב בשם
בנה"ג שלא אמרו שגובה ממשעבדי בעדי קנין
אלא כשהלוה אינו מוחה מלכתוב שטר, אבל
בשמוחה מלכתוב אינו גובה בעדי קנין, והדברי
משפט כתב שאם הלוה מוחה והמלוה אינו
תובע להחזיר מעותיו, כיון שרשאים לכתוב
שטר גובה אף בלא שטר, וכבר כתבתי כן בפרק
ג הערה יז ויט בשם האמרי בינה והגרעק"א.

316